

Linda Cajio
O capcană perfectă
Loveswept
Capitolul 1

— Uuu! Lovește-l pe ratatul ăsta! Elaine Simpson își duse repede mâna la gură și se așeză la loc pe scaun, îngrozită de propria ei ieșire. Mulțimea de pe „*Stadionul Veteranilor*” urla dezlănțuită, iar echipa. Atlanta Braves părăsea stadionul, învinsă de „*Philadelphia Phillies*”.

— Mamă! exclamă fiul ei, Anthony, încercând să găsească o justificare, la cei treisprezece ani ai lui, pentru gestul incalificabil al mamei.

— Fața i se înroșise, la gândul că vreo persoană din cele de față ar putea comenta nefavorabil.

— Las-o în pace, dragule, îi ceru Cleo Brufield. Femeia cea masivă de culoare îl bătu încet pe spate. Este primul joc din acest sezon și mama este pregătită și pentru cele ce vor urma.

Anthony se uită la Cleo. Dacă ea nu avea nimic de zis, era bine.

— Nu te-aș fi crezut capabilă de așa ceva, Elaine, îi spuse Mary Ososa, cu șirul de mătănii în mână, în timp ce se ruga pentru jucătorul la bătaie, care era acum față în față cu Schilling.

Mary era mai pedantă și înțepată, iar Cleo mai obraznică, deși acum amândouă se uitau uimite la Elaine.

— Era și timpul să auzim vorbele astea de la ea, Mary, spuse Jean Keenan, râzând. Avem deja doi ani de când suntem în „*Clubul văduvelor*” și înainte de ani. Se alătura ea nu pierdea niciun joc.

— N-o să mai ascult știrile sportive de dimineață, la radio, murmură Elaine, foindu-se pe scaun.

Nu-și putea încă închipui că putuse să vorbească și să strige ca nevestele de pescari. Era profesoară și avea pretenții de la ea și de la cei din jur.

Dar juca echipa ei preferată. Jucau cei de la „*Phillies*” care erau inegalabili. Ei erau cei care trebuiau să câștige meciul de deschidere al campionatului.

Cei doi bărbați care stăteau în fața ei se întoarseră spre ea, la ieșirea ei atât de expansivă, și încă o mai priveau.

Ajutau ca doi oameni de afaceri care dădeau impresia că asistă la joc pentru că fuseseră delegați de compania la care lucrau. De abia se uitau la meci. Nu țineau cu niciuna din echipe. Nu aclamaseră niciun jucător.

Probabil că vor pleca înainte de terminarea meciului, pentru a evita aglomerația. Ba, chiar mai rău, având abonamente pentru locurile lor, probabil că făcuseră ca mulți dintre fani să se mute la nivelele mai înalte ale stadionului, păstrând pentru ei nivelele 100, 200 și 300.

Elaine simți că a avut oarecare noroc că ea și ai ei au reușit să obțină locuri la nivelul rândului 300, an de an, când și-au reînnoit abonamentele. Unul dintre acei bărbați, având părul strâns într-o coadă la spate, un ten bronzat și un cerceș într-una din urechi, se uită la ea, de parcă l-ar fi înjurat.

Probabil o considera una dintre fanii care nu au niciun fel de maniere, în general. Celălalt, care avea un costum destul de scump, dar o tunsoare sportivă, părea mai puțin afectat decât companionul lui.

Era ceva mai în vârstă, avea în jur de patruzeci de ani – aprecie ea. Fața îi era foarte expresivă, iar ridurile care începuseră să se contureze i-o marcau și mai mult. Avea părul negru, dar, pe alocuri, începuseră să se vadă primele fire albe, pe care le dobândise probabil mai devreme decât ar fi fost normal.

Elaine îl remarcase de când venise și se așezase în fața ei. La începutul meciului, ea se surprinsese în câteva rânduri aruncându-i priviri, studiindu-i profilul, dorindu-și să-l poată vedea și din față.

Acum i se îndeplini dorința. Omul se uita la ea și inima ei începu să bată rapid, iar mintea nu-i mai raționa corect.

Simțea o senzație ciudat de plăcută, a cărei intensitate o sperie, dar era ceva ce nu mai simțise de mult și n-ar fi vrut să renunțe.

El o fixă cu privirea. Avea ochii de un căprui ciudat, ca ai unui faun, se gândi ea. Nu se vedea nicio urmă de blândețe în privirea lui. Erau ochii unui om dur... cu tendințe spre speculație... dar nu-și putea lua ochii de la el.

Elaine fu cuprinsă de panică, de parcă s-ar fi aflat pe marginea unei stânci. Zgomotul pe care îl făcea lumea în jurul ei ajunsese aproape de șoaptă acum, apoi lumea păru că se întunecă și se închide în jurul ei și al bărbatului.

El își lăsă privirea tot mai jos, apoi o ridică din nou remarcându-i șapca roșie de fan al echipei „*Phillies*”, cu coada care-i atârna pe spate, tricoul cu glugă, blugii și pantofii de tenis. El nu-i putea vedea corpul, așa cum stătea ea în scaunul de plastic...

Dar îi simțea privirea pe fiecare centimetru pătrat de piele. Era o văduvă de treizeci și șapte de ani, cu un fiu la vârsta adolescenței, și nu-și mai putea aminti de când nu se mai uitase vreun bărbat la ea, în felul acesta.

Ar fi trebuit să se simtă flatată, dar, în realitate, era ca un iepure speriat, prins în ghearele unui vultur. Și-ar fi dorit să fie îmbrăcată într-o rochie decoltată. I se întâmpla foarte rar să fie remarcată de vreun bărbat, și-ar fi vrut să arate mai bine...

— Mamă! Mamă!

Omul își întoarse privirea, întrerupând în felul acesta legătura lor vizuală. Elgine clipi repede. Respiră adânc, încercând să-și recâștige echilibrul. Lumea reveni la normal...

Luminile ce se aprinseră pe „*Stadionul veteranilor*” îi luminară dintr-odată pe jucători, creând o atmosferă plăcută. Uralele din public încetară, lăsând să domine mirosul de floricele de porumb și de băuturi răcoritoare: Dar, deodată, lumea se ridică în picioare, strigând din răspuțuri.

— Curt marcase un alt gol.

Ea își privi fiul, care se bucura și o îmbrățișa pe Cleo. Cu mama lui, n-ar fi făcut așa ceva. Dar cu Cleo, era ceva diferit.

— Ia uitați-vă ce băiat am, se mândri Cleo.

— Dacă Lenny Dykstra era băiatul tău, ce mai poveste am fi auzit, îi răspunse Jean, chicotind. Ea era înaltă și uscățivă, în timp ce Cleo era scundă și plinuță.

— N-aș fi putut să-i fiu mamă! zise Cleo, râzând din tot sufletul. Lenny este un tip cu e în fluentă sexuală nemaipomenită. Ori de câte ori îl văd jucând, mă potentează extraordinar. Își puse apoi palmele pe urechile lui Anthony. Acoperă-ți urechile, băiete, nu. Ești pregătit încă pentru asta. Dar, dacă Luther al meu ar mai fi în viață, i-aș spune: Pregătește-te, Luther, este seara ta norocoasă!

Cele trei văduve începură să râdă. Anthony schiță și el un zâmbet.

Elaine, care s-ar fi amuzat de o asemenea glumă, se înroși cumplit din cauza bărbatului din fața ei.

— Taci și urmărește jocul, Jean, zise Cleo. Lenny o să recupereze handicapul pe care îl avem, chiar acum.

— N-ar fi tocmai rău, murmură Mary, mișcând mătâniile cu o viteză record. Dacă nu se întâmplă nimic în următoarele minute, ceilalți or să câștige.

Era straniu modul cum se împrietenise ea cu aceste femei, care se apropiau de şaizeci de ani, se gândi Elaine.

Se întâlniseră cu mulţi ani în urmă, tot pe acest stadion, când Anthony era mai mic. Pe vremea aceea, n-o prea interesa meciul, venise pentru, soţul ei. Aşa se-mprieteniseră cu vecinii. Soţul lui Mary era grav bolnav, de aceea Elaine nu i-a cunoscut.

Şi a murit la câteva zile după meciul ăla. Soţul lui Jean a murit de atac de cord, în anul următor, şi după alţi patru ani, a murit şi soţul lui Cleo.

Ultimul, a murit soţul ei; nimeni nu s-ar fi aşteptat să piară atât de curând. Se întâmplase cu un an şi jumătate în urmă. Joe ieşise să cumpere pâine şi lapte şi fusese călcat de o maşină, pe strada 70.

Ea rămăsese cu o casă, pentru care plătea rate prea mari, cu un fiu şi cu o asigurare prea mică.

Cele trei femei au ajutat-o mult atunci şi ea se simţise de parcă ar fi avut trei mame în plus. Cleo, Jean şi Mary n-au renunţat la abonamentele de baseball, pentru că erau pasionate de acest sport.

Elaine continuase să se ducă la meciuri pentru Anthony, la început, deoarece băiatul voia să vadă bărbaţi, care să-i arate ce poate face un bărbat, care să-l înveţe ce se poate obţine prin muncă grea.

O echipă de baseball părea ceva foarte atrăgător. A fost nevoită să înveţe regulile jocului, de dragul fiului ei, pentru ca, mai apoi, să devină pasionată.

Jean a spus că sunt „*Cuibul văduvelor*” şi Elaine a devenit şoferul lor. În această primăvară, cu deschiderea campionatului de la „*Stadionul veteranilor*”, ea se simţi şi mai atrasă de baseball.

Era primăvară şi americanii ştiau să aprecieze baseball-ul. Această trăire îi trezi ceva special în suflet şi, pentru moment, i se păru minunat.

Probabil că era efectul jocului, nu al bărbatului de lângă ea. Spre dezamăgirea ei totală, Cleo se aplecă spre cei doi bărbați din fața lor și-i bătu ușor pe umăr.

— Băieți, dacă scăpați faza asta, ați pierdut meciul.

— Dar ăsta a fost, deja penalizat de două ori! îi răspunse cel mai tânăr. Cleo îl descurajă:

— Asta face parte din spectacolul pe care îl oferă el de fiecare dată. O să-l facă pe adversar să arunce de zece ori, ca să-l ajungă. O să-i obosească bine și apoi scapă mai ușor de ei.

— Aici se încheie lecția zilei, oferită de Cleo a noastră, spuse Mary.

— Să sperăm, adăugă Jean.

Elaine se ruga la salvarea divină, pentru că nu mai vedea nicio altă salvare, toate trei erau în formă deosebită.

Tânărul se strâmbă. Cel mai în vârstă dădu doar din cap. Elaine rezistă tentației de a arunca apa minerală în capul lor. Cleo încerca de fapt să fie prietenoasă cu ei chiar dacă unul era atât de sexy.

— Tensiunea de pe stadion crescuse tot mai mult când Lenny Dykstra ajunse la scorul anticipat de Cleo, trei mingi și două lovituri. Lumea se entuziasma tot mai tare. Elaine uită de bărbatul care stătea în fața ei.

Uită de tot, își uită și numele și ocupația, participarea la meci solicitând-o la maximum. Își strânse tot mai tare cutia cu apă tonică, nemaiținând seama de conținutul care se putea vărsa oricând, și o apucă pe Jean de mână, așteptându-se ca inima să-i sară din piept după ultimele evoluții ale meciului.

Se simțea ca o exaltată. Era tot mai sigură, înțelese deodată nevoia lui Cleo de a-l avea pe Luther aproape, pentru că și propriul ei corp era plin de așteptare, cu sângele alergându-i nebun prin vene. Era disperată dorindu-și ca ceva s-o detensioneze... Ceva, cineva...

Își coborî din nou privirea asupra bărbatului din fața ei. Spre surprinderea ei, se întoarse și el în același timp spre ea, de parcă ar fi fost chemat de corpul ei.

Dacă prima lui privire o amețise, cea de acum o catapultă în înălțimi, întreg corpul ei răspunzând atracției fizice pe care o simțea față de acest bărbat. Nu-și putea lua privirea de la el, nu mai vedea nimic în afara lui.

În același timp, se auzi un strigăt puternic pe tot stadionul, mingea fiind lovită cu o forță nemaipomenită. Elaine își ridică la timp capul pentru a vedea mingea albă zburând, undeva, în spate...

Cel care aruncase în afara terenului alergă spre pista de avertizare... întinse brațul... sări direct la perete. Mingea nimeri chiar în terenul din dreapta al echipei „Phillies”.

Elaine începu să strige și sări în picioare, ridicându-și brațele în sus de bucurie. În timp ce sărea, fără să se mai controleze, putu să vadă cum apa tonică din cutie se vărsa. Apa tonică s-a vărsat pe hainele bărbatului din fața ei. Omul sări în picioare.

— Dumnezeu, exclamă Elaine, scoțându-și în grabă șervețelele și ștergându-i părul și spatele. Simți cum i se înroșește fața și se întrebă dacă nu cumva și-a pierdut mințile la bătrânețe. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, repeta ea întruna...

El încerca să-i dea mâinile la o parte, pentru că șervețelele se cam deterioraseră. Lumea din jur se amuza pe seama lor, cât și pe seama meciului.

Cele trei prietene ale ei râdeau din toată inima. Chiar și fiul ei începuse să se amuze.

— Îmi pare rău, îi spuse ea bărbatului. Fața îi ardea. Mă simt groaznic. Merg cu dumneavoastră la toaletă să șterg ce a mai rămas.

— Nu trebuia să pui apă pe un asemenea costum

italienesc, deșteapto, interveni bărbatul mai tânăr, dând din mâini. Nu pot să cred că ești atât de ignorantă. Ar trebui să mărească prețul la bilete pentru ca să nu mai aibă acces oricine, pe aceste locuri.

— Fii atent cum vorbești! interveni Anthony, făcând un pas în fața mamei sale, ca pentru a o proteja. Este mama mea și totul a fost numai un accident.

Ochii Elainei se umplură de lacrimi la cuvintele fiului ei. Se forță să și le oprească, pentru că ea știa că l-ar fi umilit și mai mult dacă ar fi continuat să plângă.

— Are dreptate băiatul, interveni bărbatul cel mai în vârstă. Apoi se întoarse spre Anthony: îmi pare rău de cele spuse de Ed. Nu-ți mai face probleme.

Ed se uită la ei cu o privire care ar fi vrut să spună multe, dar se abținu.

— Graham... zise bărbatul ce fusese udat, apoi se opri, se întoarse spre Elaine și adăugă: îmi pare rău.

Elaine nu spuse nimic, dar își dori să dispară undeva, dintr-odată. Anthony căpătase și el, brusc, prin intervenția maturilor, un aer copilăresc.

— Îți mulțumesc, Anthony. Îl îmbrățișă recunoscătoare. Anthony era de înălțimea ei acum. Veni un supraveghetor atras de rumoarea din zona aceea și Graham îi explică ce s-a întâmplat. Iar omul plecă și ceilalți își reluară locurile.

Vă rog, îi spuse ea bărbatului. Aș vrea să vă duc eu costumul la curățătorie.

— Nu, nu este nevoie. Se așază pe locul lui, cu spatele la ea.

Ea nu-l putea învinui pentru acest gest. Cleo pufni, Jean făcu o figură cam ciudată. Mary scăpă mătaniile din mână...

Elaine respiră adânc și îl bătu din nou pe umăr. Bărbatul se întoarse și se uită la ea.

— Vă rog să-mi dați ocazia să repar ceea ce am făcut.

El dădu din cap și se întoarse. Elaine luă din buzunar o hârtie de douăzeci de dolari și îl bătu din nou pe umăr. Omul se întoarse iarăși. Ea îi întinse banii.

— Vă rog să-i luați. Sper că acoperă cheltuielile.

Bărbatul cel tânăr pufni în răs, ceea ce însemna că ceea ce oferise ea nu era nici pe departe suma necesară. Elaine se întrebă cam cât costă curățarea unui costum italianesc...

Oare mătasea italienească are proprietăți atât de speciale, încât nu poate fi curățată prin procedee normale?

— Mulțumesc pentru ofertă, dar pot să rezolv problema și singur. Oricum, vă mulțumesc.

Ea se gândi că vocea lui nu avea nimic neplăcut, nicio inflexiune din care să reiasă că mai este încă supărat. De fapt, vocea lui îi provocă o senzație destul de plăcută care, în mod sigur, nu se datora atmosferei din jurul lor.

— Nu, vă rog, insist să-i primiți.

— Doamnă, nu este necesar.

— Trebuie să-mi repar greșeala. Dar nu i se părea normal să-i introducă în buzunar banii cu forța, nu știa cum să procedeze. Apoi îi veni o idee. Își puse banii înapoi în buzunar și-i spuse:

— Am o prietenă care se ocupă de o curățătorie în Malvern. Uitați adresa ei. Scoase cartea de vizită a prietenei ei, luă un pix de la Jean și scrisese ceva pe spatele cărții de vizită, înainte de a i-o întinde. Nancy îmi este foarte obligată și va fi bucuroasă să se ocupe de costumul dumneavoastră. O voi suna mâine dimineață să-i spun despre ce este vorba. Adresa și numărul ei de telefon sunt pe cartea de vizită și am trecut și adresa mea, în caz că veți avea probleme. Nu m-aș simți bine dacă aș ști că v-am creat asemenea probleme.

Omul se uită lung la ea. Elaine avu sentimentul

îngrozitor că i-a mai crescut un cap. Acest om avea o privire foarte pătrunzătoare, se gândi ea.

Ca și Dracula. Și tot ca și Dracula, el era o sursă de senzualitate. Elaine o putea simți în jurul ei, de parcă omul ar fi dezbrăcat-o. De foarte mulți ani nu mai simțise așa ceva, în preajma unui bărbat.

Alte femei s-ar fi descurcat poate, dar ea, după paisprezece ani de căsătorie, își pierduse experiența de a flirta. Și totul era diferit la treizeci și șapte de ani, față de ceea ce fusese la douăzeci. Îi întinse cartea de vizită. El o luă.

Ea zâmbi ușurată.

— Nancy lucrează foarte bine. Nu veți avea niciun fel de probleme.

El se întoarse din nou cu spatele. Elaine se prăbuși în scaunul ei, simțindu-se atât de ușurată, de parcă ar fi ieșit din închisoare.

Rezistă tentației de a-și face vânt cu o batistă. Această zi de deschidere a campionatului e plină de surprize, își spuse ea, incapabilă de a mai urmări jocul.

Graham Reed urmărea jocul, dar se simțea îngrozitor. Apa tonică i se infiltrase sub jachetă, sub cămașă, și-i răcorise de-a binelea tot spatele. Aerul rece era și el un dezavantaj. Și mai rău, lichidul era și lipicios.

El, un baschetbalist convins, se afla la un joc de baseball, pe care-l considera un sport al celor neinițiați. Ed Tarsas îl împingea din partea stângă și un alt străin din dreapta...

Și în spatele lui era; o nebună frumoasă. Poate că „*frumoasă*” nu era cuvântul corect. Era conștient de femeia din spatele lui încă de când se așezase pe scaun, dar nu se întorsese de prea multe ori s-o privească, până când nu auzise acel strigăt. Și de atunci, el nu se mai uitase la joc.

Purta o șapcă, cu sigla echipei „Phillies”, lăsată pe frunte, și avea părul strâns la spate într-o coadă de cal, care îi amintea mai mult de o fetiță, decât de o femeie matură.

Ar fi vrut să-i pună mâna în părul negru care îi atârna pe spate, să-l simtă. Avea cercei mari în urechi, care îi dădeau un aer ciudat, combinați cu șapca.

Pomeții obrazilor erau frumos conturați, piele feței fiind netedă și puțin colorată de răcoarea care se lăsase. Avea o gură frumoasă, cu buzele pline, pe care ar fi vrut să le sărute, să vadă dacă se potrivesc cu ale lui.

Era îmbrăcată cu o jachetă și pantaloni. El o aprecie ca având în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani, ceea ce însemna că era o femeie matură și cu experiență... și sexualitate latentă. Sexualitatea o putea vedea, o putea simți.

Puștiul care o însoțea îi semăna destul de bine, pentru a fi fiul ei. Deși nu avea nevoie ca cineva să-i achite costul curățătoriei pentru costumul pătat, el aprecie insistența ei de a rezolva problema...

Asta spunea multe despre ea, ca persoană. Și îi plăcu și felul în care băiatul îi luase apărarea. Ea îl anihilase pe el cum făcuse și cu Ed, așa că nu avea nevoie de apărători, dar gestul copilului însemna mult pentru ea și-i dădea atuurile ca părinte.

Cu toate astea, era un copil. El nu prea se înțelegea bine cu copiii și de aceea evita femeile cu copii. În acest caz, nu avea importanță. Probabil era și măritată.

Simți frisoane de-a lungul spatelui. Își mai modifică poziția gulerului, încercând în zadar să îndepărteze partea udă de spinarea lui. Gulerul ud devenea de nesuportat, așa că se ridică și se duse la toaletă.

Era o încăpere destul de curată și nimeni nu se miră când își scoase jacheta și cămașa și-și șterse părul și

umerii cât putu de bine. Era destul de rece în încăpere și i se făcu pielea ca de găină. Se șterse bine cu hârtia de la toaletă și își uscă părul și hainele la uscătorul de mâini, care era montat pe perete.

Petele deveneau tot mai pronunțate, pe măsură ce hainele i se uscau. Nebuna aia îl aranjase destul de bine.

— Scuzați-mă.

Bărbații care stăteau în fața pisualelor începură să strige la femeia care se afla, probabil, undeva la intrare. Această femeie era nebună, altfel n-ar fi îndrăznit să intre în acest loc.

Era pe jumătate întoarsă, ca pentru a evita orice speculație care s-ar fi putut face pe seama ei; bărbații erau consternați că o femeie le-a încălcat dreptul de a fi singuri în acest loc. Graham se simți dintr-odată foarte conștient de prezența ei.

Arăta mai bine stând în picioare...

— Dacă uscați hainele, fără a spăla petele, nu se vor mai curăța prea ușor, îl avertiză ea.

El își regăsi vocea și rațiunea.

— Ai înnebunit? Asta este toaleta bărbaților! Bărbații din spatele lui îl susținură ca într-un cor antic, ceea ce păru să o convingă. Dispăru dincolo de peretele toaletei, dar bărbații din interior continuau să-l privească de parcă l-ar fi găsit vinovat de faptele ei.

— Îmi pare rău, continuă ea. Vocea îi era egală. Dar am fost îngrijorată când am văzut că încercai să-ți îndepărtezi gulerul de gât. M-am gândit că ar fi bine să vin să te ajut. Vrei să le iau să le spăl la toaletă femeilor?

— Nu, mulțumesc, spuse el, rapid, văzându-se stând pe jumătate dezbrăcat la toaletă femeilor, își înghesui și mai mult haina sub uscător.

— Haide, odată, usucă-te...

— Am uitat că mătasea udă se usucă atât de greu. O

mai usuci o dată? N-ar trebui.

— N-am altă soluție, spuse el, gândindu-se la ce-o fi zis ea când l-a văzut dezbrăcat pe jumătate...

Probabil că ar mai trebui să slăbească puțin și să facă exercițiile de gimnastică în mod regulat. Avea ici și colo, pe piept, câte un fir de păr alb...

— A, apropo, mă cheamă Elaine Sampson. Tu te numești Graham, așa e?

El răspunse automat Da, Graham Reed...

— Frumos nume.

Se făcu tăcere. Graham nu avea ce spune, așa că îi mulțumi:

— Sper că n-o să-mi refuzi oferta, în special acum, când. Pata este, uscată. Vei avea nevoie de o curățătorie bună. Eu sunt văduvă și am un fiu pe care l-ai văzut...

Vocea ei pieri ușor și el înțelese că trebuie să răspundă ceva.

— Da, l-am văzut.

— De când a murit tatăl lui, este de două ori mai important ca eu să-i ofer exemple bune. Ai copii? Se întoarseră câteva capete. Graham vorbi așa, ca pentru toată lumea:

— Ea mi-a vărsat apă tonică pe costum...

— Ce-ai spus?

— Nu, nu am copii și nici nu sunt căsătorit. N-am putea amâna conversația pe mai târziu?

— Da, îi răspunse un tip din pisuar.

— A, sigur că da, dar fiul meu trebuie să fie convins prin propriul meu exemplu că este necesar să-și repare lucrurile pe care le strică.

— Doamnă, vă înțeleg și vă admir, zise Graham, încercând să-și scuture jacheta pentru a grăbi procesul de uscare.

Aparatul se închise automat Chiar în acel moment.

Graham lovi butonul de pornire și apoi își dădu seama că ar fi mai nimerit dacă ar pune cămașa să se usuce peste jachetă.

Se întoarse și se mai gratulă încă o dată, în gând, pentru că acceptase invitația lui Ed Tarsas la acest meci. El îl invitase pentru a-și expune planurile pe care și le făcea acesta în legătură cu campania de publicitate organizată pentru pizzeriile lui Graham.

Lanțul lui de pizzerii nu-și putea permite deocamdată toate aceste campanii la T.V., radio și tot ce voia să organizeze Ed în Delaware.

Graham avea numai douăzeci de pizzerii în Delaware, cele mai profitabile, dar nu credea că o asemenea campanie este necesară.

Acum, Graham, nu-și dorea decât să scape de această femeie care stătea pe capul lui și nu-l lăsa să-și usuce hainele, în pace. Dacă voia să vorbească, el putea, să-i ofere locuri mai frumoase, mai intime...

— Deci, te vei duce să-ți cureți costumul?

— Dacă n-o să trebuiască să mă spânzur, mai întâi, murmură el.

— Ce-ai spus?

— Nimic! strigă el, întrebându-se dacă femeia asta îi putea citi gândurile. Era puțin probabil. Auzi mișcare afară și vocea ridicată a unei femei. Acu ce mai făcea femeia asta ciudată?

— Ce faci acolo? îi strigă el, simțind că i s-a uscat cămașa.

— Așteaptă, te rog, o secundă. Am o problemă cu un băiețel... Apoi se adresează altcuiva: Nu-l cunosc pe acest domn care este înăuntru, dar i-am vărsat apă tonică pe costum și el a avut un Comportament destul de frumos. Poate îl putem ruga să aibă grijă puțin de fiul dumneavoastră. Domnule Reed! Ridică vocea și mai mult.

O să vină un băiețel înăuntru. Vreți să aveți puțin grijă de el?

Graham se uită la bustul lui gol, apoi la bărbații din jur, care-l priveau de parcă ar fi fost înghițitor de săbii. Se simțea ca într-un coșmar care nu. Se mai termina. Trebuie să faci față, Reed, își zise...

— Bine, trimite-l înăuntru. Apăru un băiețel de vreo cinci-șase ani, care era prea mic pentru a intra singur la toaletă bărbaților și prea mare pentru a mai merge cu mama la cea a doamnelor. Graham nu putea învinui copilul. Îi zâmbi încurajator, spunându-i: Mamele sunt întotdeauna îngrijorate, dar nu prea ne înțeleg, așa este?

Băiatul nu-i răspunse și-și văzu de treabă. Graham oftă, constatând iarăși că nu obține niciodată rezultate când încearcă să fie prietenos cu copiii. Este clar că nu se poate face plăcut copiilor. Nici el nu prea se simte în largul lui, înconjurat de copii. La unele ocazii, simțind porniri paterne și le-a înăbușit cât s-a putut de repede, știind că afacerile îi răpesc majoritatea timpului și că nu va putea fi un tată bun.

Băiatul se îndreaptă spre ieșire și Graham strigă plin de grijă: Fiți atente, iese acum. Copilul se întoarce și scoase limba la Graham. Câțiva bărbați începură să râdă. Era o altă dovadă a faptului că nu putea fi acceptat ușor de către copii.

Își puse cămașa, neobservând dacă mai are pete sau nu, și începu să-și încheie nasturii în cele din urmă, ieși din toaletă. Cu haina se descurca așa cum era. Era doar umedă.

Elaine îl mai aștepta încă la ieșire. Îi zâmbi și, deși marna și băiatul pleaseră, îi spuse:

— Mulțumesc. Ai reacționat frumos. Băiețelul - a refuzat să meargă la toaletă doamnelor cu mama, așa că a trebuit să ne descurcăm.

— Nu cred că a acceptat nici compromisul, zise Graham, zâmbind. A scos limba la mine. Elaine dădu din cap.

— Așa fac toți copiii. Toaletele publice devin o problemă când ești o mamă singură cu un copil. Anthony era de aceeași vârstă, când a început să insiste că este destul de mare pentru a folosi toaleta bărbaților. Cum te-ai descurcat cu că

— Mașa și haină?...

— S-au mai uscat.

— Îmi pare îngrozitor de rău de tot ce s-a întâmplat.

— Nu este cazul. De fapt, a fost o întreagă aventură,

-

Când ea îi întoarse zâmbetul, el simți nevoia de a o săruta. Ei îi pieri zâmbetul, pentru că sesiză imediat atracția pe care o simțea el.

— Ai probleme? îi spuse ea cu o voce scăzută...

Nu, deloc, o asigură el, simțindu-se dintr-odată periculos și impulsiv, două senzații pe care le mai experimentase.

— Se vede ceva pe fața ta. Ai ochii ca ai unei căprioare pe care am crescut-o când eram copii, în Pennsylvania. Dar ai tăi...

— Ce e cu ochii mei? Trebuia să știe. Avea treizeci și șapte de ani și trebuia să știe.

— Sunt mai pătrunzători, termină ea.

Cred că femeia asta știe ce înseamnă pătrunzător, se gândi el. Felul în care se uita la el îl făcea să-i tremure picioarele. Asta însemna pătrunzător.

Cineva dădu peste el, din greșeală, și atunci văzu că este oprit chiar în mijlocul drumului. Atracția fizică dispăru și el se simți imediat ca lin școlar care vorbește pentru prima oară cu o fată.

— Eu trebuie să mă întorc, spuse Elaine.

— El o aprobă.

— Și eu.

— O să mă duc să cumpăr niște clătite pentru a-mi acoperi urmele.

Ea zâmbi și se apropie de un stand. O urmă intrigat.

— De ce trebuie să-ți acoperi urmele?

— Pentru că prietenele mele vor comenta în de lung plecarea mea. Fiul meu se consumă destul de mult din această cauză. Are treisprezece ani, este la o vârstă ingrată.

— Da, ai dreptate.

Își cumpără clătitele și îi oferă și lui una, pentru că miroseau frumos și erau și gustoase.

— S-a zis cu colesterolul meu azi, se plânse ea, înainte de a gusta din ele. El îi zâmbi și o aprobă.

— Cu toate astea, sunt bune.

— Sunt cele mai bune. Poate vrei să te duci la loc, înaintea mea. Altfel ele vor crede că te-am dăscălit până acum și mă vor necăji...

— Și fiul tău se va consuma destul de mult.

— Ei, și el mă consideră cam pisăloagă. De fapt, mă îngrijorez întotdeauna când nu este cazul. Te rog să te duci la prietena mea, să-ți cureți costumele. Este foarte pricepută și mă voi simți și eu mai liniștită.

— Bănuiesc că, dacă nu mă voi duce la ea, o să-mi pui și clătitele pe haină, așa că trebuie să - admit că o să mă duc. Cartea de vizită pe care o primise de la ea îl ardea. O simțea ca o momeală permanentă.

Ea începu să râdă. El nu-și mai amintea de când nu mai făcuse o femeie să râdă. Îi plăcea râsul ei. Îi plăcea și pisălogeala ei. Nu-și mai amintea de când nu-l mai pisălogise o femeie.

O lăsa în urmă, cu un zâmbet, și intră pe stadion. Începu să urce treptele până la locul lui. Echipa de femei

de deasupra lui îl remarcă imediat și începură comentariile. Desigur, el nu știa cine sunt aceste trei femei mai în vârstă și care este relația dintre ele și Elaine Sampson. Frumos nume, se gândi el. Fiul ei se uită la el, apoi își readuse privirea pe teren. Se gândi că ea dă un exemplu frumos copilului, care era bine educat. Se întrebă cum o fi arătat tatăl băiatului.

Se așează alături de Ed.

— Am pierdut ceva?

— Nu prea mult, dragule, veni o voce din spatele lui.

Când se întoarse, o văzu pe femeia de culoare care era în spatele lui și-i zâmbea. Se întoarse la timp, pentru a o vedea pe Elaine. Mânca atât de inocent din clătite, încât arăta ca o școlăriță. Și arăta ai naibii de bine.

— A cumpărat clătite!

Din spatele lui se auziră exclamații de indignare, dar și îndemnuri ca ea să-și împartă clătitele. Graham se trezi zâmbind de unul. Singur. El mâncase deja una.

Deodată, auzi urale, și jumătate din stadion se ridică în picioare. Graham se ridică și el mai mult din curiozitate, decât din interes. Fusesse o altă fază reușită de „Phillies”. Se putea spune că echipa oferea cel mai bun spectacol în seara asta de deschidere a campionatului. Se uită pentru a o vedea pe Elaine care ar fi trebuit să ajungă la locul ei. Dar, spre surpriza lui, ea mai stătea încă în mijlocul stadionului, lângă un alt bărbat, făcând niște mișcări de dans.

Își mișcă șoldurile dintr-o parte în Alta, își ridică degetul arătător deasupra capului, aducându-l în diagonală la nivelul corpului, și îl ridică din nou, în contratimp cu mișcarea șoldurilor. Făcea totul cu multă imaginație, iar el lega toate mișcărilor ei de cele ale unor corpuri la orizontală. Lumea din jurul lui începuse să facă aceleași mișcări ca Elaine.

Ea se deosebea de toate mamele pe care le văzuse el până acum. Reușise să ridice o masă întreagă de oameni angrenând-o în ritualul ei, și nu scăpase nicio Clătită pe jos, în tot acest timp. Elo plăcu și pentru asta.

Elaine știa când Graham Reed și companionul lui părăsiră stadionul, înaintea Celei de a opta rundă. Simți ceva asemănător cu prăbușirea unui perete imens în jurul ei. Nu știa de ce este atât de dezamăgită de plecarea lui, înainte de sfârșitul meciului. De asemenea, nu-și putea explica de ce insistase atât de mult ca el să-i accepte oferta. Tot ce știa era că Anthony trebuia învățat să-și corecteze greșelile și să-i trateze cu respect pe cei din jur, dar poate că de astă dată ea împinsese lucrurile prea departe...

Graham Reed era un tip periculos pentru ea. Era prea sofisticat, prea controlat. Chiar și în interiorul toaletei era controlat, nelăsând să-i scape nimic, care să nu-i fie sub control. Dar, după aceea, când stătuseră de vorbă...

Ea nu era pregătită să se mai gândească în mod serios la vreun bărbat. Dacă chibzuia bine, nu era nici unui care să-i ridice probleme serioase. Bill Voss, care preda la clasele a opta matematica, era burlac și arăta destul de bine, dar nu simțea niciun fel de atracție față de el. Acest Graham Reed o putea încânta fără a face niciun efort. Dar acest tip de bărbat nu inspiră unei femei sentimentul de statornicie. Elaine își spuse că era mai bine să continue așa cum era ea, de obicei, fără să acorde vreo atenție deosebită nici unui bărbat...

— Lovește, numărul trei, strigă Cleo. Fanii se ridicară în picioare și începură să scandeze la încheierea celei de a noua acțiuni. Cei de la „*Phillies*” câștigaseră. Atenția Elainei reveni acolo unde era necesară. Se ridică și începură aplaude împreună cu restul membrilor de La „*Clubul văduvelor*”.

Linda Cajlo

— Anthony! Ai uitat să-ți iei lenjeria, strigă Elaine, arătând spre un pachet de cămăși și pantaloni călcați cu grijă.

— O, mamă!

— Fără niciun „o, mamă”. Dacă vrei să ieși mai târziu, ar trebui să rezolvi problemele de pe acum. Și nu uita să-ți pui lucrurile în sertare.

Se făcu că nu aude mormăiturile ce se auzeau de sus și se întoarse la bucătărie pentru a-și continua treaba. Între timp, mângâie pisica, ce stătea tolănită pe canapea.

De ce o mai lăsa încă să-și facă de cap pe canapeaua acea nouă? Nici ea nu mai ținea minte de câte ori își promisese să ia măsuri în acest sens.

Aparatul de radio din bucătărie transmitea știrile, pregătindu-i sufletește pe cei care aveau de gând să se ducă ia meci în seara aceea. Cei de la „Phillies” erau pe drum, așa că ea se străduia să-și termine treburile înainte de începerea meciului.

— Se uită la grămada de lucruri adunate în mijlocul bucătăriei și-i pieri orice bună intenție. De ce nu-și putea permite și ea o casă mai mare, cu mașină de spălat vasele și cu uscător la bucătărie? Sau o casă cu o spălătorie separată. Sau, cel mai bine, o casă cu pivniță?

— Asta, pentru că orice cameră în plus înseamnă cincizeci de mii în plus ca să nu mai vorbim de dobânzi, își spuse ea, ridicând cârnații din tigaie. Deși luaseră deja masa, ea se hotărâse să profite de seara asta liberă și să mai pregătească niște feluri de mâncare pentru alte zile. Era o intenție bună, care avea s-o mai țină ocupată și în seara asta.

Dar problema ei nu era casa prea mică, ci programul de lucru de la școală. Apoi mai erau treburile casei și jocurile de baseball, de patru ori pe săptămână. Avea să

continue tot așa până în iunie, când se încheia anul școlar. Atunci se agravau problemele financiare, dar putea să stea acasă cu fiul ei, ceea ce era mult mai important decât problemele financiare.

Se întrebă dacă Graham Reed va fi la meciul din seara aceasta, când echipa se întorcea din turneu, apoi avu un fel de tremurat ușor, când își aminti momentul în care el avusese intenția s-o sărute, pe stadion. Dar asta era o prostie. De ce ar fi fost el interesat de ea, o femeie trecută de treizeci și cinci de ani și cu un copil? Un asemenea bărbat nu era pentru ea, chiar dacă pe ea ar fi interesat-o. În mod sigur, nu putea fi pentru ea.

Scoase cârnăciorii pe o farfurie, apoi tăie ardeiul și ceapa, punându-le la prăjit. Se auzi sfârâitul lor în uleiul încins și se răspândi aroma binecunoscută. Mulțumită că a rezolvat problema zarzavatului, scoase mașina de spălat și începu să se ocupe de rufe – Gândurile îi zburară înapoi spre Graham Reed.

Și el era conștient de situația ei reală, din moment ce nu dăduse niciun semn de viață și nici măcar costumul nu-l dusesse la curățătoria prietenei ei.

Zâmbi când își aduse aminte de amabilitatea cu care îl condusesse pe băiețel la toaletă. Fusesse frumos din partea lui. Și felul în care tratase gestul lui ștrengăresc. Nu se putu abține și zâmbi la amintirea scenei. Îi pieri zâmbetul. Când își dădu seama că, de fapt, el nu acceptase oferta ei. Nu era sigură dacă trebuie să fie dezamăgită sau indiferentă.

— Nu voi fi dezamăgită, își spuse ea, pregătind stocul următor de haine pentru spălat.

— Iar vorbești singură?

Ea se îndreptă și se uită la fiul ei, care stătea în fața intrării de la bucătărie.

— Da. E nebunie curată, dar, uneori, copiii te forțează

și la așa ceva. Ți-ai dus hainele în camera ta, le-ai aranjat?

— Da.

— Voi face o verificare amănunțită a tuturor hainelor, mai târziu. Amintește-ți că le voi verifica pe toate...

— O să trec de inspecția asta.

— Poate printr-un miracol.

— Ești amuzantă, mamă. Pot să mă duc la Steven acum?

— Temele pentru mâine sunt gata?

— Da.

— Să fii acasă pe la nouă. Mâine mergi la școală.

— Bine. O luă la goană pe holul spre ieșire. Elaine îl auzi deschizând ușa și speră s-o și închidă. Ea nu încălzea holurile. Știa că toți copiii nu închid ușile în zilele reci, dar le închid întotdeauna în cele frumoase. Ar fi putut să parieze cu oricine.

— Ei, mamă! Omul acela a venit aici și eu am plecat! Elaine se încruntă și se duse să vadă despre care om vorbește Anthony.

— Despre cine vorbești, Anthony?

La întrebare răspunse Graham Reed. Se afla în fața ușii și arăta uluitor de bine, într-un alt costum și mai elegant, cu o cămașă albă și o cravată care se asorta perfect cu costumul. Ea purta un pulover vechi și decolorat, nu era deloc machiată și părul îi atârna într-o coada neglijentă, care amenința să se Desfacă în orice moment. Sub braț, avea un maldăr de rufe lenjerie bărbătească...

Fața i se înroși deodată, simțindu-se jenată că o găsisese în situația aia. Era ca un făcut, să arate mereu ca o idioată în fața acestui bărbat. Fiul ei dispăruse deja spre casa prietenului lui, Steven, și o lăsase singură cu acest bărbat.

— Bună, îi spuse el. Îți mai amintești de mine?

— Sigur că da. Cel de la meciul de baseball. Inima începuse să-i bată mai tare, de parcă ar fi așteptat ceva. Ce căuta el aici? Cu toate astea, nu voia să-i pună această întrebare.

El îi zâmbi și îi răspunse:

— Mă duceam la o întâlnire de afaceri în Cherry Hill și m-am gândit că pot să-ți aduc costumul, pentru a mi-l duce la curățat. Ai insistat foarte mult pentru asta. Am picat greșit?

— O, nu. Se lăsă tăcerea. Apoi ea își dădu seama că stătea în dreptul ușii de la intrare și că avea lenjerie murdară sub braț. Știa că în bucătărie este destul de murdar, iar în sufragerie lucrurile nu stăteau prea bine. Curățenia generală se desfășura din aprilie până în iunie, dar casa avea nevoie de mai mult decât atât. La bucătărie, radioul transmitea opinia unui ascultător neinspirat, care susținea că „Phillies” ar trebui să scape de „Daulton”, ai cărui genunchi.

Începuseră să cam cedeze. Altă dată, Elaine ar fi început să-i bodogănească, pentru că transmit asemenea știri confuze, menite să deruteze publicul. În opinia ei, echipa ar trebui să înceapă să-l folosească tot mai mult pe Daulton, care era un marcator nemaipomenit. De astă dată ea simți cum se înroșește tot mai mult, de parcă ar fi fost în aceeași situație ca la pisuarul bărbaților. Simțea că știrile sportive de la radio nu erau pentru ea.

— Te rog, intră în bucătărie, spuse ea, întrebându-se de ce se simte stânjenită că a găsit-o ascultând la radio. Acest Graham Reed îi provoca tot felul de senzații ciudate, care nu aveau legătură cu normalul. Te rog să ignori dezordinea. Încerc să fac mai multe lucruri deodată și așa mi se întâmplă.

El o urmă. Locul arăta mai rău decât și-ar fi putut imagina, cu grămezi de rufe murdare, mirosind destul de

neplăcut. Ar trebui să vină când ea va fi îmbrăcată să pozeze pentru „yogue” și casa va fi pregătită pentru a fi expusă pe coperta numărului următor al catalogului caselor frumoase. Avea și ea dreptul să viseze. Închise aparatul de radio, rămânând doar zgomotul uscătorului. Dându-și seama că încă mai ținea rufele murdare în brațe, le aruncă repede în mașina de spălat și o comută fa programul numărul nouă. Apoi se întoarse spre el și-i spuse:

— Te rog să iei loc.

El se așează, deși se uitase la scaunul pe care fusese invitat să stea ca la un loc plin de licheni. Casa ei nu era totuși într-o stare atât de rea, își zise ea.

— Bei o cafea? îl întrebă. El se uită la mâinile ei, care tocmai ținuseră lenjeria murdară, iar invitația la cafea i se păru ceva mai îngrozitor decât perspectiva de a-l vedea pe Frankenstein în realitate. Ea își dori să intre în mașina de spălat și să iasă de acolo curată, strălucitoare.

— Nu, mulțumesc. Nu am decât un minut la dispoziție.

El arăta mai elegant și mai bine îmbrăcat decât atunci când îl văzuse prima oară - și era într-un contrast evident cu bucătăria ei. Și arăta și mai bine decât data trecută.

Costumul stătea perfect pe umerii lui largi și îi sublinia șoldurile înguste, masculine. Chiar dacă avea vreun kilogram în plus, nu se cunoștea.

Dar ea știa. Îl văzuse în fugă, la toaletă bărbaților. Dumnezeu, își spuse ea, iar sângele îi veni tot în față, din motive care nu aveau nicio legătură cu rușinea. El era un tip bine făcut, avea un piept lat și puternic, acoperit cu păr închis la culoare. Se întrebă dacă făcea exerciții în mod regulat, pentru că avea mușchii brațelor bine conturați...

Probabil Cleo ar spune că i s-au aprins motoarele de

când l-a văzut. Elaine putea spune că este deja în viteza a treia și că sângele îi zburda prin vene la vederea lui. Își ținu respirația pentru a-și controla corpul care o trăda, fiind tot mai conștientă de hainele de lucru cu care era îmbrăcată și de kilogramele în plus care îi atârnavă în anumite părți ale trupului.

— Ar fi trebuit să sun la curățătoria pe care mi-ai recomandat-o, dar nu știam sigur dacă ai reușit să vorbești, iar Malvern este cam peste mână pentru mine. Și aici, în Jersey, este tot cam așa, dar, după cum ți-am mai spus, am o întâlnire fixată în zonă, așa că m-am gândit să trec și să-ți las costumul.

Trebuie, se gândi ea. Și ea locuia tot la o oră de Malvern, dar trebuia să treacă pe la curățătorie pentru că aceasta nu era în drumul lui. Ea își aminti că-l învățase pe Anthony că oamenii trebuie să-și corecteze greșelile pe care le fac. Ea trebuia s-o corecteze pe cea făcută fără voie. Se forță să zâmbească și-i spuse:

— Da, desigur. Mă bucur să-ți pot fi de ajutor.

— Sigur? El se uită prin bucătărie și înțelese că femeia nu prea avea timp liber deloc.

— Da. Și nu este nicio problemă. Îți mulțumesc că mi-ai solicitat ajutorul. Elaine se simțea foarte prost. Ceea ce începuse ca o încercare de a repara o greșală, pentru a-i da un exemplu bun fiului ei, devenise Ceva caraghios și o obliga să facă un drum destul de lung pentru a da un costum la curățat. Profesoara ajunsese într-o situație. Extremă. Poate că ar avea nevoie de niște cursuri prin corespondență. În mod sigur, mai există și alții care au nevoie de sfaturi.

— Îmi pare bine că-ți pot fi de ajutor, O să-ți duc costumul la curățat. - Perfect. Ea îl conduse spre ieșire. Îți place echipa „Phillies”?

El dădu din cap și dintr-o mână, de parcă ar fi vrut să

nu răspundă.

— Nu. Nu-mi place deloc baseball-ul. Eram acolo pentru a rezolva o problemă de afaceri.

Ei îi cam dis plăcu că cineva putea să gândească astfel despre sportul ei preferat.

— Așa mi s-a părut și mie.

— De unde ți-ai dat seama?

— Erai îmbrăcat în costum. Știu că o mulțime de companii au abonamente pentru stadion. I se putea simți sarcasmul din glas.

— Compania mea nu are așa ceva, îi spuse el repede. Compania de publicitate are. Eram invitatul lor în seara aceea...

— O, zise ea. Cu ce te ocupi? Dacă se poate pune o asemenea întrebare.

— Nu este o problemă. Am o rețea de pizzerii în Delaware. Pizzeriile Cove.

Ea se așteptase la orice răspuns în afară de cel pe care-l primise.

— Dumneata? Te ocupi de pizza?

El aprobă...

— Ți se pare ciudat?

Ea se gândi că n-ar fi prea politicos să-i spună că nu arată a persoană care să se ocupe, de pizzerii.

— Nu știi, nu cunosc bine zona Delaware, așa că n-am prea auzit de aceste pizzerii.

El ridică din umeri, pentru că i se părea normal ca pizzeriile lui să nu fie cunoscute de toată lumea., - După cum ți-am mai spus e o rețea mică de pizzerii.

Mașina lui era un tip nou de Mercedes, dar ea nu fu surprinsă deloc. El arăta elegant, avea haine costisitoare, așa că trebuia să posede și o mașină corespunzătoare. Dar se ocupa de pizzerii! în mintea ei, cele două noțiuni nu prea se legau. Ea se miră dacă este capabil să facă vreo

pizza sau dacă este doar investitor. În mod sigur, nu deosebea mozzarella de o prăjitură cu aluat.

— Chiar te ocupi de pizza? întrebă ea.

El avea încă portiera mașinii deschisă și costumul pătat în mână.

— Sigur că da. Nu ți-am spus asta?

— Nu. Aș vrea să te întreb dacă tu le faci?

El începu să râdă. Ei îi plăcu ceva din zâmbetul lui și din felul în care își curba buzele.

— În trecut, am făcut și asta. Acum nu mai este cazul, îi spuse el. La început, mă ocupam cu așa ceva optsprezece ore pe zi.

— Oh!

— Încă mai știu să fac pizza, dacă asta ai vrut să întrebi. Zâmbetul pe care îl afișa îi dădea un aer ușor inocent. Își pierduse înfățișarea de persoană preocupată și sofisticată și devenise, pentru moment, ca și fiul ei, o întruchipare între copilărie și maturitate...

Nu ca fiul ei, se corectă ea, simțindu-se din nou traversată de un val de căldură. Buzele i se uscară subit. El îi trezea niște sentimente tulburătoare. Se forță să alunge acea senzație și-i răspunse tot cu un zâmbet.

— Aș vrea să te văd o dată în acțiune. În același moment, își dădu seama că vorbele ei însemnau o invitație - sau o încercare pentru o relație romantic. Înainte ca să-i poată adresa o altă întrebare, el îi spuse pe jumătate glumind:

— Nu prea arăt a bărbat care să aibă asemenea îndemânare, nu-i așa?

Ea îl aprobă.

— Tu cu ce te ocupi? o întrebă el.

— Predau sociologia la clasele a șaptea. Apoi afișă o figură chinuită și continuă: Nimic nu este mai greu decât să te ocupi de adolescenți - în special de cei de vârstă

fiului meu, Ești în per u prea arăți a profesoară atât de dură, încât să ții în ascultare o clasă de adolescenți zăpăciți...

Ea își dădu la o parte părul care îi cam căzuse în dezordine.

— Câteodată nici eu nu prea sunt convinsă.

— În seara aceea erai cu prietenele tale?

Ea râse ușor de felul în care el încercase să-și caute cuvintele.

— Da. Avem toate abonamente. Pentru aceleași locuri și ne-am împrietenit în timp. Facem parte din „Clubul văduvelor”; Sunt puțin deplasate aceste doamne, dar mie îmi place să le văd cum încearcă să facă față vieții care le-a mai rămas.

El continuă să râdă...

— Și mie mi-au plăcut. Ar fi trebuit să le auzi făcând comentarii despre clătitele tale. Apoi începu să râdă de-a binelea. Și tu ai intrat, fără niciun fel de probleme, în toaleta. Bărbaților... Și tu ești la fel de zăpăcită ca și ele, Elaine.

Ei îi plăcu felul în care îi rostise numele.

Cu cât îl privea mai mult, își dădea seama că el era de o constituție solidă, care vine odată cu maturitatea - nu mai avea acel aer vulnerabil pe care îl au bărbații în adolescență.

Trăsăturile lui denotau, o maturitate care vine dintr-o experiență... sexuală. Avea acea privire de Cunoscător care descoperă senzualitatea într-o femeie. În același moment, o femeie se putea simți atrasă și putea atrage. Aceste atribute dispar de obicei la o femeie măritată, care are și copii.

Elaine își alungă aceste gânduri. Își spuse că reacționa ca o adolescentă, nu ca o femeie matură, Poate că dacă, după moartea lui Joe, n-ar fi devenit ca o

călugăriță, n-ar fi reacționat în acest mod față de un bărbat. De fapt nu se simțise niciodată atrasă în acest mod de către un bărbat, și spera să facă față situației.

Dar se mai întâmplase și altceva. Toți vecinii o văzuseră cu un bărbat. Chiar dacă aceștia erau în case, fără îndoială că fuseseră văzuți și aveau cu toții subiecte pentru bârfă. Se simți puțin stânjenită, dar în același timp era și mândră. Chiar dacă fusese o întâlnire cât. Se poate de inocentă, lumea putea crede mai mult?

— Nimic nu putea constitui un prilej de bârfă mai mare, decât atunci când ea se „*oferea*” deschis. Simți că i s-a cam făcut frig și-i spuse:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem în casă. În momentul în care intrară în bucătărie, apa începuse să se reverse din mașină. Se revărsa peste tot. Uscătorul nu intrase în funcțiune.

— Oh, nu! mai apucă ea să spună și se aruncă spre podea, într-o încercare inutilă de a stăvili apa care curgea în cascade. O pereche de Picioare bărbătești păși peste că și peste toată murdăria din jur. Ea urmări pantofii bărbătești, costisitori, de piele, care trecuseră prin băltoacă și, în acel moment, Graham reuși să închidă apa, stăvilindu-i cursul liber prin bucătărie. Închise și uscătorul, cu precauție, în timp. Ce Elaine împingea lucrurile din bucătărie făcându-le grămadă. Ea folosi niște expresii care nu aveau legătură cu formația ei de profesoară. Când se afla în preajma lui, reacționa atât de stupid!

— Vezi ce se întâmplă dacă te ocupi, cu alte treburi? glumi el. Ea îl privi, neștiind ce să creadă despre vorbele lui.

— Nu-mi vine să cred! S-a întâmplat totul atât de repede!

El își scoase jacheta.

— Cred că este înfundată. Uneori rămân resturi care

înfundă destul de repede mașina. Ai mai pățit-o?

Ea îl privi amuzată.

— Da, mi s-a mai întâmplat odată. Și cel care mi-a reparat-o, a spus ceva asemănător. De unde știi toate astea?

— Pentru că, pe vremuri, am avut și eu o mașină identică. După zece spălări se defecta, așa că a trebuit să învăț s-o repar singur. Își suflecă mânecile. Ai o șurubelniță? O s-o desfac puțin, să ți-o curăț.

— Oh, nu te pot lăsa să faci așa ceva! De fapt, ar fi fost un ajutor pentru ea. Dar nu se cădea să accepte așa ceva din partea lui.

— Fii rezonabilă, și tu îmi cureți costumul, îi spuse el. Conștientă de situație, ea îi aminti:

— Nu cumva aveai o întâlnire?

— O s-o amân puțin. Făcu un pas înapoi către telefon și începu să formeze un număr.

— Dacă-mi repari mașina, o să trebuiască să-ți curăț și acest costum? îi spuse ea, într-o ultimă încercare de a-l face să renunțe.

El începu să râdă.

— Țsta de pe mine?... Jerry? Scuză-mă... o să întârzii...

Elaine îngenunche pe podea, încercând să șteargă apa care se întinsese atât de mult. Cu coada ochiului, îl urmărea pe Graham care vorbea la telefon. Acest bărbat, pe lângă faptul că-i stârnise toate genurile de emoții, îi mai repara și mașina de spălat. Gratis. Era un erou?

Exact în acel moment, se auzi un pocnet în spatele ei. Simți un val de căldură și se întoarse. Privirea i se opri pe focul care dansa vesel deasupra tigăii. — Foc! strigă ea, încercând să-l stingă cu ceva. Picioarele îi alunecară pe podeaua udă, împiedicând-o să ajungă la locul catastrofei.

— Unde ai extingtorul? în apropierea mașinii de

gătit? strigă Graham.

— Oh, Dumnezeuule, se văicări ea, încercând să-și amintească prin ce cotlon îl îngrămădise. Începu să deschidă ușile dulapurilor, în încercarea de a-l descoperi.

— Nu mai este nevoie, o anunță el, calm.

Ea se întoarse și îl văzu stând în fața chiuvetei, punând tigaia, cu capac cu tot, în ea.

El dădu drumul la apă, pentru a potoli și ultimele flăcări care mai răzbăteau de sub capac. Pentru el, nu fusese mare lucru să înăbușe flăcările și să închidă gazul.

Se înroși din nou, până în vârful urechilor, pentru că-și imagina cât de neîndemânatică apărea în ochii lui.

— Se pare că a fost numai grăsimea care a ars, continuă el, ridicând capacul de pe tigaie. A mai rămas doar funingine. Trebuie spălată. Ce găteai?

— Cârnați, cu ceapă și ardei pentru sosul pe care-l adaug mereu la spaghete, șopti ea, dorindu-și ca în acel moment pământul să se deschidă sub ea și să dispară cu totul.

— A, sos de casă. Altă dată trebuie să fii atentă când lași mâncarea pe foc să se prăjească, o preveni el.

Ea îl aprobă. Pe perete era un afiș pe care scria: „Numai femeia știe să facă totul”. Îl primise în dar când concurase pentru un post de asistent principal și pierduse în favoarea unui bărbat. Dar inscripția era total eronată și acum i se mai dovedise încă o dată.

Probabil, Graham o consideră o nebună care trăiește la voia întâmplării. Ar fi îndreptățit să creadă asta.

— Mă duc să deschid ferestrele, să iasă fumul, o anunță el. Când părăsi bucătăria în următoarea misiune de binefacere, ea știa că este definitiv pierdută, pentru că avea să descopere că toată casa era cu dosul în sus. Simțea că nu mai poate face nimic și se așeză cu fața în jos pe podea, deși era udă, fără a-i păsa că este ridicolă, și

începu să plângă.

Apa îi udă imediat hainele. Auzi pașii care se întorceau. Se opri ră în hol. Știa că ar trebui să se ridice, dar se hotărî să nu se mai obosească.

— Ce faci aici? o întrebă el.

— Aștept să mor, îi replică ea. Am ajuns la limită. Mă întreb ce mai urmează.

El începu să râdă, aplecându-se spre ea.

— Oricum, ești foarte potrivită pentru Clubul văduvelor.

Ea își ridică privirea încet.

— Da, știu că sunt îndemânatică precum un elefant.

— Hai sus. O luă de mâini și o ridică.

— Ar fi trebuit să-ți folosești spatele, îi spuse ea, în loc să-i mulțumească...

— Oricum, ar fi meritat.

Ea observă că el îi privea foarte insistent sânii, care se vedeau clar prin tricoul ud. Se simți invadată de un val de căldură care îi schimbă sentimentul de umilință, într-o dorință foarte acută. Nu mai avea nici cuvinte cu care să protesteze față de această dorință aprinsă.

El își ridică privirea, concentrându-se asupra buzelor ei. Erau atât de uscate. Ea și le umezi. El gemu ușor și se aplecă asupra ei... Ea își închise ochii...

Fu un sărut ușor, care li se păru că durase o eternitate. Graham își ridică capul și se dădu un pas înapoi. Elaine își deschise ochii, simțindu-se amețită. El își dresе glasul, de parcă s-ar fi simțit jenat.

— Mă duc să-ți repar mașina.

Ea își regăsi vocea, care sună cam slab când zise:

— Îți aduc sculele imediat. Sunt acolo, în dulapul de sus. După ce-i aduse sculele, ea se aplecă și începu să șteargă podelele. Lui nu-i prea păsa că s-ar putea murdări pe haine. După toate cele ce se întâmplaseră, Elaine păstra

un zâmbet ușor în colțul gurii. Fusese sărutată. I se părea c-o aude pe Cleo exclamând: „*Dragă, dar ce bărbat ai găsit!*”

Graham puse și ultimul șurub la spatele mașinii și-i spuse:

— Gata. E la fel de bună ca și una nouă.

— Mulțumesc, îi spuse Elaine, încercând să se strecoare spre mașină s-o vadă. Graham nu se mișcă și ea veni foarte aproape. Sărutul ei fusese foarte plăcut. Și inocent. Graham nu prea înțelegea cum era posibilă inocența la o femeie matură, care avea și un copil, dar și-ar fi dorit s-o mai sărute o dată.

— Totul s-a întâmplat din cauza șervețelilor, se auzi vocea ei. Se grăbise să-și termine treaba, ștergând de zor podelele, ceea ce îl făcu să-și dorească s-o poată săruta din nou. Sunt sigură acum că n-am aruncat toate șervețelele din buzunarul halatului de baie. Halatul de baie! Își aminti un episod cu Dick Van Dyke, în care Laura își prinsese tocul într-un grătar de la baie și nu se mai putea mișca. Ar fi dorit să se întâmple așa ceva și cu Elaine. Iar el să vină să i-l repare. Dar ca ea să fie imobilizată în cadă... goală... cu apa curgându-i pe sâni... Era mai bine să se oprească, pentru că mintea i se ducea prea departe. El ieși din spatele mașinii și îi spuse:

— S-o: lăsăm să se usuce, înainte de a o. Împinge la loc. - Ea îl aprobă și i se păru că încearcă să evite orice apropiere de el. El se întrebă dacă și ea gândea la fel despre sărutul lor. Îi plăcu acest gând, oricum. Și îi plăcu și faptul că o putuse ajuta. Se simțise util, în adevăratul sens al cuvântului. Și ea îl făcuse să râdă. Când o văzuse întinsă pe podea. Își va aminti totdeauna de ea. Îi plăcea cum rezolva ea toate problemele, cu umor. El crezuse că celelalte trei femei aveau o doză oarecare de nebunie, dar Elaine le întrecea. Însă, când o ridicase de la podea și îi

văzuse. Forma aproape perfectă a sânilor pe sub tricou, altceva, mai mult decât un simplu amuzament, îl cuprinse.

— Se pare că am reușit, spuse el. Închise mașina și o împinse înapoi la perete, cu ajutorul Elainei. Pentru ea „era o distracție totul. El reușise să nu se păteze, dar pantofii probabil că nu vor mai putea fi folosiți, din cauza apei. Nu-i spuse acest lucru Elainei. Ea ar fi vrut probabil să-i aducă o pereche nouă de la Londra.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, îi spuse ea. Ai fost minunat...

— Nu te obosi să-mi. mulțumești. De fapt, nu prea știu cum te poți descurca singură.

— Cu multe rugăciuni la Dumnezeu și o mulțime de bani dați reparatorilor.

El râse și o întrebă, de astă dată sobru:

— De când a murit soțul tău?

— De aproape doi ani.

Se lăsă o tăcere destul de apăsătoare. Elaine îl privi, apoi își mută privirea în altă parte, de parcă n-ar mai fi fost sigură pe ea. El nu înțelegea de ce o femeie poate fi nervoasă și nesigură în preajma lui.

— Cine a bătut în seara aceea? o întrebă el, în cele din urmă, spărgând liniștea apăsătoare care se lăsase.

— Am crezut că nu ți-a plăcut meciul.

El ridică din umeri...

— De fapt, așa este. Sunt doar curios.

— „*Phillies*”.

— Și cum de nu te-ai dus la meci în seara asta?

— Echipa e în deplasare. Se uită la ceas. De fapt, cred c-or să dea meciul la TV.

Conversația muri din nou.

— Cred că trebuie să plec, spuse el, punându-și haina. Se duse spre masă, unde lăsase costumul pătat, și i-l dădu.

— Mulțumesc, spuse că Degetele ei nu le atinseră pe ale lui. De fapt, ea netezea inconștient clapele buzunarelor. Urmărind-o, el începu să simtă iar aceeași atracție fizică. Se hotărî să plece și se îndreptă spre ușa din față. Ea îl însoți ținând costumul în mână. Când ajunsese la mașină, ea îi spuse:

— Dacă-mi dai numărul tău de telefon, te sun când e gata.

— Poate o să mai trec. Pe la tine, săptămâna viitoare, îi spuse el, știind că va fi plecat în următoarele zile și că nu va putea vorbi cu ea. De fapt, știa că, dacă o va căuta el, vor putea vorbi în liniște, dar dacă ea va suna și va nimeri un moment nepotrivit, nu va avea nicio scuză. Pe figura ei apăru un zâmbet destul de comic, dar încercă să-i explice cât putu de serios că încerca să aranjeze cu Nancy să-i curețe costumul până luni.

El dădu din cap și se urcă în mașină. După ce porni, îi făcu semne cu mâna și lăsă în jos geamul pentru a-i spune din nou c-o va căuta săptămâna viitoare.

— Nicio problemă. La revedere.

— La revedere...

Ea nu mai așteptă ca mașina să plece și se întoarse imediat în casă. Graham se întrebă pe drum ce-o fi crezând ea despre el și speră că i-a lăsat o impresie, cât de cât, bună. După ce dădu colțul străzii ei, se gândi că săptămâna viitoare i se pare atât de îndepărtată, ca și aniversările lui, pe vremea când era copil, vacanțele ori Crăciunul.

— Am făcut-o și pe asta, murmură Elalna, trântind ușa după ea. Bine, era un bărbat atrăgător. Fusesse de ajutor în două situații limită. O și sărutase și sărutul fusese minunat. Se simțise bine...

Dar, când refuzase să-i dea numărul de telefon, i se păruse că se teme că ea se va oferi imediat. Sărutul fusese

o greșeală. Poate că el o considera ca fiind sub standardul lui. De fapt, aceste idei pieriseră odată cu Revoluția franceză, își spuse ea. Se terminase totul cu bine, își mai zise, aruncându-l costumul cel scump pe unul din scaunele bucătăriei. Celelalte membre din „*Clubul văduvelor*” ar fi fost mândre de ea. Dacă ea se va mai hotărî vreodată să-i placă cineva, va alege persoana cu multă grijă. În niciun caz nu va alege un snob căruia să nu-i placă baseball-ul.

Poate că era doar un bărbat de treabă, care o sărutase de milă. Asta ar fi fost și mai rău. Iar el era destul de sexy...

— Uită-te la tine, își spuse ea. Uită-te cum ai ajuns să treci de la o extremă la alta:

Nu mai avea nicio speranță, o să-i ducă blestematul de costum la curățătorie și o să scape de Graham cât de repede. Bucătăria era un dezastru, cu rufe jumătate spălate și cu sosul așteptând să fie terminat, dar ei nu-i mai păsa.

Deschise aparatul de radio și căută postul care transmitea meciurile. Renunță la postul de televiziune. Viața i se păru acum bună, normală, și acel bărbat, îmbrăcat în costum, Armani”, putea s-o caute cât voia.

Graham urca treptele spre „*Stadionul veteranilor*”, spre locurile unde stătuse și data trecută, și se întreba de ce a venit acolo. Nu-i plăcea baseball-ul, nu-i convenea propunerea lui Ed pentru publicitate la pizzeriile sale și, în plus, avea treabă până peste cap cu deschiderea sezonului turistic:

Se hotărî brusc să cumpere clătite, deși în aer plutea un miros de cartofi prăjiți. Nu putea rezista tentației, deși avea colesterolul ridicat. Și aici, pe „*Stadionul veteranilor*”, se găseau cele mai bune clătite. Avusese un consilier bun în privința asta. De fapt, pentru acest consilier venise el, astăzi, aici.

— Aș vrea să iau niște clătite, îi spuse lui Ed, care se uita la el de parcă i-ar mai fi crescut încă un cap în acel moment. De fapt, simți cum se înroșește și speră ca Ed să nu fi remarcat...

— Sigur că da, îi replică Ed, care spera să poată atrage rețeaua de pizzerii a lui Graham în sistemul lui de publicitate.

N-ar fi prima oară când aș arăta ca un idiot, se gândi Graham. Se dusesese neanunțat la casa Elainei, pentru că avusese adresa ei pe cartea de vizită. Indiferent de întâlnirea pe care o avea în New Jersey sau Cherry Hill, nu era cazul să-i facă acea vizită inopinată. Avusese avantajul că toată seara fusese pe dos, de parcă se pregătise să cadă pe ei, și putuse să-i fie de folos. Avusese un ciudat sentiment de utilitate, când plecase de la ea în acea seară.

Într-un fel, această femeie era pentru el ca fructul oprit. Pentru ea, primau casa și căminul. Dar tocmai aceste două aspecte îl atrăgeau într-un mod foarte ciudat.

El voia să verifice dacă acele sentimente se reconfirmau, dar fără costume pătate, mașini de spălat și tigăi care iau foc. Voia să verifice dacă acel sărut, atât de pur și de inocent, dat atât de promițător, avea să se repete cu aceeași senzualitate nealterată.

Graham își cumpără clătitele și o bere, lăsându-l pe Ed să plătească, la insistențele acestuia...

— Sper că nu ne mai întâlnim iarăși cu femeile aia, îi spuse Ed când ajunseră la locurile lor. Graham se uită la el ou dezaprobare.

— În mod sigur, ele savurau meciul.

— Da, fără îndoială. Ed încercă să schimbe subiectul, cu o iuțea fantastică. Am început să lucrăm la câteva variante de publicitate pentru pizzeriile „Cove” și am realizat niște colaje care cred că suscită interesul. Le putem extinde la orice nivel pe ecranele TV.

— Asta înseamnă cheltuieli prea mari pentru „Cove”, îi răspunse Graham. Ed avea tendința de a transforma rețeaua „Cove”, într-un singur sezon, într-o faimoasă corporație de tipul Dominoului, numai prin sistemul publicitar.

— E în ordine, îi spuse Ed, și se lansă într-o altă serie de propuneri, imediat ce își ocupară locurile. Graham se așezase, dar fu total dezamăgit. Celelalte locuri din jur erau goale și el înțelese că fuseseră rezervate de compania lui Ed. Dar era important că locurile din spate erau goale. Poate că ea nu venea la acest meci. Se întristă. Aproape toate locurile fuseseră rezervate cu mult timp înaintea începerii meciului. Locurile din spatele lui erau libere chiar și cu cinci minute înaintea începerii meciului. Graham se hotărî să simuleze ceva, o boală subită, pentru a pleca de la meci, dar deodată apăru fiul Elainei, la intrare. Graham îl urmări cum intra, urmat de cele trei femei bătrâne. Mai în vârstă, se corectă el, nu bătrâne. Păreau pline de viață. Vorbeau una cu alta și probabil pe teme interesante, pentru că băiatul râdea din când în când. Cărau lucruri indispensabile, începând de la perne, până la termosuri.

Graham îl privi pe Anthony și ajunse la concluzia că nu se remarcă prin nimic deosebit, dar, oricum, nu arăta ca un copil scăpat de sub control. Înfățișarea lui nu-i schimba atitudinea pe care o avea față de copiii altora.

Orice copii l-ar fi studiat curios dacă ar fi aflat că se întâlnește cu mama lui. Graham se gândi că el nu are nici măcar timpul necesar pentru o relație cu o femeie, darămite pentru una cu un copil, ce să mai vorbim?

În sfârșit, apăru și Elaine la intrare și toate bunele lui intenții de a abandona cauza dispărură într-un voi de dorință. Ea se uită în sus spre locul unde se cunoscuseră și îl privi direct. Dacă ar fi strigat-o și ea l-ar fi auzit,

atitudinea ei n-ar fi fost mai evidentă. Rămase un moment uitându-se fix la el, de sub șapca roșie pe care o purta. El ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o sărute, să-i simtă corpul lipit de al lui.

— Se uitau unui la celălalt de parcă ar fi schimbat semnale între ei, semnale pe care el nu le putea transforma în cuvinte, ci le putea înțelege. Cu trupul. În sfârșit, ea se puse în mișcare, firmându-și grupul.

Graham se simți eliberat parcă dintr-o vrajă. Trebuia să aibă ochii mai deschiși ca niciodată. Se simțea dominat de o vină ciudată, pentru că ea mai era poate îndoliată după soțul ei. Nu se vedea că ar fi suferit prea tare, dar în asemenea situație nu se știe niciodată.

Observă lucrurile pe care le căra cu ea. Avea o pernuță, o manta și o minge de baseball. În mod clar, era o veterană a jocurilor de baseball, în special a celor care se țineau în serile răcoroase. El putea simți deja frigul prin hainele cu care era îmbrăcat, deși pantalonii de lână și jacheta de piele erau de ajuns pentru acel anotimp. Toate lucrurile pe care le avea ea indicau bucuria de a trăi, nu era îmbrăcată în negru și nici nu lăcrima. Dacă își mai plângea încă soțul, era greu. De spus; poate că da, dar nu afișa acest lucru.

Dacă ar fi arătat-o, lucrul ar fi fost mal simplu pentru el. Prinse frânturi de conversație, pe măsură ce femeile se apropiau.

— N-am avut intenția să întârzii, Mary! De câte ori trebuie săți-o spun?

— Jean, tu întârzii întotdeauna. Ai întârziat și la funeraliile lui Bob.

— Nu-i adevărat, șoferul e de vină.

— De aia n-ai găsit cimitirul timp de o oră?

Intervenii și Cleo:

— Jean, iubito, tu ești capabilă să întârzii chiar dacă

îți spune cineva că ți-a luat casa foc. Și tu ai întârziat la înmormântarea soțului tău. Când o să mori, o să te aștepte sfântul Petru la intrarea în Rai și o să-ți spună: „*Ce ai făcut până acum? Trebuia să ajungi acum zece ani*”: Cele trei femei mai în vârstă începură să râdă și se așezară pe locurile lor.

Graham nu-și putu reține un zâmbet ușor. Aceste femei știau să se bucure de viață. Cu mult timp în urmă, avusese și el prieteni care făceau mereu glume, dar erau capabili să-și dea și cămașa de pe ei pentru un altul care avea nevoie. Acum, își dădu. Seama că nu-și mai amintește numele lor...

Lângă el, Ed părea disperat. Și lui Graham îi cam pieri zâmbetul.

— Ai grijă de apa tonică, Elaine, spuse una dintre femei, când ea apăru și își ocupă locul. Domnul „*Costum*” este aici din nou.

Graham se întoarse și-i zâmbi lui Elaine.

— Salut.

— Salut, zise și ea, dar parcă avea o notă de timiditate. Reacția ei îl făcu să se simtă ca un puști. Fiul ei se uită la el. Graham simți că nu-l place...

— Voi, băieți, aveți de gând să vă bucurați de meci, de data asta? Întrebă Cleo, bătându-l pe Ed pe umăr. Ea nu mai așteaptă răspunsul și continuă: Aștept să vă aud uralele.

— Cleo.

Era vocea lui Elaine. Deși fusese doar un cuvânt, Graham simți că pornise ca o lovitură de cravașă. Își aminti că Elaine lucra cu adolescenți și probabil că se pricepea s-o facă.

— Le spuneam numai să aibă și ei puțin entuziasm, doamnă profesoară, îi replică Cleo. Nu văd nimic greșit în a-i încuraja pe băieți. Jean își mută furioasă mătăniile

dintr-o mână în cealaltă. Ed se aplecă spre el și-i spuse:

— Mă duc să chem pe cineva să facă ordine.

— Nu. Graham își auzi propria-i voce care sunase foarte autoritar. Se strădui să-și îndulcească tonul. Nu mă deranjează. Ed se uită mirat.

— Cum poți să spui că nu te deranjează, când asta aproape s-a suit pe umărul tău?

— Lasă-le în pace îi zise Graham. Ar fi fost caraghios să cheme pe cineva să facă ordine între patru femei și un băiețandru. Dar el nu putea înțelege câteva lucruri. Această femeie, văduvă și mamă, îl atrăgea fantastic de mult. Ar fi putut s-o dea uitării, dar n-a vrut. Poate că apa tonică este la baza tuturor necazurilor.

— Tommy Green e în formă în seara asta, spuse Elaine grupului ei, la terminarea imnului.

Acest sezon va fi al lui. Nu-i așa, Anthony?

Graham nu știa despre ce vorbește, dar era impresionat de felul în care o făcea. El nu și-ar fi putut închipui că o femeie este atât de bine informată într-un domeniu care lui i se părea, prin excelență, masculin. După murmurul de aprobare, care se ridică din rândul din spate, el își dădu seama că și celelalte știu despre ce vorbește. Fiul ei îi spuse:

— Tommy este un jucător în care am încredere. Va fi pe locul trei, pe la jumătatea sezonului. Din admirația care răzbătuse din vocea copilului Graham înțelese că vorbeau despre un jucător foarte important. 1

El urmări totul cu atenție, dar asta nu-l ajută să iasă din starea de confuzie. Ținând seama de ce-i spusese Cleo, bătu din palme, entuziasmat, când văzu că echipa are câteva faze mai spectaculoase. Ed stătea și se minuna.

Graham își spuse că a avut sens venirea lui la stadion. Era conștient că Elaine era în spatele lui. Chiar în spatele lui. Îi simțea fiecare mișcare a corpului, chiar. Și

respirația. Era atât de cuprins de făptura ei, încât, la un moment dat, nu mai putu suporta.

Când o simți că se ridică și își părăsește locul, se întoarse și o văzu coborând treptele. El își dădu imediat seama unde se duce. Simțea nevoia să se ia după ea și s-o aștepte undeva, unde nu puteau fi văzuți de Ed sau de celelalte persoane.

Graham reușise să treacă peste toate motivele care, în mintea lui, ar fi constituit un obstacol în calea iubirii lor. Și, în plus de asta, îi datora un incident care să se desfășoare undeva, în zona toaletei. Se ridică, se întinse și-i spuse lui Ed:

— R Mă duc la toaletă. Ed îl încuviință în tăcere. Galeria din spatele lui rămase tăcută. Anthony era prea mic pentru a înțelege ce se întâmplă. Se întrebă care va fi reacția ei.

Elaine își usca mâinile la toaletă. Se uită în jur și lăsă să-i scape un oftat, pe care și-l reținuse de mult timp. Faptul că îl avea în față pe Graham era mai mult decât o tortură. Ea nu se așteptase să-l întâlnească acolo și se cam mirase la vederea lui...

Găsise scuza mersului la toaletă, pentru a-și mai reveni puțin. Uitându-se în oglindă, ajunsese la concluzia că nu arăta prea rău.

Pentru vârsta ei. Apoi. Se corectă și-i spuse că nu se putea vorbi încă de o vârstă prea înaintată. Cu toate astea, își dori faimosul cuplu de zece; zece ani mai tânără și zece kilograme în minus. Poate că puțin ruj ar ajuta-o, de gândi ea, și își dădu seama că, de fapt, nimic n-o mai poate ajuta. Era așa cum se vedea. Oricum, își scoase rujul și-i aplică un strat subțire pe buze.

Costumul meu e gata? La auzul acestei voci masculine, Elaine se zăpăci toată, la fel ca și celelalte femei din Toaletă. Mâna îi scăpă și-și murdări obraji de

ruj. Își reveni, dar era prea târziu. Arăta ca un clovn. Acum, cel puțin știa cine este... și că nu se afla în interiorul toaletei. Se afla la ieșire, dincolo de peretele despărțitor.

— M-ai speriat! îi spuse ea, înșfăcând niște șervețele și udându-le pentru a repara obrazul mâzgălit. Și ai speriat toate femeile care sunt înăuntru...

— Asta nu e nimic pe lângă ceea ce mi-ai făcut tu mie, data trecută, la toaletă bărbaților. Femeile o priviră cu dezaprobare. Elaine își frecă fața și mai tare. Rujul părea făcut să dureze o veșnicie. Deși nu mai era ca înainte, se mai vedea o dâră a ceea ce fusese odată.

— Ies imediat! strigă ea, hotărâtă să scape de urma de ruj și să liniștească și femeile din jur.

— Stai liniștită! Ce-ai făcut cu costumul meu? N-am avut când să-ți dau telefon.

— Graham! Se descoperi făcând grimase în oglindă, deși era destul de stânjenită. Cu toate astea, nu putea să nu-i placă felul în care îi întorsese totul, plătindu-i exact cu aceeași monedă.

— Nu mai puteți aștepta până ieșiți de aici? o întrebă una dintre femei.

— Încerc, doamnă, murmură ea, frecându-și obrazul și mai tare.

— Nu prea se vede!

— Graham, nu mai sta aici!

— Bine, o să te aștept.

— L-am făcut și eu același lucru, la toaletă bărbaților, zise ea, fără a se adresa cuiva, și acum mi-o plătește.

Câteva femei începură să râdă și ea nu se mai simți stânjenită. Rujul se ștersese, dar fața îi era roșie din cauza șervețelelor care i-o iritaseră. Se hotărî să rămână așa, aruncă șervețelele în coș și ieși din toaletă. Graham o aștepta afară.

— Ce-a fost asta? îl întrebă ea. Mi-ai plătit cu aceeași

monedă?

— Poate. Ce s-a întâmplat cu fața ta? Ea își duse mâna automat la față. Să zicem că rujul se pune numai pe buze, în nicio altă parte. El începu să râdă.

— Te-am prins într-un moment mai neplăcut?

— Nu, dar mă automutilasem. Și costumul tău e aproape gata. De fapt, trebuie să-l iau mâine.

— Bine. O să vin poimâine să-l iau. E bine?

— Da. În pofida stânjenelii pe care el i-o provocase, ea își dori să fi avut timp să-și pună puțin ruj pe buze. De fapt, nu mai conta, pentru că el îi privea buzele foarte insistent. Simți aceleași senzații ciudate și puternice pe care le simțise și acasă la ea, când el o sărutase. Își dorea ca el să repete gestul, acum. Trecu o doamnă pe lângă ei, întrerupându-le vraja. Graham făcu un pas înapoi, lăsă doamna să treacă, apoi o luă pe Elaine de braț, conducând-o spre o zonă cu mai puțină circulație.

— Unde mergem? îl întrebă ea, când trecură de intrarea stadionului. Era foarte conștientă de brațul lui care o ținea strâns de mână... ca și de corpul lui, care era atât de aproape de al ei.

— Facem o mică plimbare. Nu știu dacă o să-ți placă, dar simțeam nevoia să fiu singur cu tine. Aș vrea să-ți vorbesc.

— O, se miră ea și se întrebă cum o să explice absența celor cu care venise la meci.

— Ce-ți face mașina de spălat? chicoti el. Și aragazul?

— Mai funcționează, încă. Apoi, roșind puțin, îi mărturisi: De obicei, nu sunt așa cum m-ai găsit data trecută.

— Bine, atunci cum ești? întrebarea păru insistentă. Ea ar fi vrut să-i ofere un răspuns cât mai cuprinzător. Eu... nu știu... De obicei, am un comportament normal. În

mod sigur nu sunt caraghioasă, așa cumț i-am părut. El începu să râdă.

— Nu-ți strica o imagine atât de sugestivă.

— Mulțumesc din suflet. Ea se tot mira ce îl; făcuse să vină la meci, deoarece se declarase neinteresat de acest gen de sport.

Un gând mai îndepărtat o făcu să creadă că a venit pentru a o vedea. Dar acest gând era ridicol. De fapt, el era din nou cu bărbatul acela, deci poate venise tot cu afaceri.

Ce se întâmpla cu ea, că nu putea să-și controleze reacțiile când era în preajma lui?

— Poate vrei niște apă minerală sau apă tonică, așa ca de obicei, continuă el s-o necăjească. Apoi zâmbi, arătându-i jacheta cu care era îmbrăcat.

— De astă dată am venit pregătit pentru un duș cu apă tonică.

Ea râse din tot sufletul.

— Am jurat să nu mai beau apă tonică în public. În acel moment, se auziră voci de pe stadion. Elaine se uită pe unul dintre ecranele TV, instalate pe un perete, pentru ca toată lumea să poată vedea toate fazele. Era o fază de mare interes. Ea îi spuse:

— Darren Daulton a marcat acum un minut și eu am pierdut faza.

— Asta a fost pedeapsa mea pentru că mi-ai vărsat apa tonică pe costum, îi spuse Graham. Dacă nu porneam în această mică plimbare, ai și fost în scaunul tău, urmărind meciul.

— Nu-i nimic. De fapt, ea regreta pierderea fazei, dar atenția acordată de el nu era de lepădat. Trebuie să fiu atentă dacă mă mai duc la toaletă, cine știe ce se mai întâmplă.

— Ei, nu se marchează golurile chiar așa, mereu.

— La naiba, murmură ea. Probabil că a marcat Kruk sau Collins. Am plecat chiar după începerea celei de a doua faze. Mariano nu prea știe să țină cont de plimbările mele.

Graham se uită uimit.

— Ce vrei să spui? Mariano Duncan, îi spuse ea. El este autorul. Are și el, ca fiecare, slăbiciunile și calitățile lui. Dar important este că încearcă mereu să facă ceva.

— Oh! Acel „Oh” era un fel de a spune. că pe el nu-l interesează deloc subiectul. Îi spusese doar, de la început, că nu este un fan al baseballului. Ea își dădu seama că unele lucruri îi scăpau de sub control. Simți cum i se înroșesc obraji, înțelegând că avansase asemenea discuții într-un domeniu pe care el nu-l prea agreea. Poate că se aventurase mai mult decât era necesar într-un teritoriu care era, în esență, masculin.

— Cum merg afacerile tale cu acea companie de publicitate? îl întreabă ea. Voise să fie politicoasă, apoi se întreabă dacă nu făcuse iar vreo greșală. Afacerile lui n-o priveau pe ea. El ridică din umeri.

— Nu știu. Acest băiat are idei costisitoare, care necesită mulți bani, într-o perioadă nefavorabilă pentru întreaga economie. Dacă plătești o campanie de publicitate, trebuie să fii sigur că-ți vei recupera banii prin înseși afacerile care se vor derula... Dar genul de publicitate pe care-l propune Ed este prea costisitor pentru ceea ce poate plăti firma „Cove” acum.

— Am vorbit cu cineva care cumpără, în mod curent, pizza de la magazinele tale. Mi-a spus că este foarte reușită. Poate că vrei să-ți extinzi rețeaua și aici, în Delaware. Ea își dădu seama că spunându-i astea, îi dovedea că a vorbit despre el.

— Poate că ar trebui, dar n-o pot face pe moment și cred că, oricum, nu este nevoie de atâta publicitate, la

radio și TV.

Elaine știa acum că avea fața la fel de roșie ca și șapca pe care o purta. Mai făcuse încă o gafă, cu această campanie publicitară. De fapt, ce putea ști un profesor de sociologie despre publicitate? Nimic. Era doar un simplu consumator, care putea să agreeze sau nu un produs.

— Sunt sigură că ai dreptate, îi spuse ea.

— Da, ar fi bine să crezi asta.

— Fără îndoială. Punctul meu forte este profesoratul.

— Punctul tău forte constă din mai multe sub puncte.

El o trase deoparte, într-un loc puțin mai întunecat. Înainte de a putea articula vreun cuvânt, se trezi sărutată. Acest sărut nu amintea cu nimic de cel care avusese loc în casa ei. Acesta era un sărut pasional, plin de dorință. Ea se agăță de umerii lui, își înfipse degetele în Jacheta lui. Îi putea simți corpul strâns lipit de al ei. Gura lui o săruta pătimaș, ducând la o îmbinare perfectă a dorințelor lor... Amândoi tânjeau după acest sărut. În cele din urmă, el își ridică capul. Ochii îi erau plini de dorință.

— Ești tot ce-mi doresc, îi spuse el.

— Adevărat? Dintr-odată, ea începu să se jeneze de oamenii care treceau pe lângă ei și se simți de parcă ar fi fost dezbrăcată. Începu să-și simtă vina față de soțul ei, care fusese un om bun și un tată bun. Poate că nu era încă pregătită pentru o legătură cu un alt bărbat.

Graham intui câte ceva din sentimentele ei, pentru că slăbi îmbrățișarea.

— Cred că este greu de explicat ce se întâmplă între noi...

Ea făcu un pas înapoi și îl aprobă. Se întoarseră spre aleea principală, luând-o spre zona în care aveau locurile.

— Te las să te întorci la jocul de baseball. Eu mă duc să cumpăr un suvenir sau altceva. Ea dădu din cap și-i spuse la revedere, grăbindu-se spre zona unde era

așteptată. Zgomotul făcut de suporterii echipei o întâmpină de departe și își simți inima tresăltându-i de bucurie. Cu toate astea, trebui să admită că avusese un an prost.

Și dacă nu va fi atentă, se vor mai întâmpla și alte lucruri mai grave. Graham reprezenta răul pentru ea. Cel mai bun lucru ar fi să plece și. Să încerce să-l uite. Dar, în interiorul ei, era ceva care o oprea. Când își relua locul, cele trei văduve săriră imediat cu gura:

— Ți-ai văzut „*costumul*”? o întrebă Cleo, cu o șoaptă care putea fi auzită până la Atlantic City...

— El nu este, *postumul*” meu, spuse Elaine, zâmbind spre Anthony, care se uita la ea cu ochii mari. Ea îi trase șepcuța peste ochi, în joacă, cu un gest care însemna afecțiune, apoi le spuse prietenelor...

— Mă dusesem la toaletă, vă amintiți?

— Ei, dar poate ai dat peste el pe drum, continuă Jean...

— Elaine nu răspunse. N-ar fi îndrăznit.

— Tăcerea e de aur, spuse Mary, ca un înger. Bărbatul care stătea în fața lor, cel cu publicitatea, îi făcea cele mai mari probleme. Se întoarse și se uită la ea cu multă ură și ea se întrebă ce-l determină să se comporte așa. Nu-i făcuse nimic. Îl sărutase doar pe Graham, și îl dorea din toate puterile. Obiectul dorințelor ei se vedea venind. Nu găsisese nimic de cumpărat. De. La capătul scărilor, își întoarse ochii aceia fantastici direct spre ea. Inima ei începu să bată tot mai repede. – O, exclamă Cleo, dar nu arată rău deloc.

— Încetează, Cleo, îi spuse Elaine, încercând să-și înăbușe emoțiile. Ea se uită apoi la Anthony, ca pentru a-i sugera femeii că-i inoculează prea multe idei care nu-i sunt necesare.

— Vorbeam și eu, așa, zise Cleo. Uită-te. la Jimmy

cum prinde mingea, Anthony. Dar Anthony nu putea fi păcălit ușor.

— Pot și eu să prind asemenea mingi.

— Ești prea priceput pentru vârsta ta, băiete, murmură Cleo. Spre oroarea lui Elaine, Cleo se întoarse spre Graham, care își făcea loc printre scaune. Cleo nu spunea nimic, se uita la el. Celelalte două îi prinseră privirea și îl urmăriră și ele. Bărbatul era ca o insectă sub microscop.

— Doamne ajută, se rugă Elaine.

— S-a întâmplat ceva, doamnelor? le întrebă Graham, care le interceptase, privirile.

— Ei, eu aș vrea să dispar de aici, își spuse Elaine, care și-ar fi dorit să nu se fi dus la toaletă.

— Nu s-a întâmplat nimic, ne miram de ce ai venit cu mâinile goale.

— Mi-ai cerut să vă aduc ceva? le întrebă, el.

— Eu aș fi vrut niște apă tonică, spuse Mary, Elaine se întoarse surprinsă spre ea. Mary era ultima pe care ar fi bănuț-o în stare de așa ceva.

— Și eu, un hotdog, adăugă Jean.

— De acum, situația devine ridicolă, se pronunță Ed. Voi chema un paznic să pună capăt acestor prostii.

— Dumnezeule, șopti Elaine, încercând să se ridice de pe scaunul de plastic.

— Nu fi ridicol, Ed, îi spuse Graham. Stai jos. Ed se așează. Doamnele nu jignesc pe nimeni.

— Ei, dacă aș fi fost cu câțiva ani mai tânără, îi răspunse Cleo, am fi discutat altfel.

— Cleo! exclamă Elaine...

— Mamă! zise Anthony, îngrijorat.

— Eu am pus, doar o întrebare, spuse Cleo. Jean și Mary au început să facă comenzi pentru masa de seară. Celelalte două începură să râdă.

— Îmi pare rău, îi spuse Elaine lui Graham. Uneori îşi dau în petec. Mai rău decât copiii. Se uită la cele trei femei, dojenitor.

— Asta este din cauza senilităţii, spuse Jean.

— Da, începe de la stomac, adăugă Mary. Vrei o apă tonică?

— Sigur.

Jean şi Mary se ridicară. Cleo întinse piciorul şi le puse discret piedică, dar cele două. Reuşiră să scape. După ce plecară, ceilalţi se reaşezară. Elaine se prăbuşi în scaunul ei. Se simţea, ca o şcolăriţă prinsă la colţul străzii cu un băiat, în orele de program. Îl privi iar pe Graham, care era cu spatele la ea, şi se întrebă dacă el o găseşte chiar atât de frumoasă, încât să merite toate eforturile. Nu, îşi spuse ea cu hotărâre, acum sunt ridicolă.

— A apărut o mică problemă.

Elaine se crispă uitându-se la Nancy, care dispăru în spatele curăţătoriei. G problemă, se gândi ea, începând să intre în panică. Oare ce problemă?

— N-au ieşit petele? strigă ea la Nancy.

— Petele au ieşit.

Nancy veni cu costumul lui Graham în mână. Nu era în obişnuitul sac de plastic al curăţătoriei. Dar, când Nancy veni cu el la lumină, problema deveni clară.

— Este roşiatic! exclamă Elaine. Costumul avea culoarea lavandei. Eu am vrut să-l cureţi doar, nu să-l şi vopseşti!

— Îmi pare tare rău, Elaine. Cu mătasea poţi avea surprize întotdeauna, spuse Nancy, atârând costumul. Luă apoi haina, invitând-o pe Elaine să privească mai de aproape. Nu poţi şti niciodată ce se întâmplă cu mătasea. Poţi s-o cureţi de o mie de ori bine şi apoi, dintr-odată, se modifică culoarea.

— Ooohhhh! exclamă Elaine, cu lacrimi în ochi. Cum

aș putea să-i explic asta? M-am oferit să-l curăț și uite ce-a ieșit. O să mă omoare!

Nu se gândea decât la faptul că deja trecuse prin destule momente, părănd o idioată fără pereche, iar acum, i se mai ivea și o altă ocazie. Era primul bărbat de care se simțea realmente atrasă și care părea s-o placă și el, dar soarta îi juca o festă foarte urâtă. Cum mai putea acest bărbat să se simtă atras de ea, acum? Cum mai putea să dea ochii cu el, acum?

— Prin asigurare, o să i se plătească de zece ori costumul, îi spuse Nancy, vrând să-i fie de ajutor. Îmi pare rău, Elaine.

— Știu. Asigurarea. Cât va fi costul asigurării?

— Vreo două sute. Și mai adaug și eu una.

În inima Elainei se reaprinse speranța. Totuși, parcă nu suna atât de rău.

— Bine, îl iau. Prietena ei îi zâmbi. Mâine mă duc să depun cererea. O să ai banii în vreo trei săptămâni.

— Dar eu trebuie să-i dau costumul în seara asta!...

— Mai mult nu pot face. Pereții păreau că se închid cu totul deasupra ei, prinzând-o ca într-o capcană.

— Cumpără-i altul, îi sugeră Nancy. Elaine își reveni imediat.

— Este un, Armani. Nu știu de unde să-l cumpăr și nu știu dacă găsesc unul identic.

— Încearcă la „*Body's Center*”, îi zise Nancy. Ei îți pot procura ori ce fel de costum ai nevoie. O mulțime de clienți de: ai mei se duc acolo. Elaine simți că trebuie să rezolve într-un fel. Își dorea foarte mult s-o poată face. Trei sute de dolari acopereau ceva din costul costumului, iar ea putea să aducă diferența. Luând costumul din cuier spuse:

— Sper să reușesc. Mulțumesc, Nancy. Mulțumesc pentru tot. Elaine se duse într-o fugă la mașina ei și porni spre locul indicat de Nancy.

Locul se dovedi un magazin elegant, cu o parcare la fel de atrăgătoare. Lăsă cheile mașinii și se năpusti spre intrare, cu costumul de culoarea lavandei în mână. Odată intrată, se opri și se uită surprinsă. Magazinul era enorm, cu o scară interioară, clasică și una rulantă, în mijloc. Se năpusti spre prima vânzătoare pe care o văzu.

Ajutor! exclamă ea disperată, arătându-i haina de la costum. A ieșit culoarea la curățătorie. Am nevoie de aceeași măsură, pe gri, și mă și grăbesc teribil. Este un, Armani. Vânzătoarea se cam încruntă.

— Departamentul, Armani este la etaj.

— Te rog să mă duci acolo, îi zise Elaine, luând-o de braț. Biata vânzătoare se trezi escortată, deși știa drumul, pentru a face față cererii Elainei. În departamentul respectiv o așteptau șiruri de costume. Se sperie și mai tare, întrebându-se cum ar putea, găsi ce îi trebuie Elaine se trezi predată unei alte vânzătoare, căreia i se spuse toată povestea de la capăt. Aceasta o duse la un stativ, unde o mulțime de costume elegante, gri, atârnavă cu nonșalanță. Elaine răsuflă ușurată. După ce scotociră vechiul costum pentru a-i găsi măsura, se liniști.

— Poate aveți nevoie de modificări, îi spuse vânzătoarea, cu un aer profesional.

— Nu, nu, spuse Elaine, arătându-i vânzătoarei cartea de credit. Nu am timp pentru modificări. Am nevoie de costum, repede.

— Dar...

Nu pot!

Vânzătoarea se încruntă, apoi îi întinse nota de plată.

— Opt sute patruzeci și cinci de dolari! exclamă Elaine, șocată.

— Da. Nu veți găsi la un preț mai bun. Noi avem cele mai convenabile prețuri ta, Armani, Elainei nu-i venea a crede. Oferta lui Nancy nu acoperea nici jumătate din

prețul costumului!

Nu-și putea permite așa ceva. Chiar în timp ce semna cecul, continua să-și spună că nu-și poate permite asemenea sumă. Luă costumul, se urcă în mașină și porni spre casă, continuând să-și spună că nu-și putea permite așa ceva. Putea însă să dea ochii cu Graham. Nu mai avea de ce să pară o idioată în fața ui, indiferent de prețul pe care îl plătitise. Când ajunse acasă, își dădu seama că Mai avea doar câteva minute până la sosirea lui Graham. Se năpusti pe scări, trecând pe lângă Anthony cu un salut scurt. Ascunse costumul în dulapul ei, apoi luă un sac de plastic de la o rochie de a ei, scoase eticheta de la „Body's” și împacheta costumul cel nou.

— Gata, își spuse ea, satisfăcută. Ce zici de asta, Mickey? Pisica din vârful patului nici măcar nu se trezi. Ea interpretează aceasta ca un semn bun. Apoi gândul la gaura din buget, pe care i-o lăsase acest Armâni”, începu s-o exaspereze. Odată cu Armâni” se dusesse și speranța de a mai avea vreodată o mașină de spălat nouă. Poate că Graham s-ar învoi să vină să i-o curețe lunar pe cea veche...

— Mamă! Tipul de ia meci a venit din nou.

— Bine. Elaine trase adânc aer în piept, apoi își verifică înfățișarea în oglindă și încercă să mai așeze câteva fire rebele. Machiajul ținuse destul de bine, deși ar mai fi fost nevoie să reînnoiască rujul.

Luă costumul și coborî. Anthony avea o expresie foarte spăsită pe figură și Graham, de cum o văzu, îi zâmbi din tot sufletul, ceea ce făcu să merite tot efortul ei.

— Pot să mă duc la Steven? o întreabă Anthony, din ușă. Nu mai așteaptă niciun răspuns, ci porni, trântind ușa în urma lui.

Elaine remarcă gestul copilului și își spuse că va lămuri problema în aceeași zi. În acest moment, trebuia să

rezolve problema lui Graham. Ardea de nerăbdare să-i vadă reacția de bucurie.

— Poftim costumul.

— O, dar ce bine arată, parcă este nou, îi spuse el, fără a-l privi prea mult. Ea. Se îngălbeni la auzul cuvintelor lui. El continuă: Ce mai faci?

— Bine, minți ea. Vrei niște cafea sau te grăbești?

— Da, vreau. Zâmbetul lui era destul de sincer. Mi-am anulat toate întâlnirile, în caz că mai ai nevoie de vreo reparație. Ea începu să râdă, ducându-se spre bucătărie. Făcuse curățenie cu multă grijă, cu o seară înainte. Mulțumi lui Dumnezeu că Graham acceptase costumul, fără a observa nimic.

Își scoase din minte, pentru moment, problemele bugetare. Va trăi și va face față. Graham atârname costumul, înainte ca ea să plece la bucătărie. O urmă imediat.

Ea turnă cafeaua în cești din serviciul cel bun și își dori să fi fost din porțelan. Se așezară la masa rotundă:

— În seara asta, nu e niciun meci? întrebă el, rezemându-și capul de perete. Își scoase haina și-o puse pe spatele scaunului. Purta o cămașă albă, de mătase, a cărei albeață era accentuată de roșul cravatei. Ea dădu din cap, încercând să-și alunge gândurile.

— Este pauză, astăzi. Fără meciuri. Aveam nevoie de ea, pentru că suntem de abia în aprilie.

El zâmbi. Se lăsă apoi tăcerea. Ea își sorbi cafeaua, uitându-se la el în acest timp. Nu se putea uita în altă parte. Acest bărbat avea ceva special. Se uită și el la ea.

Deodată, cafeaua i se păru că are gust de scrum. Încercă să-și controleze reacțiile. Chiar dacă se sărutaseră de două ori, el nu putea fi atras de ea, cu adevărat. Poate constituia numai o schimbare față de femeile sofisticate cu care era obișnuit.

— Vrei și frișcă? întrebă ea. Uitase să pună, pentru că ea nu o folosea.

— Nu, spuse e. Ca și tine, folosesc doar o bucatăică de zahăr. Ai avut o căsnicie fericită?

Ea fu aproape pe punctul de a se îneca, atât de neașteptată fusese întrebarea.

— Îmi pare rău, îi spuse el. Am fost lipsit de tact. Nu e nevoie să-mi răspunzi.

— Nu este nicio problemă. M-ai luat prin surprindere. Ce voia să știe despre căsătoria ei? Asta însemna că era interesat de ea la modul serios? Începu să-i bată inima mai tare. Singura parte a creierului ei care mai funcționa logic îi spunea că nu este posibil)...

Își dădu seama că este privită și încercă să găsească o variantă de a-i povesti despre căsătoria ei.

— Joe a fost un om minunat și un tată bun. Aducea întotdeauna salariul acasă. Într-o seară, a plecat să cumpere lapte și pâine și a fost accidentat mortal. Se opri apoi, nu pentru că ar fi fost atât de distrusă încât să nu mai poată vorbi, ci pentru că nu mai știa ce să mai spună. Îl regretase mult pe soțul ei, dar cum putea să explice acea atitudine rece pe care el o căpătase, în timp, față de ea? Îl simțise îndepărtându-se tot mai mult de ea, până când o făcuse să se întrebe dacă nu merită ceva mai bun. Ori de câte ori căuta să discute cu el despre acest subiect, nu putea obține niciun răspuns. Era un caz tipic de soț care venea seara acasă și-și ignora soția. Lumea din jur ar fi considerat-o nebună, dacă s-ar fi plâns, dar ea n-o făcuse niciodată. Dar Graham, cum ar fi primit, toate aceste informații?

— Îmi pare rău, spuse el, luându-i mâna cu simpatie. N-am avut intenția să te necăjesc. Căldura mâinii lui o făcu să se înfioare. Ea își dădu seama că el încearcă să creeze o atmosferă mai degajată, după discuția avută. Ea încercă să

se controleze și-i spuse:

— Știu că n-ai avut o intenție rea.

Mâna lui începu s-o mângâie încet și ea simți mângâierea ca pe un curent, care o străbate din cap până în picioare.

— Ai mai avut pe altcineva de atunci? Ea îl privi imediat în ochi și-i spuse cu o voce cam pierită:

— Nu.

El îi zâmbi ușor.

— Ești ușor vulnerabilă, ca femeie.

— Da, sunt un fel de bombă fu ea de acord, încercând să respire cât mai des, pentru a-și stăvili emoțiile. Mâna lui continua s-o mângâie, mai incitant. Ea încercă să schimbe subiectul.

— Dar tu? Ai fost căsătorit?

Mâna lui se opri.

— Am fost. Ea n-a putut face față orelor mele prelungite de muncă, sau sărăciei.

— Probabil că ai iubit-o foarte mult, dacă nu te-ai mai recăsătorit, îi spuse ea, regretând că i-a găsit punctul vulnerabil.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, n-a fost chiar așa. Dar am învățat că nu poți avea atât căsătoria, cât și cariera, în același timp.

Elaine simți că-i pierde respirația. Toată conversația lor devenea neplăcută, datorită întrebărilor incomode. Ea se simți naivă și totuși continuă:

— Ești un tip periculos.

El zâmbi, dar se simți foarte apropiat de ea, când îi spuse:

— Cred că și tu ești la fel.

Ea simțea că se topește pe dinăuntru.

— Ai o familie mare, frați, surori?

— Nu, numai pe mama. Dar tu?

— Am un frate și ambii părinți. Locuiesc în zona Reading. El dădu absent din cap. Camera se scufundă în tăcere... și tensiunea creștea tot mai mult. Mâna lui o mângâia în continuare. Până acum ea nu știusese că încheietura mâinii ei este o zonă atât de erogenă.

— Vino încoace.

Ea n-ar fi trebuit să facă nicio mișcare, dar el o atrăgea ca un magnet și nu-i putea opune rezistență. Era o greșeală. Ca într-un vis, ea se trezi că se ridică și se îndreaptă spre el. El o trase și o așează pe genunchii lui. Începu să-i exploreze toate zonele corpului care-i fuseseră inaccesibile până atunci.

Graham își simțea capul din ce în ce mai greu. Elaine îl sărută cu pasiune și părea că buzele ei sunt făcute pentru ale lui. O voce din interior îl certa că abuzează de situația Elainei. Ea era vulnerabilă emoțional, în special după ce vorbiseră despre soțul ei.

Dar Graham simți o undă de gelozie față de omul care o cunoscuse atât de intim pe Elaine. Îi plăcea faptul că ea era imprevizibilă și că îl făcea să râdă, rupându-l de realitate. Și-o dorea numai pentru el.

Ar fi vrut să se gândească seara, la culcare, la sărutările lui, nu la ale defunctului ei soț.

Sărutările lor erau semnul unei uniri perfecte, corpul ei era cald și se odihnea pe brațele lui. El îi mângâie umerii, gâtul și sânii, provocându-i adevărate gemete de plăcere. Ea îl îmbrățișă și-și înfipse unghiile adânc în carnea lui. Sânii ei îi ardeau pieptul, mișcându-se într-un mod care îl scotea din minți.

Deodată, el își reveni puțin și îi reveni și logica, dictându-i ce este bine și ce este rău și, în acel moment, își dezlipi buzele de ale ei.

— Se pare că profit de tine. N-ar trebui s-o fac...

— Da, cred că n-ar trebui. Ea oftă și el îi simți

răsuflarea caldă pe obraz. Simți din nou dorința față de ea și buzele ei îl regăsiră, într-un sărut care îi anulă orice problemă de conștiință. Mâna îi alunecă și îi găsi sânii întăriți, sub bluză și sutien. Ea gemu și își apăsă sânii de mâinile lui, sărutările devenind sălbatice. Nu se mai auzeau decât gemetele și zgomotul ușor al hainelor care cădeau una peste alta. Mirosul ei de femeie îi umplu nările. El nu mai gândea, nu mai putea respira. Avea nevoie doar s-o atingă pentru a trăi. Își dorea mai mult decât sărutări. Ar fi vrut s-o atingă peste tot. Dorea să termine ceea ce începuse atât de minunat. Nu mai putea rezista să-i atingă doar sânii, să-i sărute buzele. În același moment, ea își eliberă buzele din ale lui și el lăsa să-i scape minunata greutate a sânilor ei. Nu putea termina ceea ce începuseră amândoi, în același timp. El îi sărută fruntea și tâmpilele, nefiind încă pregătit să lase să piară senzualitatea care se crease între ei. Ea își odihni fața pe pieptul lui și el o strânse în brațe.

— Vezi? îi șopti el. Ești periculoasă.

Ea zâmbi...

— N-am fost niciodată periculoasă.

El începu să râdă.

— Cu fiecare Secundă când sunt în preajma ta, mă surprinzi și mai mult, Elaine. Ca acum.

— Ea nu spuse nimic, dar se simțea bine. El era fericit că relația lui cu această văduvă „mamă, profesoară, progresează cu fiecare minut. Ar fi trebuit să-și facă probleme, totuși. Ea avea și un copil. Această relație era total diferită de toate celelalte. Și el nu știa deloc să se poarte cu copiii. Se întrebă dacă Elaine va continua relația cu el sau. Se vor opri la câteva sărutări. Dar era plăcut, se gândi el, să stea așa, cu această femeie, după ce au schimbat câteva sărutări. Îi amintea de perioada școlii, când băieții și fetele se temeau să meargă mai departe în

relațiile lor de dragoste și se rezumau la momentele care se puteau fura din mers. El știa numai că se simte foarte bine cu Elaine și că ar vrea să dureze mult relația lor. El o sărută din nou și îl surprinse mirosul de flori pe care îl degaja părul ei.

— Lei masa cu mine, vineri seară? Ea își trecu mâna prin păr și-i spuse:

— Este meci în seara aceea.

— Atunci, sâmbătă...

— Și sâmbătă este.

— Duminică.

— Alt joc.

El începu să râdă. Chiar dacă simțea că ea îi amână întâlnirea, nu putea să nu sesizeze umorul din glasul ei. Nu-și amintea să mai fi cunoscut o altă femeie care să nu meargă la o întâlnire, din cauza unui meci de baseball.

— Când nu are echipa ta meci? Ea își înălță capul și îi zâmbi...

— Au meciuri în deplasare, începând de luni. El începu să râdă din nou, cu aceeași poftă.

— Dar eu nu mai sunt liber. Am întâlniri de afaceri.

— Atunci, marți.

— Am altă întâlnire. - Miercuri. El începu să se amuze și mai mult, știind ce urmează.

— Iau masa cu mama.

— O, Dumnezeuule. Ea râse, neajutorat. Cred că n-o să mai apucăm să ne vedem...

— Joi...

— Revin băieții în oraș.

El deveni serios dintr-odată.

— Dacă nu vrei să iei masa cu mine, atunci spune-mi. Ea se încruntă, pentru că nu se aștepta la această schimbare de ton. Aș vrea să ies cu tine.

— Spune-mi, când.

— Miercuri. O amân pe mama până joi.

— Ești un fiu netrebnic.

El își ridică sprâncenele a mirare. - Asta înseamnă nu?

— Asta înseamnă că sunt fericită să mă întâlnesc cu tine în orice zi.

Amândoi se relaxară și își zâmbiră fericiți. El îi îmbrățișa umerii și ea se lasă un pic pe el.

— Mama o să mă omoare. Nu-i place să fie amânată.

— La vremea când vei fi ucis, nu vei fi aici. Voi fi la meci. Se întrebă ce-ar spune mama lui despre reprogramare, dacă ar ști că este din cauza unei femei. Mama lui nu-l putea vedea într-o astfel de postură. Nu-și mai dorea o a doua noră: Prima lui căsătorie fusese atât de scurtă și îndepărtată în timp, încât nu se mai gândea decât foarte rar la Janis. Când își amintea de ea, o făcea să se întrebe de ce o luase de nevastă. Mama lui fusese împotriva căsătoriei. El nu voia acum nici măcar să-i audă opinia despre Elaine, cea care vărsa apa tonică pe costumele oamenilor și năvălea în toaleta bărbaților.

Dintr-odată, simțiră că li s-a făcut foame. Se uitară unui la celălalt și începură să râdă.

— Cred că este deja miercuri, spuse ea. Am niște salată în frigider.

— Salată? Ce fel de salată?

— Roșii, ouă fierte, alte legume amestecate cu Maioneză și macaroane. Este bună, ieftină și gustoasă. E salata pe care o preferă Anthony. Băiatul ăsta începe să mănânce de cum intră în casă. Nu lasă pauză între gustări și masa propriu-zisă. Graham începu să râdă.

— Așteaptă să mai crească.

— Mulțumesc, ești drăguț că mă previi: Rămâi la masă?

— Sigur. Cine ar rezista acestei salate?

— În niciun caz generalul Schwarzkopf. Ea se ridică din brațele lui, dar el îi prinse mâna. Ea se întoarse, cu o mină uimită, și îl examinează cu atenție.

— Asta nu anticipează masa de miercuri. Ea îi zâmbi și îl privi aproape rușinată, dar satisfăcută. O lăasă să plece. Și ea pregăti o masă care nu trebuia încălzită. Dar îl încălzise ea de ajuns. El descoperi că salata pe care i-o dădu era fantastică. Nu mai putea aștepta până miercuri.

Elaine îl urmări pe Graham plecând. Apoi oftă, pentru că se simțea eliberată de multe probleme. Încă nu putea crede că el simte ceva pentru ea, și-l aștepta să-și retragă invitația la masă, în orice moment. În special, după ce ea îl tratase cu celebra ei salată. Închizând ușa, se întoarse în bucătărie să spele vasele. Cum a putut ea oare să-i ofere o asemenea salată? Nu era deloc o mâncare aleasă.

Dar lui îi plăcuse și mâncase chiar două porții. Costumul era motivul pentru care ea răsufla ușurată. Ar fi trebuit să-i mărturisească adevărul, dar nu se simțise capabilă. O cam durea inima când își amintea de cartea de credit, dar avea să-și facă probleme când venea nota de plată. Era îngrijorată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în bucătăria ei. Dumnezeuule, se simțise excelent. Dacă el nu s-ar fi oprit, ea nu se vedea făcând-o. Era atât de bine să fie ținută în brațe și mângâiată. El îi provocase senzații pe care nu le mai simțise de multă vreme, sau pe care nu le mai simțise niciodată. Ar fi fost atât de simplu să continue. Ușa din față se deschise și se închise, iar fiul ei apără în ușa bucătăriei.

— Salut, îi spuse ea, roșind ușor la gândul că, dacă ar fi venit mai devreme, ar fi văzut lucruri nu tocmai indicate. Am văzut că ai mâncat. Cam jumătate din salată.

Anthony ridică din umeri.

— Tipul a plecat? Ea dădu din cap, deși știa că

trebuia să-l fi văzut când a plecat: Jucase fotbal afară cu ceilalți băieți. Ți-ai făcut lecțiile?

— Da. Băiatul făcu o pauză și, în cele din urmă, întrebă:

— Mai vine pe aici?

Ea ezită, simțind ceva ciudat la Anthony, o tensiune pe care nu i-o mai sesizase, apoi se hotărî să-i spună despre invitația de miercuri. Trebuia să facă față și acestui moment de confruntare, deși, cu câțva timp în urmă, vorbise cu Anthony despre posibilitatea ca ea să se întâlnească cu vreun bărbat. Anthony era pregătit pentru asta.

— De fapt, sunt invitata lui miercuri, la cină. Pe figura băiatului se văzu o atitudine de totală ostilitate.

— Este o prostie, mamă. Individul ăsta e un ticălos.

— Este un om de treabă, Anthony. Se îndreptă spre el, în speranța că va găsi înțelegere. Anthony, am mai discutat problema asta... Băiatul se întoarce și o luă. La fugă pe scări. Se auzi o ușa trântită, ceea ce însemna că se baricadase în camera lui. Elaine înțelese că va avea mai multe probleme decât își închipuise.

— O, Dumnezeule, murmură ea.

După ce își puse o pereche de șosete și niște pantaloni scurți, Graham începu să se pregătească pentru întâlnirea cu Elaine. Muncise ca un nebun toată ziua, ca să poată pleca mai devreme, dar chiar la plecare se iviseră probleme. Le amânase pentru a doua zi. Nici măcar nu vru să se gândească la ce ar spune mama lui, dacă ar afla că a amânat întâlnirea cu ea din cauza unei femei. Se îndreptă spre dulap, uitându-se în oglindă, pentru a-și examina profilul. Fu mulțumit de ceea ce se vedea. Oricum, un bărbat în șort și șosete este un spectacol care nu prea încântă pe nimeni. Toți bărbații în acest echipament arată ca niște afișe cu reclame pentru fumători.

Își trecu în revistă costumele și se opri asupra celui pe care i-l curățase Elaine. Se gândi că i-ar face plăcere dacă l-ar vedea îmbrăcat în el. Scoțând sacul de plastic în care era învelit, trebui să admită că prietena Elainei făcuse adevărate minuni. Costumul arăta foarte bine, de fapt arăta ca nou.

Îmbracă o cămașă roz-pal și-și puse butoni de aur. Această cămașă îi uimea de fiecare dată când o îmbrăca, prin virilitatea pe care o emana, îi plăcea. Era exact imaginea pe care voia s-o observe Elaine. Simțindu-se ca un matador gata pentru intrarea în arenă, Graham descheie haina, vrând să ia pantalonii.

Se opri și rămase consternat. Pantalonii nu aveau manșetă. Îi aduse aproape de ochi pentru a-i examina mai atent. Își trecu mâna peste margini, neputând să creadă ce vede. De ce fusese necesar ca la curățătorie să se desfacă manșetele pantalonilor? Nu avea sens. Se uită mai atent la pantaloni și observă că butonii din interior apăruseră ca prin minune.

Nu-i plăceau acești butoni pentru că îi lăsau semne inutile. Când verifică haina, observă că inițialele lui, de pe partea interioară, lipseau. O îmbracă și descoperi că era mai lungă la mâneci. Indiferent cât de scump era costumul, trebuia întotdeauna să-i modifice mânecile. Își îmbracă pantalonii; observă cu stupeoare că micile modificări pe care le făcuse dispăruseră. Manșetele, de asemenea.

— Ce naiba se întâmplă? mormăi el, uitându-se în oglindă. Acesta nu era costumul lui. Ce se întâmplase la curățătorie? Singura explicație logică era că Elaine luase alt costum. Hotărându-se să-și încerce norocul, pentru că la curățătorie mai era încă deschis, căută cartea de vizită pe care i-o dăduse Elaine în prima seară. O sună pe Nancy și fu încântat să vorbească cu ea. După ce vorbi, îi pieri

toată încântarea. Ce naiba făcuse Elaine? Avea o singură posibilitate de a afla.

„Anthony”. Deși se grăbea să-și termine îmbrăcatul, Elaine se duse să vadă cum fiul ei se dădea pe „gheață”, pe holul dinspre scări. Băiatul trecuse destul de greu peste discuția pe care o avuseseră în legătură cu Graham. Trebuia să mai facă o încercare pentru a liniști lucrurile.

— Anthony! Băiatul se opri și oftă iritat, fără a se întoarce.

— Știu că ești puțin supărat, începu ea.

— Mi se pare dezgustător! Cum poți să te gândești la întâlniri? Ce-ar spune tata?

Nu trebuie să mă enervez, își spuse Elaine.

— Anthony, noi am vorbit despre faptul că oamenii au nevoie să fie cu cei de vârsta și experiența lor. Am mai vorbit despre faptul că nevoile lor nu mor odată cu moartea partenerului, Credeam că ne-am înțeles în această privință. Pe vremea aceea, el păruse că a acceptat ideea, dar acum era clar că abstractul primase asupra realității concrete. Știi că l-am iubit pe tatăl tău.

— Ha! Ha!

— Și că te iubesc și pe tine foarte mult, continuă ea. Tot așa cum simți nevoia de a discuta cu prietenii tăi, trebuie să accepți că și eu simt același lucru...

— Da. Dar tu despre ce ai de gând să discuți?

— Ai merita să fii palmuit pentru asta, îi răspunse Elaine supărată, încercând să nu-și piardă răbdarea. Nu te voi palmui, pentru că n-am mai făcut-o de când aveai patru ani și m-ai speriat, încercând să te arunci pe fereastră ca Superman. Mă jignești acum, nu știu și nu cred că ai intenția s-o faci, dar nu mai încerca să-mi vorbești așa, vreodată. Sunt mama ta și nu merit asta. Fiul ei o privi cu durere în ochi și ei îi dădură lacrimile. Anthony, dragul meu, te iubesc foarte mult și nimeni și nimic nu va schimba

asta. Merg doar să iau masa cu domnul Reed. Este o simplă întâlnire, hai s-o acceptăm așa, vrei? El dădu din cap a. Aprobare, deși părea încă supărat. Elaine se întreabă dacă reușise cu adevărat să-i facă s-o înțeleagă.

Anthony era mai sensibil decât lăsa să, se vadă. Ea știa că băiatul se afla la o vârstă când propria lui senzualitate începe să se trezească și are propriile lui probleme. Gândul că fiul ei este un senzual o șocă, tot așa cum propria ei natură îl șochează pe el. Amândoi aveau probleme cu adaptarea. Din nefericire, Anthony era cel care trebuia să facă cele mai mari eforturi. Îi ciufuli părul, cu afecțiune, dar văzu că el nu mai agreează gestul ca altă dată. În cele din urmă, el îi zâmbi, cam timid.

— Tu știi că eu te iubesc, așa, ca întotdeauna?

— Da, mamă. Și... și eu te iubesc.

Fu rândul ei să-i zâmbească.

— Îmi pare bine să aud asta. Te duci la Steven acum?

Se hotărâseră ca el să stea cu Steven, până la întoarcerea ei. Băiatul se întoarce pe scări, apoi îi spuse:

— Arăți... frumos.

— Mulțumesc. Când auzi ușa închizându-se în urma lui, ea Speră ca Anthony să devină mai înțelegător cu timpul... dacă va mai fi cazul... Se înfiora, nefiind sigură că va face față felului în care Graham îi stimula emoțiile, la un nivel periculos. Simțea că este îndrăgostită de el. Tocmai își puneă cerceii, când se auzi soneria. Se uită în oglindă și nu-i plăcu deloc rochia ei cu multe culori.

Cu câteva minute în urmă, i se păruse minunată, dar acum arăta ca rochia Barbarei Bush, într-una din zilele ei proaste. Cu cât se uita mai mult la ciorapi, pantofi și machiaj, cu atât era mai dezamăgită. Soneria se auzi din nou.

Își luă poșeta în grabă și coborî scările. Anthony nu avea de ce să-și facă probleme. Graham nu va mai repeta

invitația, după ce vă vedea cum arată. Toate problemele ei dispărură când deschise ușa și îl văzu. Arăta nemaipomenit, cu trăsăturile lui întunecate și zâmbetul lui sexy.

— Salut. El păși înăuntru și închise ușa.

— Salut, îi răspunse și ea, făcând o figură de școlăriță care este la prima întâlnire. El o privi admirativ.:

— Arăți minunat! Ea preferă să creadă că omul este numai politicoș. Cu toată amețeaua ei, observă că poartă costumul ăla cu probleme. Elaine remarcă faptul că el este și mai sexy în acest costum. Îl privi din cap până în picioare și se simți de parcă ar fi lovit-o cineva în plexul solar. Pantalonii nu aveau manșetă. Cum au putut să-i vândă așa?

— Ești gata de plecare? o întrebă el. Ea deschise gura să-i răspundă, dar nu putu să articuleze niciun cuvânt: Era prea șocată. Graham îi luă haina din cuier, pentru a o ajuta să se îmbrace...

— Cu asta mergi? Ea dădu din cap, incapabilă să răspundă. O ajută să se îmbrace, o luă de braț și o conduse spre ieșire.

Ea se Mira cum naiba ar fi posibil să rezolve problema. Nu puteau merge așa.

— Am remarcat că prietena asta a ta știe cum se curăță un costum, zise el. Arată ca nou.

— Ca nou!

— Da. Lucrează excelent. O s-o recomand și lui Ed și companiei lui. Din acest moment, ea înțelese că Graham și-a dat seama că nu este același costum. De fapt, orice idiot și-ar fi dat seama își aminti că vânzătoarea spusese ceva despre niște modificări. De ce n-a ascultat-o? De ce nu s-a uitat mai atent la pantaloni? Graham o invită în mașină.

— Mi-a părut bine că am putut să îmbrac costumul în seara asta. Ce crezi? N-am văzut. Până acum o pată care

să iasă atât de bine la curățătorie. De ce nu țipă la ea? De ce se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic? Din nou, ea ar fi trebuit să se explice, să arboreze iarăși aerul acela de idioată, care îi displăcea atât de mult.

Se întrebă cât va mai continua această situație.

— Nancy lucrează bine, nu-i așa? se bâlbâi ea, încercând să-și adune gândurile. El închidea portiera și se opri o secundă, parcă ar fi fost luat prin surprindere. Ar trebui să oprească tot acest joc. Elaine îl privi. Ți-am spus că știe să lucreze...

Graham își ridică sprâncenele a mirare, apoi zise:

— Da. Mi-ai spus. Elaine simți nevoia să râdă. Dacă tot se scufunda în ochii lui, măcar s-o facă cu viteză. El își ocupă locul în mașină și-și ridică elegant pantalonii pentru a nu se șifona. Elaine îl întrebă:

— Unde mergem?

— La „Bec Fin”.

Ea simți că-și pierde cumpătul. Era cel mai bun restaurant din Philadelphia. Se gândi că nu era îmbrăcată corespunzător, iar despre el ce se mai putea spune?

— Ceva care nu-ți place? o întrebă el.

— Am crezut că se fac rezervările foarte greu acolo, spuse ea, suspicioasă. El nu a fost serios când a spus că vrea să meargă la acest restaurant select, cu pantalonii fără manșetă. Probabil, glumise. Sau mergeau la vreun restaurant italianesc bun, unde nimeni nu s-ar fi uitat la ei.

— Am relații, așa că am făcut rezervarea.

— Oh, spuse ea. Nu cred că sunt îmbrăcată adecvat pentru acest restaurant.

— Arăți senzational. Nu-ți mai face probleme. Uite-l pe Anthony. Îi făcu semn cu mâna. Elaine la fel. Anthony, care era cu prietenii lui și avea o minge de fotbal în mână, nu te răspunse la salut.

— Poate că nu m-a văzut, spuse Graham, cu politețe...

— Anthony își face probleme în legătură cu întâlnirea mea, îi spuse cu o sinceritate care pe el îl dădu gata.

— Oh.

Ea își dădu seama că nu se putea aștepta la; prea multe de la această reîntoarcere în lumea întâlnirilor.

— Cred că ți-am mai spus înainte: nu mă prea; pot înțelege cu copiii.

— Nu este vorba de tine, în mod special. Simte același lucru față de orice bărbat. Este destul de Ș greu să-ți pierzi tatăl, iar dacă ți-l pierzi la adolescență este și mai greu. Îi trebuie timp ca să se obișnuiască. Amintindu-și de temperamentul lui Anthony, ea speră ca afirmația ei să se confirme. Nu se mai putea face nimic acum pentru a liniști apele așa, că amână discuția.

De fapt, avea un alt subiect la care trebuia să se gândească mai mult, acum: costumul.

— Mă miră că nu joacă baseball, spuse Graham, ieșind din cartierul ei. Elaine se întrebă dacă ar fi bine să-i spună că tocmai a atins un punct dureros. Se trezi dintr-odată că vrea ca Graham să știe adevărul și începu să-i povestească:

— Probabil va juca mingea pe stradă, vor juca fotbal, pentru că prietenul lui este în echipa școlii. Dar Anthony nu va mai juca niciodată în ligă, de la moartea tatălui lui. Avusese loc un fel de ceartă între ei, în seara aceea. Soțul meu îi îndemna să intre în echipa celor care au, și meciuri în deplasare, iar el nu voia. Apoi Joe a plecat la cumpărături... și Anthony a rămas cu remușcarea că nu și-a ascultat tatăl. Sper că, în timp, se va convinge că ceea ce s-a întâmplat nu are nicio legătură cu sportul lui preferat. Elaine își dădu seama că vorbea destul de detașat despre fostul ei soț.

— Înțeleg că este destul de greu pentru copii, admise Graham. Mi-am pierdut tatăl când aveam doisprezece. Ani.

— Și tu? Elaine se uită la el, surprinsă... De fapt, nu știa de ce este surprinsă, doar cunoștea atât de puține lucruri despre el. Voia să afle cât mai multe, totul, dacă s-ar fi putut.

Graham continuă:

— Au fost necesari câțiva ani până să-mi intru în normal. Exact ca și Anthony, am avut o discuție cu tata și el a avut apoi un atac de cord. Din experiență, știu că Anthony are nevoie de timp...

— Mă faci să mă simt mai bine, îi spuse ea.

Graham îi zâmbi.

— Mă bucur.

Elaine simți că, de fiecare dată când vorbește cu el, senzualitatea pe care o degajă îi dă impuls să se arunce în brațele lui. Nu era bine, se gândi ea. Nu era nici timpul, nici momentul. Cu toate acestea, nu putea rămâne insensibilă la faptul că el îi arăta o altă fațetă a lui, pentru care ea nu era pregătită, încă.

După ce tecură-podul spre zona orașului în care se găseau cele mai multe restaurante, Elaine se simți din ce în ce mai tensionată. Când parcară mașina pe Walnut Street și se aflară în fața restaurantului „Le Bec Fin”, ea trebui să accepte adevărul.

Graham se ținuse de cuvânt.

— Așteaptă! îi spuse ea, oprindu-se.

— O să întârziem, am făcut rezervarea pentru ora de acum.

— Nu putem merge așa, spuse ea.

El începu să zâmbească, de parcă ar fi știut ce urmează...

— Cum?

— Mărturisesc, îi spuse ea, de parcă ar fi implorat

ajutorul divin. Țsta nu este costumul tău. Putem pleca acum?

— Elaine, am o singură întrebare pentru tine: Ce naiba s-a întâmplat cu costumul meu?

Ea își întoarse fața.

— În timp ce îl curățau, s-a făcut purpuriu.

Și-a schimbat culoarea.

— Purpuriu?

Ea aprobă:

— Nancy mi-a spus că se întâmplă destul de des cu mătasea. N-am putut să-ți Spun ce s-a întâmplat, așa că am cumpărat unul nou.

— Elaine, nu-ți cunosc situația financiară, dar știu că un, Armâni” nu este prea ieftin.

— M-a costat cât un „Armani” și jumătate, îi spuse ea. El o persiflă:

— Două. Armani” și două jumătăți. Vom rezolva problema mai târziu. Între timp, să nu uităm că avem o rezervare.

— Cred că glumești! exclamă ea, cu ochii mă riți. Nu poți intra în restaurant așa cum ești. El o luă de braț și o împinse.

Hai să vedem dacă observă careva. Și chiar dacă observă, fac pariu cu tine pe zece dolari că n-o să mă dea nimeni afară.

— Ești complet nebun. Când intrară, fură imediat înconjurați de atmosfera din marile restaurante, cele de patru stele. Rezervarea făcută de Graham fu confirmată și se îndreptară spre bar. Li se oferiră băuturi și primiră asigurarea că masa lor va fi gata în câteva minute.

— Vom vedea, murmură Elaine, cu privirea ațintită asupra picioarelor lui. El se aplecă și îi șopti:

— Vrei să nu te mai uiți la picioarele mele? Lumea va

crede că ai probleme.

— Nu, va crede despre tine că ai probleme.

Deși era cari stânjenită, Elaine îl simțea. Aproape de ea, îi simțea masculinitatea pe care o degaja. Apropierea lui îi provoca sentimente destul de curioase, pentru că el făcea niște lucruri destul de ieșite din comun, ca un adolescent care încearcă să se revolte împotriva a ceva necunoscut. Așa îi simțea ea. Cine ar fi crezut că pantalonii fără manșetă au asemenea efect asupra femeilor?

Fură conduși la masa rezervată lor, aranjată impecabil. Încă o ieșire ca asta, își spuse Elaine, ciugulind o ultimă bucățică de tartă cu mure, și cartea lui de credit va arăta ca a mea. Vorbiră despre multe, începând cu felul de a fi al lui Cleo și terminând cu colecțiile mamei lui. Elaine rămase fascinată de felul în care i se lumina chipul, când zâmbea. Și de privirea lui, care o făcea să se topească. David Caruso ar fi trebuit să ia lecții de la el. Și nimeni nu-i observă pantalonii. Imediat ce ieșiră afară, începu râsul. Elaine scoase o hârtie de zece dolari și i-o dădu.

— Ai câștigat pariul. Nu pot crede că n-a observat nimeni. Sau, dacă au făcut-o, au fost prea politicoși pentru a remarca.

— Cred că tu erai singura care se uita la pantaloni, din tot restaurantul. Îi luă hârtia de zece dolari și o prinse cu brațul pe după mijloc, conducând-o spre o plimbare pe care o savurară tot atât cât savuraseră și masa. În cele din urmă, ei o întrebă: ...

— Acum, spune-mi de unde ai luat costumul?

— De la „Body's”. El începu să râdă.

— Și, eu tot de acolo.

— Poate că ar trebui să cerem o reducere. El o trase mai aproape și-i șopti:

— Ești pe fază. Ea veni aproape de el și-i trimise o

mulțime de senzații noi, care îl făcură să se înfioare.

— Ce înțelegi prin a fi pe fază?

— N-am știut că are mai multe sensuri. Ajunseră în parcare, la mașina lui.

— Da, are. Copiii din clasa mea îl folosesc; când vorbesc despre ceva care se desfășoară sub ochii lor. Mama îl folosește când spune că altcineva este inteligent. El se aplecă și o să-l rută, împingând-o cu spatele de mașină. Nu avea importanță că erau într-o parcare, că mai treceau oameni, că erau chiar mulți oameni pe Walnut Street. Nu conta decât că gura lui era lipită de a ei. Ea se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a-l atinge mai bine și-l simți atât de strâns lipit de ea, de parcă ar fi fost o singură ființă.

Ea îl dorea atât de mult, încât simțea că i se; oprește inima de atâta dorință. După alte câteva momente, el își înalță capul.

— Ai o gură frumoasă, îi spuse el.

— La fel este și-a ta, murmură ea. El o sărută din nou, mai fierbinte.

Când își ridică capul din nou, el îi spuse:

— Hai să mergem să dansăm.

Ei nu-i veni a crede.

— Să dansăm?

— Da, spuse el. Nu putem să stăm aici, cât am vrea, și aș dori să-ți simt trupul lipit de al meu. La dans. Ea îl aprobă, înțelegându-l bine. Îl dorea și ea, dar nu era pregătită pentru sex, în niciun caz, nu era pregătită emoțional. Dar, dansul... dansul făcea parte din tot arsenalul pe care-l folosește un bărbat ca să cucerească o femeie. Nu mai dansase de atâția ani și se întrebă dacă mai poate.

— Dar pantalonii tăi? își aminti ea brusc.

— Mă vor face mai interesant, îi replică el,

împingând-o în mașină. Mâna lui o ardea prin rochie. Închizând portiera, Elaine răsuflă adânc; mergea să danseze. O, Doamne.

Dansa strâns lipită de el, cu mâna stângă pe umărul lui, cu cealaltă odihnindu-se în palma lui. Capul ei se așezase perfect în curbura umărului lui; dansau pe o melodie pe care Graham n-o

cunoștea și de care nici nu-i păsa, de fapt. Toate simțurile lui erau pline de ființa ei. Dosul palmei lui se sprijinea din când în când de sânii ei, o tortură pe care el o îndura bucuros. Ea își înălță capul și. Îi zâmbi ușor, senzual.

— Întotdeauna mi-a plăcut acest cântec, deși e trist: „*Nu este pentru mine*”.

— Ce nu este pentru tine? o întrebă el vag, cu gura aproape lipită de urechea ei, cu pielea atât de catifelată. Este atât de albă, se gândi el, și atât de sensibilă, încât, dacă și-ar lipi buzele de umărul ei, n-ar putea, rezista.

Ea începu să râdă.

— Titlul cântecului este: „*Nu este pentru mine*”.

Graham, unde de gândești?

— Ce naiba, iată că nu știu, dar nu mă aduce înapoi, murmură, el. Buzele lui atingeau pielea fină și albă a umărului ei, dându-i fiori, și ea își întoarse încet umărul, exact așa cum își imaginase el.

— Este foarte cald aici, sau mi se pare mie? Vocea. Ei fusese aproape o șoaptă.

— Da, este ceva care fierbe pe aici, de câtva timp. El o trase mai aproape și-și călcă mărginile pantalonilor. Asta întrerupse toată vraja.

Elaine se împiedică de el și începu să râdă.

— Când ai de gând să renunți la pantalonii ăștia?

— Nu știu. Și el era la fel de amuzat.

— Ce-ar fi să plecăm? E destul de târziu și ai mult de

mers până acasă. Chiar. Dacă nu voia, Graham trebuia să se gândească și la asta. Toată seara se distraseră extraordinar și el n-ar fi vrut să se termine. Elaine avea o muncă destul de grea și probabil avea nevoie de multă odihnă. Și el avea mult de condus. Pentru că nu putea rămâne la ea. Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru asta. – Renunț, datorită protestelor, spuse el, și pentru că nu mi s-ar potrivi un picior rupt, acum. Luară haina ei de la garderobă și se îndreptară spre casa lui Elaine. Nu era prea departe. El ar fi vrut ca drumul să dureze mai mult. Nu-și mai amintea de când nu se mai distrase așa de bine, apoi își derulă în minte câteva imagini legate de un bal și apoi priveliștea casei ei, cu totul dată peste cap. Elaine îl determinase să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut de bunăvoie. Elaine putea face pe oricine să recurgă la lucruri pe care, în mod obișnuit, nu le-ar fi făcut. Ea putea să-l determine să facă o mulțime de lucruri pe oricare bărbat de care s-ar fi lipit atât de strâns. Dar erau probleme, încă nerezolvate, iar el avea tendința să le uite când era în preajma ei. Ceea ce îi spusese despre fiul ei mai devreme era ceva grav și el simțea toată simpatia pentru copil...

— Te duci la meci, mâine? întrebă el, amuzat.

— Și tu te duci la mama ta, îți amintești? Cum ar fi putut să uite? Când își amânase vizita în acea miercuri, mama îi și ținuse o predică, spunându-i să muncească mai puțin, apoi îngrijorarea ei se schimbă în curiozitate când îi zise că are o iubită. Era sigur că mama lui o vă plăcea pe Elaine. Dar nu era pregătit încă să le pună față în față.

— Cleo, Jean și Mary nu m-ar lăsa să lipsesc. Eu sunt soferul lor.

— Și le culegi pe rând, de pe drum? El nu prea înțelegea de ce este ea prietenă cu cele trei femei bătrâne, dar, oricum, îl amuzau și pe el. Se întrebă ce-ar fi făcut dacă ele ar fi fost cu treizeci de ani mai tinere.

— Nu este chiar atât de rău, continuă Elaine, referindu-se la munca ei de șofer la „*Clubul văduvelor*”. Jean stă în zona Fairmont Park, Cleo, în partea. De vesta Philadelphiei și Mary, în Philly. Îmi ia, douăzeci de minute în plus, dacă traficul este degajat. El îi spuse râzând:

— De cele mai multe ori, nu este.

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi fac probleme.

— Cred că ar trebui să-ți dea o medalie.

— Și ție, continuă ea. Ai stat în fața lor, timp de două meciuri. El îi luă mâna. Căldura ei îi făcu să i se accelereze circulația sângelui.

— Cred că tu ești medalia. Și blestemul, atunci când ai o sticlă de apă tonică în mână. Ea râse, vădit amuzată.

— În seara asta, am fost cât se poate de bună.

— Foarte bună. A! naibii de bună, aș zice. Întâlnirile cu ea erau destul de periculoase. El știa că n-o să poată continua așa, cu problemele legate de fiul ei, căruia nu-i plăceau întâlnirile mamei. O singură întâlnire, își spuse el. Numai aceasta.

— Deci, ai de gând să ieși cu el? Anthony îi puse această întrebare pe un ton din care se putea vedea clar că nu are de gând să accepte o afirmație. Elaine îl privi și lăasă deoparte machiajul pentru meciul de duminică. Cum ar fi trebuit să se descurce ea în această situație? Anthony era intrigat în legătură cu prima ei întâlnire cu Graham.

— Aș vrea să te întreb ceva, îi spuse ea. Dacă eu nu m-aș întâlni cu el, l-ai plăcea pe Graham? Răspunde-mi cinstit. Anthony, care se sprijinea de ușa camerei lui, începu s-o miște pe loc, întorcându-și capul, în timp ce se gândea la întrebarea mamei. În final, ridică privirea și spuse:

— Bănuiesc că nu mi-ar dispăcea.

— Asta înseamnă că nu-l placi numai pentru că se

întâlnește cu mine? îl întrebă ea, logic.

— Hai să discutăm despre altceva „o invită fiul ei, ieșind pe hol.

— Așa este când nu ai ce să răspunzi, murmură ea nemulțumită. Nu avea nicio importanță, oricum, își spusese, urmându-și fiul pe scări. Anthony nu avea de ce să-și facă probleme. Graham nu sunase de câteva zile. Probabil fusese la mama lui și ea se dusese în fleoare seară la meci, dar avea robot telefonic. Nu găsisese niciun mesaj de la Graham Reed. Verifică mâncarea și apa lui Mikey, pisiul. Anthony era deja la mașină. Luase toate lucrurile de pe masă. Era gata să iasă din casă, când sună telefonul. Se forță ca să poată ajunge la timp pentru a răspunde.

— Alo?

— Elaine? Ți-a cam pierit glasul. O cuprinse dezamăgirea când auzi vocea fostei soacre.

— Bună, Esther. Tocmai ieșeam pe ușă.

— M-am gândit să te sun înainte de a pleca la meci. Am vrea să-l luăm pe Anthony în weekend. Știam că echipa are meci în deplasare. Elaine zâmbi. Foștii ei socri aveau încă un program al echipei. Din punctul meu de vedere, nu este nicio problemă, dar trebuie să-l întreb și pe el. E bine dacă te sun diseară?

— E perfect.

— Mai vorbiră câteva minute apoi închise. Încuie și casa și se îndreptă spre mașină. Avea o Chevy care nu se compara, desigur, cu Mercedres-ul luxos al lui Graham, cu scaune de piele și telefon. Blocă portiera din dreptul lui Anthony.

El nu-i spusese niciun cuvânt.

— Tocmai a sunat bunica Esther. Vor să te duci la ei, în weekend-ul următor. Vrei să te duci? l-am promis c-o sun diseară, să-i comunic dacă vrei sau nu.

— Da, cred că vreau. Ea știa că e bine ca Anthony să-

și păstreze relațiile cu părinții tatălui lui. Poate că ar fi bine ca ea și Anthony să petreacă un sfârșit de săptămână, separați. Poate că băiatul s-ar mai obișnui cu ideea întâlnirilor ei, dacă ar avea puțin timp liber să gândească. De asemenea, ea ar putea să-i mai micșoreze suferința, povestindu-i despre Graham. Putea folosi o formulă aparținând sportului, spunându-i băiatului că ea și-a dat seama că Graham nu este din „*liga ei*”. Ei nu mai sunase și nici nu dăduse numărul lui de telefon. Elaine încercă să ignore durerea pe care o simțea în inimă. Dar, de fapt, ce motive avea să fie atât de afectată? Nu mai erau școlari, când fiecare se gândește să se logodească după prima întâlnire. Ea și Graham erau adulți. Fuseseră doar un flirt și o întâlnire între ei. Dar el fusese amuzant și ea îl plăcuse. O făcuse să râdă, să fie fericită. După ce fiul ei închise portiera, Elaine îi puse o mână pe braț...

— Nu cred că Graham mă va mai invita vreodată. Dar asta nu înseamnă că nu voi mai fi invitată de alt bărbat. Și poate c-o să vreau să mă duc. Îmi place să fiu mamă, mama ta, în special, dar sunt și eu o ființă. Nu pot să-mi înfrânez toate nevoile numai pentru că tatăl tău a murit.

— Nu vreau să mai discutăm despre asta, zise Anthony.

— Ba vom mai discuta, zise Elaine. Trebuie să accepți că sunt o femeie, un om, ca și tine.

Curând și tu vei începe să te întâlnești cu câte o fată. Sper că-ți voi accepta aceasta cu mai multă ușurință decât mi-ai acceptat tu mie întâlnirea cu Graham. Acum mergem la meci și ne vom distra de minune. E clar?

Anthony zâmbi. Elaine îi zâmbi și ea. Tensiunea dintre ei pieri, transformându-se în amuzament. Ea îl luă pe după gât și-l sărută înainte de plecare.

— Hai, să ne grăbim, să nu pierdem baseball-ul, băiete.

— Mamă! Râseră amândoi. Era un început. Odată ajunsă pe stadion, Elaine își aruncă privirea pe locul în care îl văzuse pe Graham.

— Rândul din fața lor era gol. Cei de la „Phillies” jucau din nou cu echipa „Braves”, deși trecuse numai o lună de la deschiderea campionatului. Nu-i veni a crede că îl cunoaște pe Graham de o lună. I se părea că au trecut luni de zile în care i s-au imprimat gustul, atingerea și mirosul lui...

— Crezi că Jane o să adoarmă din nou? o întrebă Mary, când urcau scările spre, locurile lor. Își aminti cum o mai făcuse și anul trecut, pe niște locuri speciale.

— Cred că bătrânul Ted o ține trează prea mult, noaptea, spuse Cleo.

— Gum ar putea să adoarmă în cele mai bune locuri? întrebă Mary. Nu așteptă niciun răspuns, așa că își continuă ideea: Am fi putut s-o schimbăm, dacă nu voia să urmărească meciul.

— Sunt sigură că ar fi mers, spuse Elaine.

— Am fi putut s-o schimbăm cu Cleo și Ted ar fi murit fericit, nu-i așa Cleo?

— Dă-ți mintea la întors, acolo unde îi este locul, copilo, o certă Cleo. Ted n-ar fi găsit alta mai bună ca mine. Toate începură să râdă. Anthony se rezumă la a da din cap. Elaine participa ca de obicei la bârfa de la meciurile de baseball. Se simțea bine. Însemna că viața mergea înainte și fără întâlniri și bărbați. Faptul că sânii îi ardeau după atingerea lui, că tot corpul îi pulsa din cauza dorințelor neîmplinite, însemna numai că trupul o luase înaintea bunului-simț. Se așeză pe locul ei, punând în mod deliberat piciorul pe scaunul liber din față. Bărbații care o făceau într-adevăr să trepideze de bucurie erau cei care urmau să intre pe teren în câteva minute. La naiba cu toți cei îmbrăcați în costum. Viața revenea la normal.

Chiar când începu meciul, viața ei trecu de la normal la anormal. Îi văzu pe cei doi, Ed și Graham, care se îndreptau spre locurile lor.

— Dumnezeu, murmură ea, ținându-și respirația. Ce naiba făcea Graham aici, în această după-amiază de duminică? Își luă imediat piciorul de pe scaunul din față.

— Se pare că au venit și „costumele”, spuse Jean, cu o voce joasă.

Anthony deveni rigid. Se uită la Elaine, de parcă ar fi fost vina ei că au venit cei doi. Elaine înțelese și ar fi vrut să-i spună că au bilete pe bază de abonament și nu este problema ei cine ocupă locurile din față. Graham și agentul lui publicitar își făcură loc spre scaunele lor. Ed dădu din cap, în semn de recunoaștere, iar Graham le spuse tuturor bună ziua. Se așezară. Șocată, Elaine se uita la spatele lui Graham și tot felul de lucruri îi treceau prin minte. El nu-i spusese niciun cuvânt. Mesajul lui era foarte clar. Durerea pe care o simțise mai înainte era nimic, în comparație cu ce simțea acum. De ce? ar fi vrut să-l întrebe. Poate din cauza celor zece kilograme și a celor zece ani în plus, poate datorită situației ei financiare. O parte a creierului ei, cea în care sălășluia bunul-simț, îi spunea că nu are niciun motiv să gândească așa despre el. Își mai spunea că poate el este cel care are motive să? fie îngrijorat de ea. Prostii, își spuse ea.

— Mamă, te simți bine? Se uită la Anthony care avea un aer îngrijorat. Privirea copilului alunecă spre cei doi bărbați din față. Sau mai precis spre unul. Era bine că băiatul reacționase așa. Se întrebă cum ar putea el împăca mila față de ea cu faptul că nu-i plăcea s-o vadă întâlnindu-se cu bărbații. Le simți pe cele trei femei bătrâne din anturajul ei, vrând parcă să închidă spațiul din jurul lor, pentru a-i veni în ajutor. Forțându-se să-i zâmbească băiatului, ea îi spuse:

— Mă simt bine. Anthony se uită încruntat la ea, dar nu spuse nimic. Se cânta imnul și se aruncă prima minge. Elaine nu se putea concentra asupra meciului. Era conștientă doar de prezența lui Graham. El și Ed sporovăiau, sau urmăreau meciul. Ea nu se mișcă de pe scaun, dar după trei runde simți o nevoie acută de a merge la toaletă. Se ridică cu demnitate... și, după ce nu mai putu fi văzută de cei rămași pe scaune, se rezemă cu capul de un perete.

— O să fie bine, își spuse ea. După ce se calmă, își dădu seama că a reacționat prosteste. De fapt, puse totul pe seama sorții. Se va întoarce la locul ei, se va purta normal și nu va mai aștepta nimic. Așa trebuia să gândească o femeie matură. În momentul în care părăsi toaleta, toate bunele ei intenții se spulberară. Graham stătea rezemat de peretele toaletei, așteptând-o. Inima începu să-i bată mai tare.

— Salut, îi spuse el. Deci, el venise după ea. Poate că lucrurile nu erau atât de rele pe cât își închipuise ea. El nu-i întoarse zâmbetul, dar o privea cu sinceritate și seriozitate.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, am avut niște urgențe la serviciu. Ea îi zâmbi, mai ușurată. Deci avusese probleme la birou și nu sunase. Deși se gândise și ea că ar fi fost posibil, nu o acceptase ca variantă. Era aici la meci, deci profitase de prima ocazie pe care a avut-o pentru a o vedea. El nu agrea baseballul și. Nici propunerile de publicitate ale lui Ed. Pentru ce altceva ar fi venit aici, dacă nu pentru ea? începu să se simtă mai bine.

— Aș fi vrut să-ți vorbesc... aici îmi este cam greu s-o fac... Aș vrea să lămurim câte ceva despre relația noastră. Toate speranțele ei se spulberaseră.

— Ce să lămurim? El încercă s-o facă să înțeleagă că nu sunt probleme prea mari.

Elaine, îmi petrec mult timp gândindu-mă la tine. Cred că ți-ai dat seama. Făcu o pauză pentru a o lăsa să-și revină. Tu ai un copil și eu am o muncă grea. Nu sunt sigur că aş avea timpul necesar să fiu cu voi.

— Înțeleg. Nu-și putu opri următoarele cuvinte: înțeleg că am un bagaj emoțional de care nu ai nevoie.

— N-o lua așa.

— Ba cred că asta este. Dacă n-aș fi avut copilul, n-am mai fi avut această conversație, m-ai fi invitat direct la cină.

El ezită, dar nu apucă să spună nimic.

— Aha! exclamă ea triumfătoare. Foarte bine. Ne-am distrat bine ieri seară. Cina a fost plăcută, așa că pot să plec acum. Se ridică și se îndreptă spre ieșire. O făcuse cu demnitate. Încercând să evite câteva grupuri de oameni, Graham trebui să alerge s-o prindă. Nu putea continua discuția cu ea la telefon. Dar, din ce încercase el să lămurească, ieșise o mare încurcătură.

Nu avea altă soluție decât s-o ia de braț. O întoarse cu fața către el. Când se uită în ochii ei, simți acea atracție nemaipomenită pe care o simțea în prezența ei. Parfumul ei îi invada nărilor, amintindu-i acut de plăcerea pe care o simțise când dansaseră. Își aminti de gustul buzelor ei. O dorea cu disperare.

— Nu m-am exprimat corect și-mi pare rău. Își storcea creierul pentru o explicație mai bună. Elaine, țin mult la tine, dar nu știu să mă port cu copiii. Ai văzut cum m-am purtat cu copilul acela, data trecută. Anthony nu mă prea agreează. Mai precis, nu mă agreează. Ea nu-i răspunse. Nu-i răspunse nimic, pentru că el avea dreptate și ea o știa.

— N-aș vrea să fac asta. Nu pot s-o fac. Și nu este cinstit față de tine să încep ceva și să nu finalizez...

— Nu te ascunde în spatele fiului meu, Graham.

Anthony s-ar uita urât la orice bărbat cu care m-aș întâlni acum. Și tu ți-ai pierdut tatăl, așa că știi cum este. Probabil și tu ai făcut la fel cu mama ta. Eu am fost ceva diferit de ceea ce ai avut tu până acum, vreo găsculiță cu țâțele mai mari decât creierul. Nu-ți face probleme. Îmi voi reveni imediat. Îmi pare rău că am așteptat de la tine mai mult decât puteai da.

— Elaine, îmi interpretezi foarte greșit cuvintele. De fapt, el începuse s-o tragă spre el, dar se opri...

În ce te înțeleg greșit? îl întrebă ea, dulce.

— Nu sunt priceput, nu știu să vorbesc cu copiii, nu știu să-i atrag. Anthony este într-o perioadă delicată și eu nu știu cum să procedez. De fapt, știu că nu sunt capabil de asta. El are nevoie de stabilitate și eu nu pot să i-o ofer cu o muncă ce îmi ocupă tot timpul. N-ar fi cinstit să-l înspăimânt mai tare. Și nici față de tine, n-ar fi cinstit să ieșim de câteva ori, să ne îndrăgostim unul de celălalt și apoi să fim forțați să acceptăm inevitabilul. Este mai bine să hotărâm acum, pentru tine și Anthony.

Ea își pierduse speranțele și umerii i se încovoieră.

— Probabil că ai dreptate, Graham. Și eu mă simt atrasă de tine, recunosc. Dar de la început mi-am dat seama că n-o să meargă. Ești un om sensibil. Și cinstit față de noi. Oricum, lui îi displăcea faptul că ea se gândise că nu vor merge lucrurile între ei. Era cea mai grea discuție posibilă: îl durea inima s-o rănească... și să se rănească. Când se despărțise de ea ultima oară nu avea niciun fel de dubii. Dar criza de materii prime prin care trecuse și vizita la mama lui nu-i dăduseră timpul necesar pentru a o suna. Pe undeva, gândurile negre, legate de fiul ei, începuseră să-i dea târcoale. În final, ajunse la concluzia că era mai bine să oprească lucrurile așa cum erau, ca să nu rănească pe nimeni.

— Ne despărțim prieteni? întrebă el.

— Sigur că da, îi răspunse ea, pe un ton care îi păru ca un cuțit ce i se înfîgea în inimă. De fapt, ea îi și zâmbi. O urî pentru asta. Mă duc la locul meu, continuă ea. Nu mai vreau să mai pierd din meci. Se întoarse spre stadion și plecă fără o vorbă. Graham rămase fără respirație, convins că a făcut cea mai mare greșală a vieții lui. Ce naiba se întâmplă cu el? făcuse ce credea el mai bine pentru ea și pentru fiul ei. Se îndreptă și el spre stadion, uitându-se la meciul care se desfășura. Jucătorii așteptau semnalul arbitrilor. Acesta aruncă mingea. Cel care trebuia s-o lovească rată. Graham oftă și se uită spre șirul lung de scări pe care trebuia să le suie. Treptele de beton păreau foarte late. El nu se uită în sus, pentru că nu voia s-o vadă înainte de a fi necesar. Se îndreptă spre rândul lui și se strecură pe lângă oamenii care priveau meciul stând în picioare.

— Salut, domnule „Costum”, îl strigă Cleo. Ce zici, ai văzut cum a ratat Greene?

— Se mai întâmplă.

— Nu putea să nu-i zâmbească, fiindu-i recunoscător că întrerupe atmosfera tensionată care se anunța. În final, se uită la Elaine. Ea urmărea meciul. Chiar dacă îi simțea privirea, nu voia s-o arate. Anthony urmărea și el meciul. De ce nu l-o fi plăcut copilul ăsta? Ar fi putut măcar să încerce.

Dar cele trei văduve erau mai mult interesate de el, decât de meci. Trei pereche de ochișori curioși îl urmăreau. Mai erau și câțiva colegi de ai lui Ed care păreau că au venit mai mult să urmărească meciul, decât să facă afaceri publicitare. El era singurul client potențial. Simțind prezența Elainei în spatele lui, el îi spuse lui Ed:

— E duminică, dar aș vrea să mă mai uit peste schițele pe care mi le-ai trimis la birou. N-am putea merge să le mai studiez puțin?

— Sigur, spuse Ed. Putem pleca oricând.

Graham dădu din cap.

— Hai să mergem.

Peste șase zile, Graham bătea la ușa Elainei. Ea îi deschise. Expresia feței i se modifică, fiind evident că prezența lui o șocase. Graham o sorbi din ochi cu totul, inclusiv cu coada ei de cal, care-i plăcea atât de mult, cu sânii care i se conturau sub tricoul de bumbac, cu blugii ei decolorați și cu figura ei care rivaliza cu a lui Marilyn Monroe. Ea nu mai era tânără, dar era foarte femele și îi lipsise teribil de mult.

— Nu știu de ce sunt aici, spuse el, așteptând ca ea să-i trântască ușa în față. Nu știu de ce sunt aici, știu numai că n-am mai putut sta departe de tine.

Elaine nu spunea nimic, ci se uita la Oraham, neștiind ce să creadă. Îi trebuise aproape o săptămână până să iasă din starea pe care i-o crease acest om.

Vizita lui Anthony la bunici, din acest weekend, venise ca o pace asupra ei. Numai că această pace fu curând tulburată.

— Elaine, te rog, spuse el. Putem discuta? Ea își regăsi vocea și-l întrebă scurt:

— Graham, de ce ești aici?

— Aș putea să-ți explic... își trecu mâna prin păr. Elaine, nu m-am simțit bine de săptămâna trecută. A trebuit să te văd.

El avusese o atitudine destul de corectă față de ea și de fiul ei. Dar pe ea o rănise. Mai precis, ea se rănise mai tare, ambalându-se când nu era cazul. Se simțea încă rănită, dar îl și dorea, la fel de mult. El arăta bine.

Era îmbrăcat cu o jachetă gri și pantaloni de aceeași culoare și arăta mai sofisticat decât orice alt bărbat pe care și l-ar fi imaginat. De ce era el aici, la această femeie, care se apropia de patruzeci de ani, care de ziua ei nu-și

permitea decât o prăjiturică la J.L. Penney? Poate că voia o reasigurare, că nu-i produsese prea multe probleme. Ea avea de gând să-l oprească, înainte de a începe.

— Nu trebuie să te simți vinovat, Graham.

— Nu mă simt vinovat, la naiba.

Ea se dădu un pas înapoi, uimită de forța din glasul lui. Degetele lui se opriră pe ale ei, în cadrul ușii.

Elaine își ținu respirația ca să nu se vadă ce senzații îi provoacă. Fusesse destul de prostuță să creadă că are situația sub control.

— Te rog, îi spuse el. Pot intra?

Ea ezită un moment, apoi îi făcu loc. El împinse ușa. Prezența lui în holul de la intrare făcea ca acesta să pară o cutie de chibrituri. Se uită la cârpa din mâinile ei.

— Ștergeam praful, se lamentă ea.

— Oh! El se Uită în jur, apoi din nou la ea.

— Elaine, nu pot să explic de ce sunt aici; Pot doar să-ți spun că așa am simțit. M-am gândit că-mi va fi mai bine, dacă te voi vedea. Poate că am fost un laș. O parte a creierului ei începuse să-i funcționeze normal.

— Te simți mai bine? Asta înseamnă că te-ai schimbat și tot ce spunea despre relațiile cu copiii și în special cu al meu este o minciună?

— Nu. Sunt încă speriat de fiul tău, dar ai vrea să încerc să mi-l apropiu.

Ea dădu din cap.

— Nu cred că este o idee bună, Graham. El își puse mâinile pe brațele ei, prinzând-o ca în niște chingi de fier, trimițându-i fiori prin tot corpul. Ea nu putea rezista atracției fizice pe care o avea față de el. Nu voia să reziste.

— Elaine, hai să încercăm.

— N-ar trebui:

Gura lui o acoperi pe a ei, deschizându-i-o tot mai mult, simțindu-i savoarea. Se topi alături de el, fără a mai

opune nicio rezistență. Cârpa de praf îi căzu din mâini. Avea nevoie de atingerea lui, încă o dată.

— El o așază cu spatele de perete. Elaine își înfășură brațele în jurul lui. Sărutul lui continuă câteva minute, timp în care nu se auzea decât râsuflarea lor grea, care umplea încăperea...

— N-arirebui, îi spuse ea, când se despărțiră pentru a respira. Mâinile ei erau pe umerii lui, dar ea încerca să se lupte cu pornirile care începeau s-o domine.

— Poate că nu, spuse el. Unde este Anthony?

— La bunici.

Își petrece sfârșitul de săptămână acolo. Din acest moment, nu se mai putu controla și începu s-o sărute din nou și mai sălbatic, explorându-i gura, gâtul, sânii. Ea începu să tremure din cauza senzațiilor create de el.

O sărută tot mai mult, sălbatic, făcând-o să amețească. Încercând să respire, el își lăsa fruntea să se sprijine de a ei. Ea nu își putea deschide ochii. Buzele lor se mai întâlneau pentru încă o sărutare... și încă o alta.

Degetele lui se jucau cu butonii de la tricoul ei. Reuși să-i deschidă unul câte unul. Încet, i se văzură curbele sânilor, iar degetele lui începuseră să le mângâie încet. Ea îi urmărea mâinile, fascinată de siguranța gesturilor.

Nu înțelesese până acum câtă virilitate și putere pot exprima mâinile unui bărbat. După ce desfăcu și ultimul nasture, îi deschise tricoul. Respirația ei deveni mai rapidă. Gândurile îi erau un amestec de mândrie, că un bărbat o admiră, și de teamă, că ou era prea frumoasă, pentru a-i stârni dorințele.

Cel de-al doilea sentiment se risipi rapid, când el îi sărută partea expusă a sânilor. Elaine îl trecu degetele prin păr și-i presă fața de trupul ei, nevrând să-i piardă. El îi dădu sutienul la o parte, apoi îi sărută încet unul dintre sâni. Cu limba, îi exploră toată zona sânelui și ea simți că-

și pierde răbdarea.

Începu să strige de plăcere, agățându-se cu toată puterea de el, încercând să-i tragă haina la o parte. Avea o cămașă de mătase, și ea nu mai avu răbdare să-i desfacă nasturii, îi rupse, fără a-i mai păsa de nimic.

În cele din urmă, ajunsese să aibă ceea ce își Dorise cu atâta ardoare – să-i simtă pielea goală, sub mâinile ei. Îl descoperi încet, urmărind linia fiecărui mușchi. Avea părul mătăsos pe piept, dar total diferit de ceea ce așteptase ea. Nu avea pielea unui tânăr și asta o făcu să se simtă bine:

Avea însă carnea tare și o făcu să-și lase corpul tot mai mult, în voia lui. Graham îi scoase” sutienul și tricoul, lăsându-i partea de sus a corpului expusă privirilor lui lacome. Mâinile și gura lui erau concentrate asupra corpului ei, atingând-o și dorind-o.

Ea avea nevoie cumplită de atingerea lui, avea nevoie, să fie dorită de un bărbat, în cel mai natural mod. Voia să se reîntoarcă la sexualitate. Și, alături de Graham, ea se simți ca o femeie nouă, creată pentru sărutările și atingerea lui. El ar fi putut să se ducă la orice altă femeie, dar venise la ea.

Însă 6 parte a creierului ei îi aminti de toate obstacolele pe care el fusese gata să le arunce în calea dragostei lor, ceea ce însemna că poate nu avea intenția să rămână, chiar dacă se întorsese la ea. Ea acceptă toate aceste griji, pentru a avea această scurtă fericire.

Avea să-și facă probleme în legătură cu fiul ei, când acesta se va întoarce acasă și dacă Graham va mai fi în preajmă. Pieptul lui era strivit de al ei. Trecuse atât de multă vreme fără dragoste, pentru ea...

— Este atât de minunată atingerea ta, îi șopti el, continuând s-o sărute. Atât de minunată...

— Vino cu mine în pat, spuse ea. Totul încetă, Dintr-odată, de parcă s-ar fi oprit și timpul. El își înălță capul.

— Ești sigură că asta vrei?

— Da. Ea îi răvăși părul de pe piept. Pielea lui mirosea atât de bine. Un miros. Masculin „de santal. Da. Sunt foarte sigură. Luându-l de mână, îl conduse spre dormitorul ei, lăsând în urmă restul de haine, care le mai aveau. El mergea încet în urma ei și ea îi putea simți privirea pe spatele ei. Ea își privi încă o dată sânii, conștientă de astă dată de ceea ce avea. Pe la jumătatea treptelor, el o trase înapoi, acoperindu-i sânii cu mâinile.

— Știi ce înseamnă pentru un bărbat faptul că umbli așa?

— Nu, spuse ea, și-și apăsă și mai tare corpul de al lui. Avea ochii închiși și tremura ușor. Nu știu. Arată-mi. Cu un geamăt ușor, el reîncepu s-o sărute, să-i risipească sărutări peste tot trupul. Elaine gema neîncetat pentru că el îi crease o nevoie incredibilă de a-l avea cu totul. Se lăsă cu toată greutatea pe el. Îi simțea degetele mângâindu-i corpul, Presiunea care o apăsa tindea să explodeze.

— Hai în dormitorul tău, îi șopti el.

Cuvintele lui o determinară să se grăbească.

Cu puțin timp în urmă, ea aranjase dormitorul în culori de mov și verde, transformându-l într-un teritoriu feminin. Acum, apăruse bărbatul care voia pasiunea și vibrația femeii ce dormea aici, în fiecare seară.

Nici măcar nu închiseră ușa în urma lor. Graham o întoarse cu fața spre el și se lăsară să cadă pe pat, cu gurile deja încleștate. Se mângâiau cu o experiență matură. Ea îl exploră atent, îl atinse peste tot, înnebunită de pielea lui, cu părul moale, și de atingerea lui grea, care o 1 fixase pe patul larg.

Mâinile lui căutau locuri care la simpla atingere îi produceau gemete de plăcere. Coapsele ei îi așteptau mângâierea. Ea fusese măritată atâta timp și îi plăcuse să facă dragoste cu soțul ei, dar ceea ce se petrecea acum era

ceva cu totul nou și ea se simți iarăși ca o puștoaică, dar de astă dată era mai bine ca atunci. Mai bine. Îl dorea cu disperare.

El o penetra cu răbdare. Încolăcindu-și picioarele în jurul lui, ea îl primi mai în profunzime, începură să se miște împreună, reglându-se după ritmul celuilalt. Elaine crezu că va muri ținându-se realmente de el, de parcă el era singurul lucru real în această furtună de emoții.

În momentul în care ea nu mai putu suporta, simți o undă puternică, ce o trase într-o întunecime de catifea, tulburându-i mintea și oprindu-i inima. Graham își îngropă fața în sânii ei, inundând-o cu căldura lui interioară. Ea îl primi și mai în profunzime, dorind să-i simtă satisfacția amestecată cu a ei.

Încet, reveniră la normal și ea deveni conștientă de greutatea lui și de aerul care îi învăluia corpul gol. Fără regrete – își spuse ea.

El își înălță capul și-i netezi părul cu mișcări ușoare. Îi zâmbi.

— Te simți bine? o întrebă.

— O, da. El o sărută pe nas. Aș vrea să fiu sigur că nu regreti nimic.

— Nu. Atunci, îi apărură iar acele întrebări care o chinaseră atâta vreme.

— Nu s-ar spune după figura pe care ai făcut-o. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Cred că ar fi trebuit să-ți pun câteva întrebări înainte de a... își închise ochii, gândindu-se că știe foarte puține lucruri despre el – cu excepția scurtei lui căsătorii. Și aș fi trebuit să-mi asigur puțină protecție, deși nu este o perioadă în care aș putea rămâne gravidă. Și ar fi trebuit să discutăm și niște probleme de sănătate. Totul s-a schimbat de când am rămas singură.

— N-am mai făcut dragoste cu Nimeni, de multă

vreme, îi răspunse el la toate problemele ei. De aproape un an. Și sunt perfect sănătos. Și pentru mine s-au schimbat niște reguli, dar sunt gata să mă conformez. Ești sigură că nu poți rămâne gravidă acum?

Ea începu să râdă, gândindu-se că erau ca niște adolescenți încinși, care erau numai pasiune, fără precauție.

— Mi-am amintit de tinerețe, de faptul că a rămâne gravidă era cea mai mare problemă atunci. Am avut probleme cu sarcina întotdeauna, așa că mi-am făcut multe analize și îmi cunosc perfect corpul. Dar ce discuții medicale avem, dintr-odată!

El dădu din cap.

— Și pe mine mă faci să mă simt ca un puști.

Nu mai pot aștepta, ard de nerăbdare să te ating din nou.

— Și eu îmi doresc același lucru, murmură ea. El reîncepu s-o sărute...

— Acum, când am examinat toate problemele din punct de vedere medical, spuse el, să trecem la lucruri mai serioase. Ea își trecu degetele peste brațul lui.

— Ce vrei să spui? El se opri.

— Dacă o să continui ceea ce faci acum, o să-mi uit ideile.

— Adevărat? Elaine îi mângâie bicepsii cu degetele.

El o sărută îndelung. Ajunse de la un sărut, la două, trei... la mai multe; Erau sărutări care satisfăceau inima și sufletul. Erau atât de potriviți unul pentru celălalt. Elaine primise acum cea mai bună asigurare că el o găsește deosebit de atractivă.

Ea se simțea atât de apropiată de el, încât voia să-i spună toate lucrurile pe care le gândea, dar pe care nu le discutase niciodată cu nimeni. Mai avea totuși niște probleme care îi erau. Nelămurite.

— Graham, mi-ai vorbit despre căsătoria ta, dar eu nu ți-am spus prea multe despre a mea.

El făcu o pauză, amuzat. Ea continuă:

— Căsătoria mea n-a fost nefericită, dar nici reușită. N-am fost niciodată îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. În timp, Joe a devenit tot mai indiferent și eu tot mai dornică să am ceea ce îmi lipsea...

— Nu înțeleg cum poate cineva să fie indiferent față de tine, îi spuse Graham, sărutând-o. Eu n-aș putea niciodată.

Poate că spune adevărul, se gândi Elaine. Reapăru acea dorință nebună, care-i duse de astă dată la explorări mai concentrate.

Când apăru eliberarea finală, fu mai puternică și mai profundă, dominându-le inimile.

Elaine stătea întinsă pe burtă. Graham își apăsă obrazul pe pielea ei atât de albă și de netedă. Nu se mai simțise niciodată atât de fericit. Se felicita pentru că Luase hotărârea de a se reîntoarce la ea. De fapt, trebuia să-i fie recunoscător că nu-i trântise ușa în față.

N-ar fi fost o greșeală prea mare, dacă ar fi făcut-o. El mai era încă înspăimântat de fiul ei, dar își propusese să încerce îndulcirea relațiilor. Câte puțin.

— Cred că am uitat mai multe reguli, murmură ea. El îi sărută umărul.

— Fără glumă. Sunt prea greu? Ea făcu o mișcare care semăna a negație și îl asigură de spusele ei luându-i mâna și presându-i-o. El îi cuprinse sânii. Mărimea lor era exact ceea ce îi plăcea lui. Altă dată, poate soțul îi cuprinsese. Graham își alungă acest gând. Nu putea fi gelos pe un om mort. El era aici. Numai asta conta, Avea de gând s-oț mă în pat tot weekend-ul.

— Care sunt cele trei lucruri mici, ce te pot face să zâmbești? o întrebă el vrând să știe mai multe despre ea.

Dacă nu voia s-o lase să se dea jos din pat tot sfârșitul de săptămână, trebuia să-și permită o pauză...

— Înghețata de vanilie, Hylit și pisicile care stau la soare pe un pervaz.

El chicoti.

— Hylit? A fost prezentator de radio?

— Da. De fapt, era disc-jockey. Cel mai bun din Philadelphia anilor '60. Mai prezintă încă la radio, la una din cele mai populare emisiuni. Ar trebui să-l soliciți să-ți facă un anunț pentru pizzeriile tale. Graham se gândi la propunerea ei; nu era o idee rea. Anunțul va atrage atenția părinților care ascultă emisiunea și asta înseamnă mai multe afaceri la nivel de familie.

— Am mai fixat o întâlnire la stadion, cu Ed.

— E bine, deoarece ne putem vedea mai des. El o mângâie din nou, plăcându-i felul în care se unduia când îi atinge un punct în care plăcerea era maximă. Văzu un televizor mic pe o măsuță din cameră. Deși n-ar fi vrut să întrebe, nu se putu abține.

— E sâmbătă seara. Nu pierzi meciul acum?

— Nu, echipa e în deplasare, din nou. El se destinse puțin, dar Elaine continuă: Meciul va fi în seara asta.

— De ce ar trebui să fiu gelos pe cei nouă indivizi?

— Pe cei douăzeci și cinci de indivizi. Asta este toată echipa.

— O, mulțumesc, șopti el, văzându-i pe toți cu ochii minții. Erau douăzeci și cinci. Se hotărî să; se ocupe de ea mai târziu, când indivizii intrau pe teren. Ea își ridică privirea, amuzată, și, de parcă i-ar fi auzit gândurile, îi spuse:

— Ce interes crezi că ar avea douăzeci și cinci de tineri pentru mine? El verii mult mai aproape de ea și-i atinse sânii.

— Pentru că ești frumoasă și ești goală.

— Ai mai fost recent la vreun oftalmolog? De obicei, la vârsta ta bărbații au nevoie de ochelari. Râzând, el o admonestă:

— N-am ajuns încă. La apogeu. Dar cea mai mare problemă a mea este că tu te gândești la cei douăzeci și cinci de tineri care te așteaptă, în timp ce ești blocată aici de o epavă ca mine. Elaine îl încurajă:

— Prefer epava asta...

— Mulțumesc. Unde rămăsesem?

— Chiar aici. Ea se aplecă asupra lui și-l sărută de-i luă respirația. Apropo, unde locuiește mama ta?

El clipi deodată, interesat.

— Chiar crezi că putem discuta asemenea

— O fac pe mironosița...

— Nu te prinde. Am citit „*Teama de zbor*”... Mama mea locuiește în Delaware. Pe țarm. O

să te duc s-o cunoști. Ea o să te placă. De fapt, probleme acum? Mama? Cum de-ți veni ideea?

Se bucură de fiecare dată când încerc să fiu cu o femeie. Ea mă consideră un burlac convins.

— Și ești?

— Nu. Dar adevărul era că niciunul dintre ei nu era pregătit pentru o căsătorie. Totul era atât de fragil în relația lor, încât el nu voia să se gândească mai departe. Dacă ar interveni ceva care să-i lege mai mult, atunci poate s-ar gândi și la căsătorie.

— Ar trebui să știm mai mult unui despre celălalt, îl spuse ea, după un moment. Ea îi citea în mod sigur gândurile. Aș vrea să știu dacă ceea ce este între noi este numai sex, sau mai mult.

— Elaine, noi doi avem experiența necesară pentru a ști că este mai mult decât sex.

— Da, știu.

El îi dădu la o parte părul de pe față și o sărută pe

obraz.

— Am știut că va fi așa și de aceea n-am putut sta deoparte.

— Toate astea se vor schimba când va veni Anthony.

Graham o sărută și o mângâie din nou...

— Nu chiar totul.

Ea respiră ușurată:

— Nu, asta știu că nu se va schimba.

— Dar eu nu plec nicăieri, șopti el. O să ne descurcăm noi.

— Sper. Ea se întoarce în brațele lui, întrerupându-i orice gând rațional când îi atinse pieptul cu sânii.

— O să ia ceva timp, dar, până la urmă, va fi bine, îi promise el, sărutând-o. El făcea promisiuni, dar nu știa sigur dacă și le va putea ține. Știa însă că va face tot posibilul pentru ca fiul ei să-l placă. Petrecură restul weekendului în pat, și chiar și meciul de baseball fu uitat. Ea era prea ocupată cu plăcerile pe care „epava” bătrână i le oferea. Și pentru el, nu exista plăcere mai mare.

Graham plecă doar cu o oră înainte ca Anthony să se întoarcă. Elaine, care se simțea de parcă tot corpul i-ar fi fost fricționat de un excelent maseur, încercă să acopere toate urmele întâlnirii. Nu era pregătită pentru o altă discuție cu Anthony. Sau cu foștii socri. Ar fi fost ca o palmă dată lor, și ea nu avea această intenție.

O, Doamne, se gândi ea și se scufundă într-o baie fierbinte. Nu mai făcuse niciodată atâta dragoste. Și-ar fi dorit să dispună de câteva ore numai pentru ea, înainte să apară ceilalți. Să aibă timp, să stea cu ochii închiși.

Era implicată mult în această relație și era imposibil să-și controleze sentimentele. Dacă i-ar fi închis ușa în nas, ieri, ar fi fost ca și cum și-ar fi rupt inima din piept.

— Acum, se apropie momentul în care trebuie să încep să plătesc, murmură ea. Îi răspunse un mieunat.

Deschise ochii și se uită la Mikey, care stătea în ușă, uitându-se la ea...

— Știu, am păcătuț. Pisica începu să toarcă, de parcă ar fi fost fericită că i se confesează. Își închise ochii, apoi își puse lăbuțele pe marginea căzii, pufnind la vederea baloanelor de săpun. Mai târziu, se auzi un zgomot de jos, care o alertă.

— Mamă, am venit!

— Cobor într-un minut, răspunse ea, încercând să iasă din cadă. Când ajunse la parter și îi sărută pe Anthony și pe părinții lui Joe se simți vinovată. Intrușii apăruseră prea repede. De acum începea marele joc.

Luni seara, când Anthony se pregătea de culcare, Elaine își luă inima în dinți și-i spuse:

— Anthony, am aranjat să stai mâine seară la Steven. Băiatul se întoarce și o privi atent. Ea continuă calm: Mă duc să mă întâlnesc cu domnul Reed. Se lăsă o tăcere grea, care nu le plăcu amândurora. Ai spus c-o să încerci, îți amintești?

— Dar am crezut... El a avut o atitudine ciudată la meci față de tine și mătușa Cleo a spus că nu mai aveți niciun fel de relații.

— Mătușa Cleo spune o mulțime de lucruri pentru a se amuza, dar este adevărat, el nu era prea sigur. De fapt, amândoi eram nesiguri. Și. Încă mai suntem. În acest weekend am avut o discuție mai lungă și am ajuns la concluzia că ar fi mai bine să ne vedem, mai des.

— Mamă!

Panica de pe figura lui Anthony îi rupse inima...

— Anthony, dragul meu, îi spuse ea, disperată. Nu da amploare unui fapt, care nu are foarte mare importanță acum. Nimeni nu știe care va fi rezultatul acestei relații, care nu-mi consumă prea mult din timpul afectat ție. Băiatul nu spuse nimic și ea se simți și mai vinovată.

Anthony...

— Bine, îi spuse el și se năpusti afară.

Elaine oftă, neștiind ce ar trebui să mai facă pentru a-l asigura că Graham nu este o amenințare pentru el. De obicei, la școală, ea trebuia să se ocupe chiar de copiii cu acest gen de probleme, dar acum nu era capabilă să rezolve problema propriului ei fiu.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să discute problema mai amănunțit cu Anthony, să-i spună că Graham a rămas toată noaptea la ea. Dacă cineva, în vecini, a observat mașina lui Graham, Anthony va afla oricum. Probabil că-i va arunca adevărul în față. Poate că ar trebui să anuleze invitația lui Graham.

Dar nu putea face așa ceva. De ce să nu-și permită câteva ore numai pentru ea? Nu voia o viață separată de a familiei. În încercarea ei de a compensa lipsa celui alt părinte, renunțase la viața ei.

Acum, se ivise cineva în viața ei și, indiferent cât de grea era aceasta relație pentru ea, era pregătită să continue. Și cu cât Anthony se obișnuia mai repede cu această relație, cu atât mai bine. O zi pe săptămână nu făcea rău nimănui, se gândi ea. Zilele i se păreau fără. Sfârșit. Nici ea nu se mai putea opri. Din momentul în care îl deschisese ușa... prima oară.

Când Anthony se întoarse târziu, nu spuse nimic și se retrase în camera lui. Elaine oftă și-l lăsă acolo. Avea timp să se gândească. Poate că trebuia s-o întrebe pe Joan Harman, consiliera școlii, dar instinctul îi spunea că face bine ceea ce face. Era aproape îmbrăcată, când Graham sună.

— Trebuie să anulez cina, îi spuse el abrupt. S-a ivit ceva aici și trebuie să mă descurc. Când voi fi gata, va fi prea târziu ca să mai vin în Delaware.

— Oh. Dezamăgirea i se putu citi în glas.

— Îmi pare rău. Vocea lui deveni mai blândă. Cina asta este importantă pentru noi și nu vreau s-o anulez. Ce zici de mâine seară?

— Mâine este meci, spuse ea, uitându-se la fermoarul neîncheiat.

— Nu poți renunța la meci? Exasperarea era evidentă în glasul lui Graham.

— Mă așteaptă toate doamnele ca să le duc. Iar Anthony mi-ar face probleme și mai mari. Echipa vine din turneu.

El oftă.

— Nu mă mai pot duce la Ed să-i cer locurile.

— Mai joacă vineri, spuse ea, vrând să-i fie de ajutor. Vrei să schimbăm pentru vineri?

— Vineri? Îmi pare rău, Elaine.

— Înțeleg, îl asigură ea.

— Ești de acord?

— Da.

Apoi ea închise telefonul și se așeză pe pat. Se simți rănită. Nici măcar amânarea pentru vineri nu o făcea să fie mai sigură. Se duse la vecini să-l anunțe pe Anthony că nu mai pleacă nicăieri. Fiul ei veni acasă în câteva minute.

— Mamă, o strigă el, urcând scările în viteză.

— Sunt aici, îi răspunse ea, surprinsă că a venit acasă atât de repede. Se ridică și își trase repede fermoarul, deși nu mai pleca nicăieri. Anthony se opri în dormitorul ei. Mikey îl urmă.

— Nu mai pleci?

— Domnul Reed a amânat întâlnirea pentru că are niște probleme la birou, zise ea, forțându-se să zâmbescă. Copilul își afișă dezamăgirea. Elaine văzu că el s-ar fi așteptat ca ea să facă amânarea întâlnirii. Se simți ca un os între doi câini geloși. Anthony era puțin speriat că ar putea să-și piardă mama, dar nu era gelos., Băiatul se

însenină la față.

— Nu-mi miroase a bine, mamă...

— Da, cam așa e. Dar ne întâlnim vineri Anthony făcu ochii mari.

— Părinții lui Steven pleacă de acasă vineri, așa că voi angaja o baby-sitter pentru voi.

— Oh! Figura copilului se schimbă trecând de la uimire la hotărâre. Poate că fazanul ăla amână din nou.

— Vom vedea, spuse ea, hotărâtă. Nici ea nu știa ce se va mai întâmpla.

— O să se schimbe din nou, o să vezi. Cu aceste ultime cuvinte, Anthony plecă. Elaine se lăsă pe pat. Își acoperi fața ei palmele, încercând să ignore nodul pe care-l avea în gât. Își pusese toate speranțele în acest bărbat și nădăjduia ca fiul ei să se înșele. Din nefericire, nu era sigură deloc pe el.

Vineri seara, Graham trase mașina în parcare a Elainei, cu cincizeci și cinci de minute mai târziu de ora promisă. Chiar dacă ajunsese mai târziu, nu conta, în comparație cu ziua infernală pe care o avusese. Adusese un buchet de flori „ca scuză: Deși o prevenise pe Elaine că va întârzia, o duzină de trandafiri nu strica. Anthony era afară cu prietenii. Băieții erau în fața parării, iar Graham îi salută.

— Salut, băieți. Băieții nu răspunseră, ci doar urmăriră cu privirile. El schimbă trandafirii în cealaltă mână și sună la sonerie. Probabil că Elaine stătea dincolo de ușă, pentru că îi răspunse imediat ce sună.

— Salut, îi zise el, zâmbind. Ea arăta nemaipomenit în rochia kaki, care îi scotea în evidență formele generoase. Purta o eșarfă roșie prinsă de un umăr. Dar cea mai interesantă parte a rochiei erau nasturii negri, montați de la umăr la genunchi. El ar fi vrut să-i descheară fiecare nasture în parte. Simțindu-se urmărit, îi spuse:

— Îmi pare rău pentru întârziere. Oferindu-i florile, ea le luă și deschise ușa și mai mult.

— Sunt frumoase, mulțumesc. Vino înăuntru, să le pun în apă. El intră în casă și închise ușa în urma lui.

— E cam multă lume afară.

Elaine zâmbi ușor.

— Sunt copii.

— Știu. Pot chiar să-mi amintesc. O îmbrățișă cu multă dragoste și, fără a-i păsa că-i va strivi trandafirii din brațe, o strânse la piept până când coapsele ei se uniră cu ale lui. Când își înălță capul, deja respira greu.

— Ar fi mai bine să te las să pui florile în apă, altfel nu mai plecăm de aici. Ea îi spuse, deschizându-și ochii încet:

— Știu asta.

Reușiră să ajungă până la bucătărie, fără a mai cădea pradă tentației. Graham se întreabă cum va face față acestei întâlniri, care se anunța a fi platonice.

Pe Elaine n-o mai ascultau nici degetele, când voi să taie codițele trandafirilor. Graham luă florile, le puse într-o vază și-i spuse:

— O să le tai mai târziu.

Ea se înroși ca focul și zise:

— Elaine, lipsa ta de îndemânare ți se citește din nou pe chip. De ce nu te-ai gândit la asta?

El zâmbi și-i spuse:

— Mie îmi place Elaine, cea neîndemânatică. Mă face să mă simt dorit și folositor.

— Bine, dar tu te ocupi de propria-ți afacere. Cum de nu te simți folositor?

— Nu este același lucru. El introduse și ultimul trandafir în vază, apoi se întoarse către ea și preciză: Mi-ai lipsit mult, săptămâna asta.

Ea îi răspunse cu un zâmbet tremurat:

— Și tu mi-ai lipsit.

— Dacă te-aș săruta acum, cred că n-am mai pleca nicăieri.

Ea îl aprobă:

— Știu că ai dreptate.

În sfârșit, reușiră să plece, fără a mai ceda pornirilor lor. Băieții erau la postul de observație, așteptându-i. Graham se întrebă dacă Anthony ar fi venit în casă, în caz că ei n-ar fi plecat imediat. Își aminti că el avusese aceeași reacție la prima întâlnire a mamei lui. Fără îndoială, fusese destul de neplăcut. Situația se înrăutăți când Elaine îi spusese lui Anthony că a aranjat cu o baby-sitter. Băiatul fu nemulțumit de tratamentul copilăresc ce i se aplicase și Graham îl înțelese. Dar nemulțumirea acestuia se întorsese împotriva lui, de parcă totul ar fi fost numai din vina lui.

Va trebui să facă ceva pentru a atrage copilul altfel... Această idee îl urmări în tot timpul cinei de la restaurantul din Center City. Chiar dacă vorbiră despre multe alte lucruri, pentru a se cunoaște mai bine, gândurile lui rămaseră la aceeași problemă.

— N-am niciun chef să te conduc acasă, îl spusese el. Seara se terminase prea repede și el se concentrase asupra unui subiect care nu-l trimitea departe de ea, dar îi distrăgea puțin atenția. Ar fi vrut s-o aibă în vedere numai pe ea. Voia să cimenteze relația lor, pentru că i se părea destul de șubredă în multe privințe. Elaine se întoarse spre el, cu fața strălucind în lumină.

— Nici eu n-aș vrea să merg acasă. Săptămâna trecută a fost minunat... atunci s-au deschis niște uși care nu se mai pot închide acum.

El începu să râdă, plăcându-i ce aude.

— Cred că ușile inimii mele s-au deschis încă de când ai intrat după mine la toaletă bărbaților.

Ea râse din toată inima.

— Ți-am făcut o impresie puternică, nu-i așa?

El o privi și-i spuse:

— Încă îi mai simt efectul. Întinse mâna și o îmbrățișă. Vrei să ne oprim undeva pentru cafea? Ea ezită.

— De abia am mâncat.

— Atunci, vrei să te conduc acasă?

— Nu. Ea nu ezitase asupra răspunsului, ceea ce lui îi făcuse o mare plăcere.

— Știi un loc unde aş putea parca? Aș vrea să mai vorbim. Ea începu să râdă.

— N-am mai făcut asta de când aveam șaisprezece ani.

— Ți-am mai spus că mă faci să mă simt ca un puștan. Dar nu am încredere că mă voi putea abține dacă mergem la tine acasă. Și cred că Anthony ar primi o lecție de biologie pe care nu trebuie s-o afle la vârsta lui.

— Anthony stă în seara asta cu prietenul lui.

Le-am angajat o baby-sitter...

Graham oftă și-i spuse:

— Pentru Dumnezeu, femeie, nu mă mai tenta. Am putea ajunge imediat în pat...

— Știu un loc mai liniștit și mai sigur.

— Te deranjează dacă te întreb unde?

— Școala mea.

— Școala? El începu să râdă...

— Nu este nimeni acolo, noaptea. Este pe drumul spre casă și putem parca printre autobuze... să vorbim nestingheriți.

El îi dădu drumul la mână.

— Arată-mi drumul și acolo mergem...

Școala ei nu era foarte mare, dar era înconjurată de un inel de copaci. În parcare, era o mulțime de autobuze și ei trase Mercedesul, printre ultimele mașini.

Este un loc liniștit și sigur, își spuse el pe jumătate

mulțumit, pe jumătate dezgustat. E rău că se simțeau ca niște adolescenți, pentru că dacă ar fi fost cu adevărat...

Își scoase acest gând din minte. Veniseră aici pentru a vorbi liniștiți. Nimic mai mult. Când opri motorul, se lăsă o tăcere destul de apăsătoare între ei. Elaine se uită înainte.

Graham se uită la ea, apoi o întreabă.

— E bine aici?

— Da... nu. Se uită la el și încercă să-i zâmbească. Nu știu, Graham.

— Când am vorbit săptămâna trecută, ți-am spus adevărul. Am vrut să încerc, pentru că am dorit să fiu cu tine. Tu... nu știu cum să-ți explic, dar tu faci ceea ce îmi lipsește mie din viață.

— Știu. Dar asta este valabil doar pentru acest moment. Este totul atât de nou pentru mine și tu ești... faci parte din altă echipă.

El râse din toată inima.

— Nu prea cred. Tu ești din altă echipă.

— Graham, te rog. Ea îl privi cu durere în ochi și continuă: ai propria ta afacere, ești bogat și sofisticat. Eu sunt săracă și neîndemânatică; Chiar și „Cenușăreasa” este un cuvânt care nu mi se potrivește, pentru că și ea era mai bogată.

— Nici eu nu sunt bogat.

— Majoritatea veniturilor mele o investesc în întreprindere și numai în ultimii ani n-am mai stat să fac eu însumi pizza, zi și noapte. Asta nu înseamnă că sunt sofisticat. „Cenușăreasa” ar trebui să se uite la mine și să-mi spună: Hai să uităm discuția. De fapt, nu era cazul s-o avem...

— Deci, oricum nu ești de nasul meu. Și mai este și fiul meu. A te îndrăgosti forțat de un copil este destul de greu pentru un holtei care nu are experiență cu copiii.

— De fapt, niciun fel de experiență, o corectă el.

El oftă din nou.

— Nu știu ce ți-aș putea spune, pentru a te asigura de dragostea mea.

— Poate că tocmai asta este ideea. Poate că ar trebui să merg numai pe încredere. Poate va fi ceva, poate nu. Dar nu pot să renunț. Asta știu sigur.

El veni mai aproape.

— Asta trebuie să facem amândoi: să avem încredere. Nici nu știi ce am simțit când ne-am despărțit duminica trecută.

Ea oftă adânc, iar sânii i se ridicară sub corsajul rochiei.

— Nici tu nu-ți închipui ce-a însemnat pentru mine să te văd plecând.

El îi luă mâna și i-o sărută.

— Am nevoie să fiu cu tine, Elaine.

Ei îi pieri vocea, dar făcu o efortare să-i șoptească:

— Și eu simt nevoia să fiu cu tine, Graham.

El îi întoarse palma și îi sărută liniile care o brăzdau. Înflorându-se, îi șopti: ...

— Mi-ai lipsit atât de mult.

El îi strânse mâna ușor, apoi o sărută chiar sub ureche. Ea se înfioră și mai tare sub atingerea buzelor lui. Parfumul ei îl îmbăta. Era o adevărată tortură pentru el, dar îi plăcea. Spera să nu se termine niciodată.

Ea se întoarse. Ridică mâinile și îi cuprinse fața, în timp ce gura ei i-o cuprinse pe a lui, cu o pasiune pe care n-o puteau nega. El o sărută cu atâta ardoare, încât nu mai putea suporta, nici simpla ei atingere.

Cu mâna, îi căută sânii, sub rochie și eșarfă. Luă greutatea lor în mână și-i traversă ușor cu degetele. Sărutul lor avu aspectul unei pasiuni dezlănțuite la maximum.

— Am crezut că locul ăsta este sigur, îi șopti el, îngropându-și fața în umărul ei. Începu s-o muște ușor, de parcă așa își putea exprima nevoia de ea.

— Periculos, șopti ea. Mă faci să mă simt atât de bine.

— Eu sunt numai dorință, îi șopti el.

— Păcat că nu putem, murmură ea. Numai Dumnezeu știe cât de mult aș vrea.

Se opri și își ridică ochii spre ea, plin de așteptări.

— Nu mai suntem niște adolescenți care se află într-o parcare, așa că nu putem...?

Ea se uită la el.

— Suntem prea bătrâni pentru a ne comporta într-o manieră atât de scandaloasă. El îi șopti, ceva extrem de rușinos în ureche:

— N-ar trebui să...

— Nu putem. Își descheie butonii. Rochiei. El își împinse scaunul.

Dintr-odată, se văzură niște lumini orbitoare.

— O, Dumnezeule, polițistii, șopti Elaine. În cercă să se îndrepte și să se așeze pe scaunul ei, dar nu prea era loc între Graham și consolă. Mâinile lui o liniștiră.

— Nu-ți face probleme, suntem decenti.

— Acum. Fii mulțumit că n-a venit... Ea își înghiți vorbele. - N-a venit acum cinci minute. Hai să fim

— Cinstiți cu ei și să sperăm că nu ne amendează.

Lasă-mă pe mine să vorbesc. Faptul că rochia ei era închisă destul, pentru a ascunde ceea ce făceau, nu o ajută prea mult. Ea își acoperi speriată picioarele goale cu fusta.

— Graham, asta este școala mea. Nu pot risca să fiu arestată aici.

— El nu răspunse. Era prea ocupat să deschidă geamul pentru a vorbi cu polițistul care coborâse din mașină și se îndrepta spre ei...

Omul își direcționează lumina spre interiorul mașinii, pentru o secundă care lor li se păru un veac, apoi o închise.

Polițistul își dresă glasul și cu un aer atotștiutor le zâmbi complice.

— Bănuiesc că nu aveți de gând să furați nimic din școală, așa cum mi-a spus institutorul.

Jim Tarbluth! Elaine nu-și dăduse seama că acesta va rămâne în școală peste noapte și că se va alerta dacă va vedea o mașină în parcare, îi crescuseră teama de a nu fi descoperită.

Graham începu să râdă. De fapt, râdea foarte natural.

— Știu că vi se pare o prostie. Dar e destul de greu să avem și noi câteva minute libere pentru că ea are copii și eu locuiesc la două ore depărtare... Cred că nu ne-am gândit prea mult. Polițistul dădu din cap înțelegător.

— Vă cred. Și prietena mea are doi copii și trebuie să recurgem la stratageme pentru o clipă de intimitate. Numai să n-o faceți aici... găsiți un loc mai bun. Nu mai vreau să fiu chemat să scriu rapoarte despre voi.

— Nu va mai. fi cazul, promise Graham.

— Mulțumim, șopti Elaine, umilită. Polițistul se întoarse la mașina lui, crezându-i pe cuvânt că vor pleca. Era un gest frumos din partea lui, se gândi Elaine.

Graham începu să râdă. - Am fost prinși în parcare la vârsta noastră.

Elaine șopti:

— Și cum e mai grav, am fost prinși de poliție.

— Ești o femeie atât de excitantă. O sărută pe obraz...

Ea îi spuse:

— Probabil că asta ne-a dus la necazuri de prima dată.

El încuviință cu șiretenie:

— Așa este.

— O, Doamne, ți-a plăcut. Încercă să treacă peste consolă, fără a mai ține cont de frâna de mână. Reuși în cele din urmă să-și încheie fusta.

— Sigur că da. Îi luă mâna și i-o sărută. Niciodată n-am mai întâlnit un om ca tine. Atât de cinstit și la obiect.

— O babetă onestă.

El râse amuzat.

— Ești fantastică.

Zâmbi și ea, nu se mai putea abține. Îi fusese interzis să facă dragoste în mașină, dar poate că pentru acest motiv i se părea și mai excitant, își pierde controlul asupra ei când e cu acest bărbat. El o mângâie. Mâna lui era caldă și puternică și se curba frumos pe fața ei.

— Elaine, trebuie să rămâi aceeași persoană minunată care ești acum. Ea se relaxă și începu să chicotească.

— O, Dumnezeule, dar tu mă faci să fiu atât de rea.

— Eu? îmi place ce aud. Degetele lui începură s-o mângâie din nou. Ea îi luă mâna și i-o puse pe volan.

— Ar trebui să plecăm acasă, înainte ca paznicul nostru conștiincios să ne toarne iar la poliție...

Când ajunseră acasă, ea descoperi cât de greu îi este să-l lase pe Graham să plece, în special când Anthony dormea la prietenul său. Era încă trează după o oră, când telefonul sună. Înainte de a răspunde, ea știa cine este.

— Ai luat amendă pentru viteză, îi spuse ea, în loc de salut.

Graham începu să râdă. — Ai știut că sunt eu.

— Nu putea fi nimeni altcineva. Ce-ai făcut? Ai spus poliției că trebuia să ajungi acasă s-o suni pe această babetă?

— Da, pentru că și polițaiului îi plac babetele.

— Da, cred că da: Se întoarce pe o parte și, dintr-

odată, vorbind cu el la telefon, casa i se păru plină. Îmi pare bine că n-ai rezistat și al sunat-o pe babeta cu care vorbești acum...

Au terminat discuția înainte de răsăritul soarelui.

Echipa „Phillies” câștigase opt meciuri și Graham avusese opt întâlniri cu Elaine. Deși nu mai fusese nevoie să recurgă la stratagema cu parcare, își folosiră ingeniozitatea pentru a face dragoste...

Era greșeala lui Graham, care nu-și putea ține mâinile departe de ea. Și ea răspundea. O, Doamne, cum mai răspundea! El se așează lângă Ed la meciul de pe Vet.

Se simțea puțin vinovat că-l folosește pe Ed, dar încheiase un fel de contract cu compania lui Ed pentru publicitate.

Nu-i spusese Elainei că va fi pe stadion în seara aceea. Se gândea cu satisfacție că va avea o seară plăcută. Se pregătise să-i facă și o declarație, dacă va fi cazul, și când o văzu intrând pe stadion știu, cu siguranță că seara va fi plăcută.

Ea se opri uimită când îl zări, apoi îi zâmbi. Îi zâmbi și el, simțind deja o nevoie acută s-o atingă. Cele trei văduve se uitau la ei. Graham înțelese că Elaine nu le spusese nimic despre întâlnirile lor. Nici nu era nevoie. Femeile erau foarte inteligente. Și Anthony avea un aer fericit în acea seară. Lui Graham îi pieri zâmbetul; Indiferent ce ar fi făcut, băiatul nu voia să se apropie de el. Se văzuseră de câte ori venise el s-o ia pe Elaine, dar, în afară de saluturi, nu se mai petrecuse nimic între ei. Graham spera că lucrurile se vor aranja.

— Bună ziua, le spuse el, așezându-se pe locul lui.

— Bună, dragă, îi spuse Cleo. Și tu ce faci, dragă, i se adresă ea lui Ed. Ed mormăi ceva nedeslușit. Fetelor, adăugă Cleo, spuneți bună ziua domnilor îmbrăcați în costume.

— Bună ziua, spuseră Jean și Jane, în ace lași timp. Acestea două rânjeau mai tare ca prietena lor.

— Ai venit să ne mai vezi? îl întrebă Cleo pe Graham, bătându-l pe umăr. Suntem cele mai sexy femei, nu-i așa?

— Absolut, îi răspunse Graham. Trebuie să-l păzesc pe Ed de voi. Femeile începură să râdă cu poftă. Chiar și Ed schiță un zâmbet. Elaine se aplecă spre el și-i șopti:

— Am primit cartea, de credit azi-dimineață și era menționat un credit care nu-mi aparține. Graham începu să râdă, știind despre ce vorbește ea.

— Sigur nu este o glumă?

Elaine se uită la el cu seriozitate și-i spuse:

— Nu glumesc deloc. Presupun că „Body's” mi-a dat mie credit și tu ți-ai plătit costumul.

— Dar nu puteam să te las pe tine să-l plătești, spuse el, apărându-se.

— Ea i-a cumpărat un costum, le spuse Jean lui Jane și Cleo.

— Așa este. Cu asta se alege și el de pe urma mămicuței. R

Se auzi zgomotul produs de mățaniile lui Mary.

— Înainte ca cineva să ajungă la concluzia că sunt atât de bogată, aş vrea să știți că prietena mea de la curățătorie l-a distrus definitiv costumul, așa că l-am înlocuit pentru că am insistat atâta ca să-l curăț eu. Femeile se uitau cam ciudat la ea, în semn că nu cumpărau acest gen de povești ieftine, de adormit copiii. Anthony se uita rușinat, de parcă ar fi vrut să intre în pământ. Graham îi zâmbi băiatului, pentru a pune capăt discuțiilor.

— Uneori, orice bărbat trebuie să se comporte ca un gentleman, nu-i așa? Anthony se încruntă și mai tare. Se vedea că este preocupat de ceea ce se întâmplă. Era un pas înainte, câștigat de Graham...

Cleo, ca întotdeauna, dezamorsă situația.

— Anthony, tu ar trebui să știi care este programul domnului, de acum. Ai stat prea mult numai cu noi femeile. Ea veni lângă Elaine și-l bătu ușor pe băiat pe obraz. Elaine îi zâmbi fiului ei, care spuse:

— Da, cred că ar trebui.

— Până atunci, vino și stai lângă mămica, zise Cleo, uitându-se cu șiretenie spre Graham. Eu o să stau lângă domnul „Costam”, acolo. Nu vreau să se rețină de la nimic.

— Mulțumesc, îi spuse Graham, râzând. Ed zâmbi și el. Graham îl bătu pe umăr cu simpatie, își spuse că asta îl va costa ceva, pe drum, la plecare. Totuși merita să-l vadă pe Ed discutând meciul cu Cleo. Era sigur că acum, Ed înțelesese de unde izvorâse pasiunea lui subită pentru baseball.

Graham era un tip destul de solid, iar Cleo nu era nici ea trasă prin inel, așa că schimbarea locurilor dură ceva mai mult. El o ajută pe Cleo să treacă peste șirul de Scaune. Acesta șterse. Scaunul înainte de a se așeza pe el.

— Dacă domnul este bun de ceva, o să schimbăm locurile mai târziu, le spuse ea lui Jean și Mary. Ed se lăsă mai jos în scaun. Spera că acel jucător care o excita atât de tare pe Cleo să nu joace.

Graham veni și se așează lângă Elaine, conștient că o va atinge măcar pe coapse.

— Salut, mămică.

Ea mormăi:

— Nu credeam că o să ajung să trec prin supărarea asta. Graham râse amuzat, apoi deveni serios.

— Sper că nu te-ai supărat că am achitat factura pentru costum nu-i așa?

— Sigur că m-am supărat, fu răspunsul ei. Oricum, n-aș fi adus subiectul în discuție aici. Dar am primit factura de abia astăzi și m-am înfuriat foarte tare. Graham era gata să continue discuția, dar își aminti că Anthony era de

partea cealaltă și asculta cu atenție.

— Anthony! El se aplecă spre băiat. Pieptul ei se presă de brațul lui Graham și acesta aproape că uită pentru ce se aplecase spre băiat. Dorința care i se trezise la simpla ei atingere îl făcea să-și piardă și bunul-simț. Își alungă din minte dorința de a face dragoste cu Elaine, chiar acolo, și i se adresă din nou băiatului:

— Anthony, tu nu vrei s-o vezi pe mama ta plătind o avere, numai pentru a-ți da o lecție despre responsabilități, nu-i așa?

Anthony, uimit, îi răspunse după o perioadă de gândire:

— Nu, cred că nu.

— Și acum, prin faptul că am asigurat-o pe mama ta că nu trebuie să plătească bani pentru ce nu trebuie, eu ți-am oferit o lecție despre buna purtare a unui gentleman, așa este?

— Asta înseamnă că mama poate acum să-și permită să-mi cumpere ultima casetă cu „*Dragonul dublu*” pentru Super Nintendo?

— Probabil.

— Mi-ați dat o lecție mare, domnule Reed, îi spuse Anthony. Toată lumea râse, în afară de Elaine.

— Oricum, sunt încă dispusă să plătesc, zise ea.

— Pentru asta sunt făcute mămicile, îi spuse Graham, luându-i mâna.

Se așează apoi la loc, ca să urmărească jocul.

— Poftim?

Elaine asculta uimită cum profesorul, care se ocupa de absențele la clasa lui Anthony, îi repeta că acesta chiulise de la ore.

Tocmai își terminase ultima oră de clasă, când i se spuse că este căutată la telefon.

Plină de mânie, se semnă în registru și fugi spre

școala lui Anthony...

Fiul ei era în cancelarie, cam supărat. Când își ridică privirea, păru mai degrabă ostil.

Ea știa care este cauza. Aceste acțiuni disciplinare la nivelul școlii aveau ca rezultat un sistem de numerotare care, decă nu era la punctajul maxim, ducea la frustrarea băiatului de o excursie gratuită. Era cam dureros.

Anthony părea gata să plângă și Elaine știa că el a fost lovit tare. Se hotărî ca, atunci când vor coborî din mașină, să nu scoată un cuvânt.

Și nici acasă, până nu se răcorea ca să poată discuta serios. Nici nu închise bine portiera mașinii și Elaine se trezi întrebând:

— De ce? Anthony ridică din umeri și se uită pe fereastră. Mânia lui Elaine izbucni:

— De ce nu te-ai dus la ore?

— Nu știu.

— Eu nu pot accepta așa ceva. Scoase mașina din parcare, cu roțile scrâșnind pe asfalt. Nu-i păsa. Ori îmi dai un răspuns corect, ori nu mai vezi nimic de la mine.

— N-ai nicio bază să afirmi așa ceva, mamă.

Ea fu foarte aproape de a distruge mașina.

Se opri, respiră adânc și încercă să se controleze, înainte de a reîncepe conversația...

— Anthony, nu te recunosc. Ce se întâmplă cu tine? De ce nu te-ai dus la școală? Ai vrut să vezi ce se întâmplă?

El nu răspunse... Ea continuă:

— Steven a chiulit cu tine? Ea îi cunoștea pe toți prietenii lui Anthony și știa că toți puteau avea câte o vină, dar erau băieți buni, de încredere. Poate că fiul ei intrase într-un grup cu copii mai neserioși și ea trebuia să afle.

— Nu, răspunse el. Numai eu.

— Deci, ai chiulit singur. Ești supărat pe mine pentru ceva? Pentru că, dacă ești, eu nu mă simt la fel de

pedepsită cum ești tu acum. De fapt, dacă n-aș fi supărată pe tine acum, m-aș simți foarte bine.

— Mulțumită domnului Reed. Se. Simțise sarcasmul din glasul lui.

— Ah! Ea se luminează dintr-odată. Dar seara trecută păreai că te bucuri să conversezi cu el. Se uită la el, la timp pentru a-l vedea ridicând din umeri. El nu voia să admită că îl plăcea pe Graham și ea nu știa cum poate s-o scoată la capăt.

— Chiar i-ai cumpărat un costum?

— L-am înlocuit pe cel stricat din vina mea. Este o mare diferență. Eu l-am înlocuit, pentru că era răspunderea mea. L-am vărsat apă tonică peste el, l-am rugat să mi-l dea să i-l curăț și a fost deteriorat la curățătoria. N-am mai avut ce face, a trebuit să-l înlocuiesc. El a fost amabil să achite nota de plată, dar nu era corect așa.

— Așa că tu n-o să-l mai vezi?

— O să-l văd din nou, dacă mă va invita.

Lui îi reveni aceeași expresie tristă pe figură.

— Anthony, eu cred că tu îl plăci pe Graham, dar simți că-l trădezi pe tatăl tău, dacă o faci. Nu ăsta este adevărul. Graham nu vrea să ia locul nimănui, crede-mă. Și eu te iubesc. Te iubesc acum și mai mult decât altă dată, pentru că acum ai mai multă nevoie de dragostea mea.

— Dar să chiulești de la școală, nu e bine. Vei pierde excursia și ești pedepsit o lună întreagă... Nici la meciuri n-o să mai mergi.

— Mamă, strigă Anthony, disperat. Ea se strădui să pară insensibilă la durerea lui, pentru a-i arăta că purtarea nu-i va fi tolerată. — Mamă, nu este de ajuns că pierd excursia? Te rog, nu pot să pierd și meciurile, o imploră Anthony.

— Oricum, au plecat în deplasare pentru o jumătate

de lună, așa că nu va fi prea greu, dragul meu.

— Dar mătușile Cleo, Jean și Mary? Ele au nevoie de noi să le ducem la meci.

— O să le asigur transportul, spuse ea. Apoi oftă. Singura ființă inocentă, care era pedepsită, era tot ea. Sau poate că nu era atât de inocentă. Anthony își exprimase de mai multe ori dezacordul față de relația ei. Se simți vinovată. Ce fac dare toți părinții singuri?

— Această întrebare și-o puse la sfârșitul săptămânii, când ea și cu Graham ieșiră din nou, într-o seară.

Cu Anthony stătea o baby-sitter, pentru că era pedepsit, și nu putuse rămâne te Steven peste noapte.

— Nu mai știu ce să-i spun ca să-l asigur că întâlnirile noastre nu-i amenință dragostea pe care o am față de el „îi spuse ea lui Graham. Graham rămase tăcut un moment, uitându-se în paharul cu vin. Ea înțelese imediat că nu-i. Place subiectul și se întreabă dacă Graham se simte amenințat în vreun fel sau nu vrea să se implice în ceea ce părea o problemă de familie. Elaine se simți destul de jignită și adăugă: Ei bine, eu și cu Anthony vom face față, oricum. Poate o să vrem să ne și omorâm în acest timp, dar vom ajunge la o concluzie.

Graham, zâmbi, în cele» din urmă, simțindu-se măi relaxat. Dar momentul care trecuse îi lăsase un sentiment foarte neplăcut.

Chiar dacă el ar fi spus că va accepta copilul, nu era gata s-o facă. Nu acum. Întâlnirea lor urma să fie mai scurtă, pentru că el avea o întrunire a doua zi, devreme...

Elaine nu mai simți aceeași dorință de a face dragoste cu el, ca întotdeauna.

— Aș vrea ca tu și Anthony s-o cunoașteți pe mama mea, duminica asta, îi spuse el, când o aduse acasă. Ea se uită uimită la el.

— Adevărat?

El îi zâmbi și o luă în brațe...

— Cred că este momentul. Și ea știe că mă întâlnesc mereu cu tine.

Elaine se simți topită de atenția pe care i-o acorda.

— M-aș bucura s-o cunosc pe mama ta. Și duminică e numai bine.

— Știu, echipa are meci în deplasare. Apoi îi șopti: Nu știu dacă este o idee prea grozavă. Vei vedea singură.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

El o sărută, încercând să-i alunge toate gândurile negre care au năpădit în ultima vreme.

Lenore Reed nu era femeia înaltă, cu statura maiestuoasă pe care și-o imaginase Elaine. Era scundă și durdulie, cu părul nevopsit. Și pe față avea mereu un zâmbet cald și vesel.

— Bine ați venit, spuse ea, întâmpinându-i pe aleea de acces a casei ei de la Delaware, Indian Bay...

Oceanul Atlantic era la o distanță mai mică de o milă și aerul de vară era. Umed și sărat. Pe Lenore nu o afecta niciunul din aceste inconveniente. O luă pe Elaine de mână și îl înconjură pe Anthony cu toată atenția.

Băiatul se simțise mizerabil pe scaunul din spatele mașinii, în timpul celor trei ore de călătorie. Acum părea puțin abătut pentru că mai fusese muștruluit încă o dată, înainte de plecare, de către mama lui.

Elaine nu-l scutise de perioada de pedeapsă și el intenționa să arate tuturor cât este de afectat. Ea rezistă tentației de a-l atinge.

— Pofțiți, pofțiți, îi invită Lenore, cu zâmbetul ei cald. Avem multă hrană. Probabil, sunteți flămânzi, ați călătorit mult. Elaine îi zâmbi și ea.

— De fapt, călătoria a fost frumoasă. Aveți locuri minunate aici.

— M-am mutat aici după ce a murit Frank, îi spuse

Lenore, pe un ton confidențial. Este un loc singuratic, dar îmi place. N-aș mai fi atât de singură, dacă fiul meu ar veni mai des.

— O, mamă, îi zise Graham, nu începe să te plângi. Acest om avea propria lui întreprindere și totuși mama lui putea să-l pună la punct cu câteva cuvinte...

— Bine, atunci ar trebui să vii mai des, îl admonestă Lenore. Graham se uită la Elaine, de parcă ar fi vrut să spună că ea este cauza... - Graham mi-a spus că ești profesoară, spuse Lenore.

Elaine se trezi zâmbindu-i cu afecțiune femeii mai în vârstă. Lenore ar fi perfectă pentru „Clubul văduvelor”, se gândi ea. Era clar că, mama lui Graham se simțea singură. Elaine se consideră vinovată pentru întâlnirea cu mama lui, pe care Graham o amânase...

Se mai întrebă câte alte întâlniri o fi amânat ei, de la începutul prieteniei lor. Fiul ei rămase total neimpresionat de ceea ce vedea și nu răspundea în niciun fel mesajelor primite de la Graham, Lenore sau chiar de la Elaine. Elaine era pe punctul de a-l duce într-un loc, unde să aibă o discuție serioasă cu el, când Lenore interveni:

— Am niște locuri minunate, chiar aici, în spatele casei, unde se poate pescui. Ți place peștele?

Anthony ridică din umeri.

— Atunci, vino să luăm o undiță și să încercăm să prindem ceva. Elaine îi privi amuzată cum se îndreptau spre un loc în care se părea că este mult pește.

— Ai pus numele pizzeriilor după acest loc? îl întrebă Elaine pe Graham.

— Nu.

El începu să râdă amuzat.

— O, nu, îi răspunse și Lenore, care îl încărcă pe Anthony cu o mulțime de lucruri ce urmau să fie folosite la pescuit. Eu am cumpărat locul acesta cu cinci ani în urmă.

Mi s-a părut ca un colț de rai, de cum l-am văzut prima oară.

Câteva minute mai târziu, Lenore, cu o pălărie de soare pe cap, stătea pe un scaun pliant, în timp ce Anthony se așezase direct pe mai.

Ținea o undiță în mână și o asculta atent pe Lenore, care îi dădea instrucțiuni...

— Mama ta este a bijuterie, îl spuse Elaine lui Graham, care se așezase pe o pajiște, urmărindu-i pe cei doi. El zâmbi încântat.

— Eram sigur că o să-ți placă.

— Creid că și lui Anthony îi place.

— Toți prietenii mei o plăceau, când eram de vârsta lui Anthony.

Elaine îl privi, uimită de tonul pe care îl căpătase vocea lui.

— Vorbești de parcă ar fi fost ceva rău în asta.

— Nu zise el. Era totuși destul de greu pentru mine să văd că are. Atâta succes la cel din Jur, deși știam că eu nu pot fi înlocuit cu nimeni altcineva în inima ei.

Cuvintele lui o cam înspăimântară pe Elaine. Ca și în cealaltă seară, ea simți un fel de vină. Și dacă Graham începea să simtă la fel, va distruge relația lor. De obicei, entuziasmul unei persoane o poate duce prin toate fazele imposibilului, în timp ce lipsa acestuia duce în mod sigur la eșec.

— Poate, îi spuse Graham, ar trebui să iau lecții de la mama mea. Și acum știe cum să se poarte cu copiii. Cât despre mine, ce să mai vorbesc...

— Da, știe cum să se poarte, îi spuse Elaine, și îi luă mâna. Încercă să alunge ultimele gânduri rele din mintea ei. Îl iubea foarte mult pe acest bărbat, care acum îi arăta zonele cele mai intime ale existenței lui. Nu mai era cazul să se simtă nesigură.

Anthony prinse doi pești mici, albaștri, care rătăceau prin apa golfului. Fu foarte fericit, chiar dacă trebui să-i arunce înapoi. Era mai eliberat de problemele lui și chiar se distra alături de Lenore, care se bucura de bucuria lui. Ziua fu încununată de ieșirea pentru cină, care avu loc la una din pizzeriile lui Grahaiti.

— Glumești, îi spuse Elaine, entuziasmată, când Graham îi invită în acei loc care era aglomerat, deși era duminică seară. Era un peisaj superb, pizzeria fiind pe malul oceanului. Elaine îi spuse lui Graham că acest loc este o adevărată mină de aur. El îl chemă pe omul care se afla în spatele tejghelei.

— Lou, mai ai nevoie de niște clienți în seara asta?

— Ei, când este vorba de tine, șefule. Lou veni înspre ei, întinzându-le mâna. Era un om cam de vreo cincizeci de ani. Fiind directorul pizzeriei, în mod sigur era un bun prieten al lui Graham, ca și al mamei acestuia.

— Ei, ia să vedem ce-o să mâncăm acum, îi spuse Elaine. Lui Anthony, arătându-i-l pe Graham, care își sufleca mânecile, pregătindu-se să gătească.

— Anthony, vino și ajută-mă să facem o pizza nemaipomenită, îi spuse el băiatului, surprinzându-i pe amândoi. O să punem și anșoa pentru mama ta.

Elaine și Lenore îl împinseră pe băiat care mai avea totuși unele rețineri.

Cele două femei se așezară la o masă, urmărindu-l pe Anthony. Graham vorbea cu el, dându-i indicații... și râzând mai tot timpul. Încerca să-și imite mama și să-l încante pe Anthony.

— Poate că există o speranță pentru toți.

Te iubesc.

Elaine rosti în gând aceste cuvinte, exact în momentul în care ajunsese la extaz sub trupul lui Graham. El strigă ceva greu de înțeles, apoi ajunse el însuși în

aceeași fază și își eliberă trupul care pulsa de atâta vreme pentru ea. Plăcerea era și mai mare, de fiecare dată când era cu ea.

Ea simți că-i curg lacrimi pe tâmples, eliberarea fiind nu numai emoțională, ci și fizică. Simțea cum o apasă greutatea lui Graham dar nu simțea nevoia să se vaite.

El își înălța capul.

— Plângi? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ea oftă și își șterse lacrimile cu dosul mâinii. A fost atât de bine!

Graham îi zâmbi.

— Îmi pare bine să aud asta.

De fapt, ea nu plângea pentru că nu avusese curajul să spună „*Te iubesc*” cu voce tare. Nu era încă pregătită pentru asta. Și de fapt, trebuia s-o audă de la el, mai întâi.

Oftă încă o dată.

— S-a mai întâmplat ceva cu Anthony? o întrebă Graham, suspicios.

— Nu, nu, deloc.

— Acum pare mai înțelegător.

Ea îl aprobă:

— În special acum, când școala s-a terminat, îi place să stea peste noapte la Steven, așa că, în seara asta, e fericit. Și eu stau, la tine peste. Noapte, așa că sunt și eu fericită.

— Sigur? o întrebă el, privind-o îngrijorat.

— Da. Trebuie însă să mă duci acasă înainte ca el să-și dea seama că am lipsit toată noaptea. Graham glumi:

— Am fixat soneria ceasului, deși nu am intenția să te las să dormi deloc.

— Așa sper și eu.

Ea îl sărută din nou. Lucrurile se mai îndreptaseră de la vizita la mama lui. Nu prea mult, dar se vedea un progres. Oricum, ea nu-i putea spune fiului ei, încă.

Înțelese că momentul de intimitate trecuse.

Încercă să-i facă puțin masaj lui Graham, dar își dădu seama că mintea lui era departe de ceea de făcuseră mai înainte. După câteva momente, el se dădu la o parte, poate pentru că era prea greu, se gândi ea.

Elaine simțise încercătura lui emoțională. Și pe a ei. Nu știa cum s-o stopeze. Relația lor nu era numai sex, dar nici prea mult față de asta nu era. Părea că un perete invizibil este între ei. Cum să-l doboare, când ea era la fel de nesigură ca și el?

Echipa ei preferată, „Phillies”, se afla într-o fază proastă acum, pierzând cinci meciuri. Poate că ea și cu Graham erau în aceeași situație. Poate că nu vor putea niciodată ieși din asta. Apoi Elaine își spuse că-i place să se gândească prea mult la lucruri Inexistente și să exagereze.

De fapt, totul era atât de nou între ea și Graham. Anthony devenise mai pașnic, iar ea o cunoscuse pe mama lui Graham. Șt, de fapt, ea era gata să se implice mai mult? Nu încă, recunoscua ea.

Deci, nu putea aștepta de la el măi mult decât îi putea ea oferi. N-ar fi fost cinstit. Trăiau în paralel, fiecare cu problemele lui. Așa că nu avea motive să fie îndurerată că nu-i putuse declara, cu voce tare, că-l iubește.

După miezul nopții, sună telefonul. Graham întinse mâna și întâlni ceva moale și cald între el. Și telefon.

Dezorientat din cauza somnului, el se simți surprins, apoi își dădu seama că Elaine este în patul lui. Zâmbi somnoros și întinse mâna după telefon. Se trezi și ea.

— Alo? spuse el...

— Graham? Era unul din președinții lui. S-au dat două spargerii în noaptea asta. Graham se ridică în șezut.

— Ce spui?;

— Ce este? îl întrebă Elaine, ridicându-se și ea. Ce este?

— Au fost prădate două dintre localuri, îi spuse el. Ea se relaxă în mod vizibil. Nici întunericul n-o putuse ascunde. Graham își dădu seama că ea se gândea la fiul ei. El se gândea la ai lui, la cei care avuseseră probleme. Elaine îl îmbrățișă și acordă întreaga atenția problemei lui.

— Unde? întrebă el...

— Cea din Dover și cea din Clayton. Poliția spune că nu este nicio legătură între ele. Directorul din Clayton a fost împușcat.

Elaine făcu ochii mari. Când auzi știrile, Graham începu să se piardă cu firea.

— Cât de rău este?

— Este la spitalul Christiana, în stare critică. Probabil, au început să-l opereze acum. Graham începuse deja să dea la o parte pledurile, să coboare din pat. Christiana era chiar în drumul lui.

— Ai grijă să plătim tot ce nu pot plăti asigurările. Mă duc acolo. Are familie?

— Soție și copii. Graham deveni tot mai îngrijorat.

— Ai grijă de tot ce le trebuie. Închise telefonul și îi spuse lui Elaine.

— Trebuie să plec.

Ea aprinse lumina, clipind datorită intensității ei. Chiar și în această stare, el observă că Elaine arăta foarte bine, cu părul despletit și cu una din mâini acoperindu-i sânii, care se vedeau prin cămașă.

Nu era de mirare că ea îl înnebunea așa de ușor.

— Vin cu tine, îi spuse ea.

— Nu este nevoie. Nu ăi nici. Un motiv să vii.

El se duse către dulap să-și ia hainele. Nu pot face nimic, dar este răspunderea mea. Omul acela lucrează pentru mine. Ea îi ignoră protestele și se îmbracă. El renunță să o mai convingă și admise că-i era recunoscător pentru că-l însoțea.

Spitalul era ca un viespar. Graham se simți înfiorător când trebui s-o întâlnească pe soția îndurerată a directorului de la Clayton.

Elaine o luă sub protecția ei, părând că știe exact ce trebuie spus acestei femei, a cărei viață părea că se poate schimba din moment în moment.

El se întrebă cum o fi suportat Elaine moartea soțului ei și cât de mult trebuie să fi plâns ea.

Elaine îl sună pe Anthony. Plănuiseră să ajungă acasă înainte ca băiatul să știe că ea a lipsit de acolo. El auzi cum Elaine își asigura fiul că va fi seara acasă și că totul e bine.

Graham se simți puțin dat la o parte în acest timp, pentru că se ocupa de procedura de reasigurare. Ascultând-o cum vorbește, el își dădu seama că fiul ei va fi întotdeauna pe primul loc.

Presupuse că așa făceau toți părinții, dar se întrebă dacă ar putea să suporte această atitudine, în timp. Așteptară până se termină operația și pacientul fu dus la reanimare. Doctorul îi asigură că operația fusese reușită. Graham se ocupă de nevoile imediate ale soției rănitului, apoi o luă pe Elaine și plecară.

Ajuns acasă, el văzu singurătatea în care trăia. Avea mobilă scumpă și toate erau la locul lor, așa cum le lăsase femeia de serviciu. Nu erau ziare înșirate pe măsuta de toaletă, nu era niciun animal care să arate că este cineva care locuiește în această casă.

Nimeni, în afară de Elaine. El înțelese clar ce schimbare a adus ea în viața lui. O luă în brațe. Ea se lăsă pe el, mângâindu-l:

- Aveam nevoie de asta, îi șopti el, ținând-o strâns...
- Și eu, îi spuse ea, cu degetele în părul lui.

El o sărută. Nimic nu-l făcea mai conștient de viața lui decât dulceața gurii ei. Măinile lui o căutau cu disperare. Voia să afle tot ce o făcea pe ea să fie așa cum

era. Dorința lui se dorea materializată. Văzând o tragedie, el simțea nevoia să revină la realitate prin cel mai firesc act al vieții.

Măinile ei îl împinseră încet și ea își înălță capul.

— Trebuie să plec.

El o privi dezorientat.

— Unde?

— Trebuie să plec. Trebuie să mă întorc acasă la Anthony. E îngrijorat. Mi-am dat seamă l telefon. Graham fu dezamăgit. El nu știa cum să răspundă nevoilor unui copil, dar se simțea neglijat. În ochii ei apărură o lumină ciudată.

— Am un fiu, Graham, nu pot să-l neglijez.

— Nimeni nu ți-a spus să-l neglijezi. După ce termină ce avea de spus, își dădu seama că este absurd. Desigur că ai dreptate. Te conduc acasă.

— Nu rămâi la masă? îi sugera ea, zâmbind pentru a înlătura efectul momentului.

El avu o presimțire că băiatul n-ar fi un partener prea binevoitor de discuție și încercă să se pună în locul lui.

Dacă ar avea treisprezece ani și s-ar simți neglijat, nu ar dori să aibă cauza nenorocirii, chiar în fața lui, la masă.

Iar Elaine ar avea destule probleme de rezolvat, mai ales dacă băiatul aflase că a petrecut noaptea cu un bărbat. Dacă băiatul a avut suspiciuni înainte, acum venise și confirmarea. Graham o refuză:

— E mai bine dacă mă duc la birou acum. Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Da. O să încerc să găsesc pe cineva care să mă ducă acasă.

— Nu. Vreau să te duc eu acasă. Este foarte important pentru mine.

— Atunci, te invit la masă sâmbătă seara, îi spuse ea. Nu ne ducem la meci, pentru că echipa joacă în deplasare.

— A, deci eu mă hrănesc iar cu firimituri, pentru că băieții sunt iarăși în deplasare.

— O, cât este de adevărat!

— Ei, o să înghit și gogorița asta. Dar numai dacă mai fapt o salată.

Ea începu să chicotească.

— Ce altceva crezi că-ți dau? „Châteaubrt-and” și „Moet?”

El o mângâie ușor.

— Astea le vom lăsa pentru următoarea ta vizită, aici. Voi aduce și șampania și o să ți-o torn pe tot corpul.

Ea îi zâmbi, surprinsă.

— La ce oră să fiu aici?

Pe drumul spre casa ei, Graham petrecu aproape tot timpul vorbind la telefon cu cei de la birou. Elaine îl sărută la despărțire, dar el de abia remarcă. Era prea implicat în activitatea de birou. Pe drumul de întoarcere, el îi dădu seama că nu i-a spus nimic băiatului, care juca baschet în fața casei prietenului lut. Nu-i nimic, îi va spune altă dată.

— Am crezut că va fi aici la ora șapte. Elaine lăsa la o parte propriile ei probleme, pentru a-l liniști pe băiat.

— Este doar șapte și jumătate. Cred că a întârziat din cauza traficului, Anthony.

Băiatul se uită ciudat la ea. Nu-l putea învinui. Nici ea nu avea o stare mai bună. Ce probleme de trafic o fi având el, sâmbătă seara?

Nu era zi de lucru. Întârzierea lui îi aminti de întârzierea unui alt bărbat, care se terminase cu ceva oribil, cel puțin pentru ea. Începu să se uite pe fereastră, apoi îi telefona lui. Graham la Birou.

Anthony era lângă ea și auzi de câte ori închise ea telefonul, fără niciun rezultat. Elaine se forță să zâmbească.

— Nu răspunde. Înseamnă că e pe drum. Știind ce

este în mintea băiatului, ea îl liniști: Nu se pune problema ca în cazul tatălui tău.

— El nu este tatăl meu și nici tu nu-l poți face să fie

— Nu spuneam că este și nici nu încerc asta, îi replică ea, cât de calm putu.

Anthony nu spusese nimic despre faptul că ea stătuse peste noapte la Graham, deși planurile lor de a fi circumspecți fuseseră anulate din cauza furtului și accidentului de la pizzerie. Oricum, fiul ei își exprimase gândurile cu sarcasm...

— N-are sens să ne amintim asta, mereu, pentru că Graham a întârziat la masă. Și el a făcut doar asta - a întârziat la masă. Și este pentru ultima oară când el întârzie la masă, pentru că o să-l omor când o să ajungă aici. Anthony zâmbi...

— Sunt de acord.

Din nefericire, ea era sigură că fiul ei vorbise serios. De ce, de fiecare dată când ea considera că lucrurile merg bine, descoperea că, de fapt, nu era așa? Nici măcar nu aveau tendința de a se apropia de normal, își spuse ea, urmărindu-și fiul, care intra în sufragerie. Și unde naiba era Graham și de ce nu sunase? O cuprinse panica și începură să-i tremure mâinile.

Își hrăni fiul, care nu mănăcă prea mult, și ea consideră asta ca ceva anormal la un copil în creștere. Ea nu mănăcă nimic.

Nu putea. Nu putea mânca până când nu venea Graham sau nu auzea ceva de la el.

Când apărură, întârziase două ore. Ea se repezi afară furioasă.

— Unde naiba ai fost? îl întrebă ea.

— Am muncit, îi răspunse el, dându-se puțin înapoi, de parcă ar fi recunoscut că a greșit.

— De ce n-ai sunat? Ea simți cum lacrimile o

năpădesc și nu și le mai poate reține. De ce n-ai sunat?

— Am lăsat telefonul pe „ocupat”. N-am știut până când am încercat să-l folosesc ca să te anunț. El o privi îndeaproape. Îmi pare rău, Elaine. N-am știut că te voi supăra atât de mult.

— Mi-ai amintit de ziua în care soțul meu a întârziat la fel...

El lăsa să-i scape o înjurătură.

— Niciodată nu m-am gândit la asta. O luă în brațe. Mi-e și rușine să-ți spun că-mi pare rău. Altă dată, o să mă opresc și o să te sun.

Bine. Mânia îi pieri imediat ce îl simți aproape. Se îndreptară spre casă împreună. Anthony îi aștepta în fața ușii.

— Ai întârziat, îi spuse eh

Elaine simți cum i se încordează toți nervii pentru că și fiul ei era tensionat. Ea știa că Anthony re trăise niște momente teribile, dar Graham nu era atât de vinovat, încât să suporte mânia și tristețea copilului.

— Îmi pare rău, îi spuse Graham. Apoi îi zâmbi băiatului. N-am avut intenția să vă sperii.

— Eu n-am fost speriat, dar nu mi se pare frumos s-o faci pe mama să se îngrijoreze.

— Ai dreptate. N-a fost bine ce am făcut, dar nu se va mai întâmplă.

— Sunt sigură că Graham a fost prins cu acele furturi care au avut loc spuse Elaine, deschizând ușa și trăgându-l pe fiul ei înapoi. Putem să-l înțelegem, doar de data asta.

— Vă sunt atât de recunoscător, le spuse Graham, zâmbind. Apoi intră. Mor de foame. Mai ai ceva de mâncare?

— Trebuie s-o încălzesc.

— S-o încălzești? Am crezut că-mi dai una din salatele alea.

— De fapt, le-am gătit numai pentru ca să te simți și mai vinovat.

Graham nu-i răspunse. Elaine nu putea să-i lase pe amândoi în camera de zi, pentru că Anthony ar fi continuat să-l șicaneze pe Graham. Se hotărî să dezamorseze situația, înainte de a începe conflictul.

— Anthony, nu este prea târziu, așa că poți să-l iei pe Graham și să aruncați mingea la coș, până când încălzesc eu mâncarea. Îmi amintesc că mi-a spus că a fost baschetbalist.

Anthony nu spuse nimic pe moment, apoi se ridică și se îndreptă spre camera lui. Graham folosi prilejul pentru a o săruta. Ea începu să-l dorească cu disperare, știind că nu vor putea face dragoste în acea seară.

Zgomotul pașilor lui Anthony îi făcu să se despartă la timp...

— Nu arunca mingea de baschet în casă, îi spuse Elaine, automat. Anthony mormăi ceva și ieși afară.

— Copiii ăștia ascultă tot ce le spui, nu ți se

— Pentru asta sunt făcuți copiii, îi răspunse Graham, scoțându-și haina și cravata și suflecându-și mânecile. Știu ce pui la cale, dar eu n-am mai jucat de câțiva ani. Cheamă și o ambulanță, când o să leșin.

— Ar fi mai bine să leșini după ce mănânci.

El începu să râdă și se îndreptă spre ieșire, pregătindu-se pentru meci. Elaine se întoarse în bucătărie să reîncălzească mâncarea.

Avea acum ocazia să-i urmărească pe amândoi de la fereastra bucătăriei, mulțumită că este destul de rece pentru a nu fi nevoie să pună în funcțiune aparatul de aer condiționat. În felul acesta, putea să audă ce își spun.

Anthony avea mingea și încerca să treacă, de Graham, care apăra cu amândouă mâinile. Acesta se opri și-i arătă băiatului cum să treacă de el.

Pare?

Se mai adunară și prietenii lui Anthony și începu un fel de joc general. Elaine privea fascinată cum fiul ei făcuse echipă împreună cu Graham, împotriva celorlalți băieți. Era ca un ritual tribal, care trecea de la unul la celălalt, dar asta era ce îi lipsea lui Anthony.

Îi lipsea un bărbat cu care să-și împărtășească experiențele de acest gen. Instrucțiunile privind pizza sau baschetul nu contau. Doar legătura la nivel masculin conta. Și Graham... Se descurcase cu Anthony în seara aceasta.

Cu toate acestea, Elaine își dori ca legătura ei cu Graham să aibă mai multă siguranță. Își dori...

— Dacă dorințele noastre ar fi ca niște cai, își zise Elaine, am putea călări pe ele. Ea putea să-și dorească orice, important era ce putea să se întâmple.

Mai avea o promisiune pentru seara asta. Poate că ceea ce va fi o să fie bine.

Anthony se culcase de mult, iar Graham se așezase per canapea, ținând-o pe Elaine pe după umeri. Urmăreau știrile de seară.

El n-ar fi vrut să plece. Nici știrile n-ar fi vrut să le urmărească.

Îi ridică părul Elaine ei și-i sărută pielea atât de sensibilă în acel loc, plăcându-i felul în care ea reacționează imediat.

— Masa a fost foarte bună, îi spuse el. Mai ales desertul.

Elaine începu să chicotească:

— Nu începe ceva ce nu poți să oprești.

— Nu aveam de gând să opresc nimic. Elaine se depărtă de el, părând sobră.

— Graham, Anthony poate veni în orice clipă.

Nu-ți mai fă probleme.

— Știu că el este încordat a maximum acum și nu vreau să-l mai șochez și eu.

— Cred că-l protejezi prea mult. Când am jucat baschet, Anthony s-a comportat ca un băiat normal. Aproape m-a omorât, dar a fost un copil normal. Și când am fost la mama, am reușit să ne înțelegem destul de bine. Facem progrese.

— Poate, dar a fi mamă nu cred că înseamnă mai mult decât a sta de vorbă cu un copil. Și știi ce înseamnă să fii prea protector. Anthony face față unei schimbări mari în viața fii. Dacă va trebui ca el să se obișnuiască cu ideea că noi suntem împreună, și tu va trebui să-i acorzi tot sprijinul.

— Nu vreau să discutăm în contradictoriu, îi spuse Graham. Am avut o perioadă grea și nu vreau ca și acest sfârșit de săptămână să fie la fel de urât. Înțeleg felul tău de a gândi în privința băiatului, dar ar trebui să mai lași lucrurile și în cursul lor firesc.

— Graham, noi ne vedem de câteva luni. Nici măcar nu. Știm unde va duce relația noastră.

— Eu nu-mi doresc decât un sărut, se lamentă Graham.

Ea îi spuse cu amărăciune:

— Știm amândoi foarte bine ce ai vrut.

— Atunci, consideră-mă un obsedat sexual. Se apropie de Elaine. Te vreau, Elaine. Mi-ai lipsit și vreau să fiu cu tine. Ea îl îmbrățișă.

— Și eu ți-am dus dorul. Dar acum situația nu ne permite.

El îi mângâie sânii, îi cuprinse cu palma, simțindu-le greutatea. Elaine simți cum începe să-și piardă cumpătul.

— Acum situația nu ne permite, repetă el. Nu ne permite...

Poate că Graham avea dreptate, se gândi Elaine,

urmărindu-și fiul cum trăiește cu o intensitate deosebită tot ce făcea pe teren unul dintre jucătorii lui favoriți, John Kruk. Poate că-l dădăcea prea mult pe Anthony. Dar copilul trecuse deja prin multe situații neplăcute pentru vârsta lui. Nu mai voia să-l vadă din nou rănit.

Și, totuși, constata o îmbunătățire a relațiilor lui cu Graham. Și Graham se simțea mai apropiat de el. Poate că ea căuta cu tot dinadinsul probleme acolo unde nu existau. Anthony se întoarse spre ea și-i spuse satisfăcut:

— Frumoasă fază, mamă...

— Da, au început să-și revină. Și tu ai început să arăți mai bine.

— Da, normal. S-a terminat școala. Elaine începu să râdă.

— Știu exact ce simți.

Ea se simțea bine în seara aceea. Locurile din fața lor erau libere. Știa că Graham nu va veni, pentru că trebuia să stea la birou până târziu. Ea nu-și făcuse probleme, deși el îi spusese ceva despre „*grupul de masculii*” care o aștepta la meci...

Ea îl urmări cu plăcere pe Darren Daulton. Chiar și de la trei sute de metri distanță, omul arăta fantastic. Poate că Graham intuia că ea nu vine aici numai pentru plăcerea jocului.

— Măi, măi, uite cine vine acum, spuse Cleo.

— Da, nu e de lepădat, adăugă Mary.

— Nici eu nu l-aș arunca din patul meu, dar ar fi mai bine dacă ar lovi mingea aia mai tare, s-o arunce afară din stadion, interveni și Jean, care voia să glumească, pentru că stadionul era închis... Afară din stadion însemna lovitură mal înaltă. Încă mai aruncă mingea unui la celălalt, deși suntem în runda a opta. Elaine își privi fiul. Anthony urmărea meciul cu toată atenția și părea absorbit cu totul.

— Uitați-vă la Elaine, fetelor. E atât de îndrăgostită de tipul ei, încât nici nu mai vede ce bine arată Darren. Îl are în fața ochilor numai pe domnul „Costum”. Elaine se întoarce supărată spre Cleo. Anthony lăsa și el meciul și vru să-i ia apărarea.

— Eu mă întâlnesc cu Graham din când în când. Nu da mai mult amplexuri cazului, decât este necesar.

— Uh-huh, ziseră cele trei, imitându-le pe fetele care făceau reclama pentru Pepsi.

— Și domnul „Costum” cred că este îndrăgostit până peste urechi...

— O fi el, dar nu poate arunca mingea atât de departe ca băieții noștri.

— Uitați-vă la ea. Are gândurile departe de tot...

La mai încetați discuțiile astea. Sunteți femei în vârstă și ar trebui să vă fie rușine, în special de Anthony.

— Iubita mea, viața e prea scurtă ca să mai poți avea și rușine, îi spuse Cleo. Și nu-ți face probleme cu Anthony. A crescut destul de mare. Tu distrează-te și vezi-ți de fericirea ta. Și noi o să continuăm să te necăjim cu asta. În acel moment, Daulton lovi mingea, care se duse peste perete.

— Afară din parc, remarcă Jean.

— O, da, asta a fost afară din parc, zise și Mary.

— A ieșit din parc, adăugă și Cleo. Elaine stătea în scaunul ei, gândindu-se la problemele ei amoroase.

— În mod sigur a ieșit din parc, preciză și ea.

— Nu este la Steven sau la altul dintre prietenii lui? Graham simți lovitura direct în stomac. Telefonul personal sunase în mijlocul întrunirii cu cei doi vicepreședinți ai săi. Se părea că Anthony a dispărut.

— Ești sigură? întrebă el. Cei doi vicepreședinți se uitară curioși la el.

— Absolut, îi spuse Elaine. Știa că trebuie să plecăm

la meci, la ora cinci. Întotdeauna venea acasă mai devreme. Când am văzut că n-a venit până la ora asta, am început să dau telefoane. Ce crezi c-am făcut? Era clar că ajunsese la disperare. Și întrebrea lui fusese stupidă, de parcă n-ar fi crezut-o. Întrebarea fusese stupidă. Și el se simțea la fel de stupid.

— Îmi pare rău, zise el. N-am vrut să... a fost un răspuns automat.

— Știu. Vocea ei era complet schimbată. Graham, el nu pierde niciun meci. S-a întâmplat ceva. Știu asta.

Cu câteva zile în urmă, el îi crease probleme și acum Anthony. Băiatul ar fi trebuit să știe mai bine cum se consumă ea. Unde naiba umbla puștiul ăsta?

— Ea avea dreptate; n-ar fi lipsit de la meciuri. Graham știa că trebuie să rămână calm. Instinctul îi spunea că este o simplă neglijență a puștiului. Probabil, uitase cât este ceasul și întârziase. Avea numai treisprezece ani.

— Sunt sigur că n-a pățit nimic, a întârziat pe undeva. Probabil s-a întâlnit cu vreun prieten și s-o fi dus acasă la el. O fi uitat să sune. Și a uitat cât e ceasul. Sau s-a dus la film și nu a ajuns încă acasă. E un puști și ăștia își pierd capul foarte ușor, dacă nu sunt ținuți din scurt. Astea erau vorbele mamei mele, ori de câte ori făceam câte una ca asta. De ce nu suni la prietenii lui să mai întrebi de cine mai era el apropiat pe la școală? Dă-le telefon și verifică. Sună-mă din nou, când afli ceva:

— Nu vii aici?

Graham se încruntă. Nu avea niciun motiv să se ducă. Și spera să nu aibă.

Și, de fapt, când va ajunge el acolo, Anthony va fi deja acasă.

— Elaine, a întârziat doar. Se uită la ceas. A întârziat mai mult de o oră. Logica mea îmi spune că a uitat...

— A uitat? Știi câți copii sunt furăți, anual? Dacă tot stau să mă gândesc că a întârziat, copilul poate fi deja departe în intervalul ăsta. Cine îl mai poate găsi?

Graham se forță să rămână calm. Ea era, desigur, supărată și exagera.

— Elaine, Anthony a întârziat. Îți garantez asta. Dacă suni acum la poliție, puștiul nu te va ierta că l-ai umilit. Dă-i șansa să vină acasă, dar, între timp, sună la toți cei cu care s-ar fi putut întâlni astăzi...

— Nu pot să cred că nu vii. Am nevoie de tine. Am nevoie acum.

— Elaine, înțelege-mă.

— Să te înțeleg? Sunt mamă. Dar am uitat că tu nu ești părinte.

Cuvintele ei îl răniră până în adâncul sufletului. Probabil că se vedea și pe figura lui, pentru că cei doi vicepreședinți se uitau în tavan, ca să nu li se vadă reacțiile.

— Nu, nu pot să vin. Dar încerc să te ajut cum pot mai bine. Te rog, sună din nou la toți copiii, poate afli ceva despre el, da?

— Bine.

Telefonul trântit de cealaltă parte a liniei indica reacția ei la sfaturile lui. Dar va telefona. El știa asta. Închise și el telefonul. În momentul în care o făcu, fiecare parte a corpului lui îl îndemna să se ducă la ea. Intrase în panică.

El pledase pentru șansa băiatului de a veni înapoi. Era sigur că, dacă va anula întâlnirea și se va duce la ea, va apărea și Anthony. Respiră adânc și reluă, problemele.

— Cum stăm cu profitul pe următorii cinci ani?

Peste cincisprezece minute, constată că nu ascultase nimic din ce îi spusese vicepreședinții lui. Toată atenția i se concentrase asupra convorbirii avute cu Elaine.

Anthony nu venise acasă și Elaine era disperată. Dintr-odată/el deveniseră familia lui și puteau fi în pericol. Încheie ședința, știind că nu mai poate fi atent la problemele în discuție.

După ce pleacă vicepreședinții, încep să străbată încăperea cu pași mari, gândindu-se la tot feiul de tragedii.

O sună pe Elaine și știi după „Alo”-ul ei impacientat că Anthony nu venise.

— Nu s-a întors?

— De când îți pasă ție?

— La naiba, îmi pasă foarte mult, zise el. Și tu știi asta. Ai vorbit cu ceilalți copii?

— Da. Tocmai închiseseam. Nu l-a văzut nimeni.

— Bine. Mai încearcă. Dacă nu apare într-o oră, vin și eu.

— Mulțumesc. Vocea ei era sfârșită. Îmi pare rău. Sunt speriată.

— Știi, draga mea. Dar el se va întoarce și va ști că a întârziat și se va plânge că-l tratezi ca pe un copil.

— Dumnezeu, sper să fie așa.

Dar Anthony nu veni. Graham plecă în grabă către Jersey, ignorând toate limitele de viteză impuse. Telefonase de câteva ori din mașină, dar băiatul nu venise. Opri mașina în parcare de la districtul în care locuia Elaine, cu un scrâșnet puternic al roților.

Elaine îl aștepta la ușă și veni spre el în fugă. El o luă în brațe și ea se sprijini de el, plângând. El își dădu seama că, în noaptea în care a murit soțul ei, lucrurile au stat cam la fel. Acum lipsea fiul ei.

Se simți îngrozitor pentru că încercase mai înainte să-i liniștească panica.

— Am sunat peste tot, pe toată lumea, suspină ea.

— Știu. Îmi pare rău că m-am comportat așa. O să-l găsim. Îți promit.

Ea începu să plângă și mai tare. Se auzi sunetul telefonului și ea se; smulse din îmbrățișarea lui. El o urmă în casă. Elaine vorbea deja la telefonul din bucătărie. Din conversație, el își dădu seama că vorbește cu poliția. Începu să-i bată inima. Veștile puteau fi ori foarte bune, ori foarte rele.

Când termină de vorbit și se întoarse cu fața spre el, fața îi era roșie, dar nu se vedeau lacrimi noi. El o luă ca pe un semn bun.

— L-au găsit, E bine îi spuse ea și începu să plângă din nou. Poliția, l-a găsit pe drumul 30. Făcea autostopul.

— Ce să caute acolo? întrebă Graham, șocat. De ce naiba făcea autostopul?

— Nu le-a spus polițiștilor. Trebuie să-l iau.

— Te duc eu.

— Mulțumesc. Nu cred c-aș putea să conduc... Nu-mi vine să cred. Oh, Graham.

El o luă în Brațe și ea începu să plângă și. Mai tare. De bucurie, de astă dată. El o sărută pe creștet și-i spuse cuvinte de îmbărbătare. În cele din urmă, își înălță capul. El o sărută ușor pe gură.

— Te iubesc. Totul va fi bine.

— E prima oară când îmi spui că mă iubești.

— N-am putut să n-o fac.

— Nu mi-ai spus-o niciodată.

— Înseamnă că ar fi trebuit să ți-o spun de foarte multă vreme, pentru că te-am iubit de când te-am văzut.

— Te iubesc, îi spuse Elaine, și îl îmbrățișă cu multă dragoste.

El o privi. Plecară a-l ia pe Anthony. La poliție, Elaine își îmbrățișă fiul cu toată dragostea de care era capiabilă. Era fericită că îl găsiseră teafăr. Apoi îl întrebă.

— Unde plecai Anthony? Știi cât de mult ne-ai speriat, și pe mine și pe Graham?

Îmi pare rău, murmură el. Ea nu-și dădu seama dacă puștiul era speriat sau numai rușinat de fapta lui. Avea un bagaj destul de voluminos. Lângă scară. Elaine se hotărî să aștepte până ajungeau acasă, ca să-l chestioneze.

— Hai să te scoatem de aici, îi spuse Graham...

Elaine îi fu recunoscătoare pentru prezența lui, în aceste momente grele. Dar ea nu-i putuse uita refuzul, când îl solicitase prima oară. Doar ea îl ajutase pe Graham atunci când avusese nevoie. Cu toate astea, el îi declarase că o iubește...

Ea avusese atâta nevoie de asigurarea lui. Nu era timp să-și lămurească confuziile acum. Primi o amendă pentru ce făcuse fiul ei și fu prevenită asupra primejdiilor ce se pot ivi.

Atitudinea ei de recunoștință față de Cel de Sus, care îi salvase fiul, se transformă într-una de mirare față de acțiunile necugetate ale acestuia.

În mașină, ea se întoarse către Anthony și i se adresă:

— Acum, poți să ne spui pentru ce naiba făceai autostopul?

Anthony ridică din umeri.

— La naiba, explodă ea. Răspunde-mi, tinere. Știi că mă bazez pe felul în care te porți, mai ales de când a murit tatăl tău.

— Ei bine, voiam să fug...

Șocată, Elaine rămase fără grai. Fugea, deci.

Ea văzuse bagajul, dar nu înțelesese mesajul, din cauza șocului. Acasă, din cauza fricii, nu verificase lucrurile lui, ca să vadă dacă lipsește ceva. Fugea. Anthony fugea. De ce? Privirea fiului ei se mută asupra lui Graham, apoi se uită din nou la podea. Ridică din umeri.

— Nu știu.

— Nu știi? Dar, deodată, ea înțelese. Nu-i plăcea

relația ei cu Graham, care devenise tot mai strânsă.

— Poate că ar fi mai bine să te răcorești într-un fel, îi spuse Graham. Vorbea foarte calm, prea calm.

— Să mă răcoresc? Ea se opri, pentru că, dacă ar fi continuat, n-ar mai fi răspuns de acțiunile ei. Bine. Ești pedepsit, Anthony., O lună întreagă. Acum, m-am răcorit.

— Nu asta aveam în minte, murmură Graham.

Elaine nu-i răspunse, pentru că el nu era o parte integrantă a acestei familii și era clar că nu știe să se ocupe de un copil. Nu-l putea învinui de nimic, totuși.

Ajunsă acasă, își puse mâinile în șolduri, simțindu-se pe jumătate bolnavă, și-l urmări pe fiul ei care urca scările pentru a merge în camera lui.

Graham oftă.

— Bine ai venit în familie, îi spuse ea, cu o voce șoptită.

— Ei!

El zâmbi și o luă în brațe. Ei, am fost acolo... Ea își închipui că Graham îi va povesti cum, odată, în copilărie, și el fugise de acasă, când mama lui a avut prima întâlnire... eram puști și m-am certat cu mama, dar n-am fugit niciodată de acasă.

Poate că el nu voise să exprime mai mult decât înțelese ea, dar se simți ofensată.

— Mă simt ca cea mai rea mamă din lume.

— Dar nu ești, îi spuse el. Elaine începu să plângă...

— Sunt rea, Graham.

El o trase la pieptul lui.

— Nu ai nimic să-ți reproșezi. Deveni mai răbdător și ea îl iubi și mai tare.

După ce Graham plecă, urmă o discuție mai prelungită și Anthony, în final, îi mărturisi motivul plecării sale. Stătea în pat, acoperit până sub nas, părea mai mic și mai neajutorat ca de obicei.

Mikey era și el aproape, dormind sub mâna băiatului. Anthony îl mângâie. Motivul fugii lui fusese exact ce suspectase Elaine. Relația ei cu Graham. Fiului ei îi plăcea total.

— Știu ce ai făcut cu el, spuse Anthony, cu o voce rănită, știu că a fost aici când eu eram la bunici. Steve mi-a spus că mașina lui a fost aici toată noaptea și dimineața. Știu ce făceați... Elaine, care stătea pe marginea patului, simți ceva, ca un atac neașteptat. Adunându-și toate puterile, ea îi spuse:

— Noi am mai vorbit, Anthony, despre nevoile pe care le au adulții. Eu... mie îmi place Graham și simt nevoia s-o exprim. Am încercat s-o ascund pentru că este ceva ce se desfășoară între mine și Graham. Îmi pare rău că n-am reușit s-o ascund mai bine, de dragul tău. Dar am crezut că ai început să-l placi pe Graham. Așa părea. Anthony ridică din umeri.

— Am vorbit cu el de câteva ori, dar asta este tot. Nu vreau să-mi fie tată. Nu vreau pe nimeni ca tată.

— Graham nu vrea să ia locul tatălui tău. Crede-mă, nu vrea. Elaine își simți ochii plini de lacrimi. Anthony, mai vrei să te mai pedepsești pentru moartea tatălui tău? N-ai mai jucat baschet. Am fost de acord cu asta. Aveai zece ani și te pasiona și fotbalul. Tu, de atunci, n-ai mai avut copilărie. Tata ar fi înțeles asta, dar credea că ești atât de bun, încât n-a vrut să-ți pierzi îndemânarea. Nu este drept că el n-a mai avut ocazia să ți-o spună. Totdeauna mai rămân lucruri nespuse între oameni, dar tata știa că tu îl iubești. Știe și acum. Elaine respiră adânc. El mai știe că va avea întotdeauna un loc special în inima noastră. Dar nu mai este aici pentru noi. Dar noi trebuie să trăim...

— Asta nu mă poate face să-l iubesc pe Graham. Elaine se opri. Împinsese lucrurile prea departe și poate copilul va. Încearca să-și justifice fuga...

— Nu este nevoie să-l plângi, Anthony. Dar nu mai este cazul să fugi de acasă. Indiferent de problemele pe care le avem aici. Mi-a fost atât de teamă c-o să te pierd!

Lui Elaine îi tremurau mâinile când îl îmbrățișă. La naiba cu toate, ea trebuia să știa că fiul ei este în siguranță, la fel ca atunci când era mic și ea îl lua în brațe.

Reușiseră să treacă și peste asta. Începură să plângă amândoi.

Elaine era deasupra lui Graham frigându-l cât măi mult în profunzimile ei. Era ca o nebuni, făcând dragoste cu disperare. Sânii ei se legănau incitant deasupra gurii lui. Prinse unul din ei. Și începu să-l atingă până când Elaine ajunsese la un punct în care nu mai putea suporta. Ea gemea ca o disperată. Nimeni nu putea s-o audă. Nimeni, în afară de el. Simți culminația pasiunii lui și se simți scăldat în dragostea ei. Toate grijile, toate necazurile se spulberară, pentru că el renăștea prin ea. Ea începu să tremure, îi rosti numele și se prăbuși alături de el.

— Te iubesc, Graham, te iubesc atât de mult.

El o sărută din nou, deși de abia mai putea găsi puterea s-o facă.

— Te iubesc.

Rămaseră așa, înlănțuiți. El se gândi la cele două săptămâni de castitate, de când Anthony fugise de acas. Părea că, deși vara era fierbinte, relația lor începuse să se cam răcească. De fapt, de abia se văzuseră, pentru că Elaine se temea să-l lase pe Anthony singur. Graham n-o putea învinui. Și el înțelesese această situație de abstenență prelungită. Acum, Anthony era la bunici și Elaine profitase de lipsa lui, pentru a fi cu el. Avea teribil de multă nevoie de ea. Și ea era în aceeași situație, pentru că venise direct după ce-l lăsase pe Anthony la bunici. În final, lucrurile se îndreptaseră. Niciunul dintre ei nu încercase să se ridice, bucurându-se până și de simpla

atingere a pielii pe piele. Graham îi simțea mirosul delicat al pielii, care-i umplea nările. Îi mângâia tot spatele. Ea îi puse mâinile pe părul de pe piept, care avea un miros ușor de parfum masculin bun. Niciunul nu vorbea. Graham nu mai cunoscuse o asemenea împlinire. Din punctul lui de vedere, situația putea continua așa, la infinit. Elaine se ridică să meargă la baie. Se strecură de lângă el, luând toată căldură cu ea. Aerul rece de la instalația de aer condiționat îi cuprinse toată pielea, dar nu se acoperi. O auzi îndreptându-se spre baie, apoi ușa se închise în urma ei. El mai înregistra declicul comutatorului și al ventilatorului care se punea automat în funcțiune. Se pare că Graham adormise, pentru că se trezi cu întunericul în ochi. Clipi năucit, apoi se uită la Elaine, care stătea lângă patul lui. Era îmbrăcată complet, cu poșeta pusă pe un umăr.

— Eu... nu ne mai putem întâlni, îi spuse ea.

— Cum? Lui i se păru că n-a auzit bine. Nu putea fi adevărat.

— Nu ne mai putem vedea, îi repetă ea. Fața ei era palidă în lumina albă, iar restul camerei era scufundat într-un întuneric plăcut, intim.

— Să înțeleg că visez? întrebă el.

— Nu. Ea îi cuprinse un braț și aproape își înfipse unghiile în carnea lui. Graham, nu mai pot. Anthony fuge de acasă și tu nu vrei să auzi despre asta. Nu merge. N-a mers niciodată.

Graham se ridică din pat, trăgând-o pe Elaine. O apucă de braț, aproape scuturând-o.

— Elaine, despre ce naiba vorbești?

L Gata, Graham, faptele sunt fapte. Nu ne potrivim acolo. Unde trebuie. Și eu am un fiu, care este foarte nefericit, și asta înseamnă probleme mari. Nu-ți plac copiii. Ai mai spus-o. Știu că nu ai nevoie de problemele mele.

— Nu poți face asta, îi spuse el, panicat. Ai avut o problemă grea cu Anthony, și gata.

— A fost mai mult decât o problemă grea. Și nu mai pot continua, Graham. Nu mai pot continua cu durerea pe care o aduce altuia relația noastră.

— Dar spuneai că mă iubești.

— Te iubesc. Lacrimile îi apărură la colțul ochilor. Da, te iubesc. De asta ne despărțim.

— Tu îți pui fiul pe primul plan. Îl lași să-ți dicteze viața.

— Nu el mi-o dictează, dar trebuie să-l pun pe primul plan. Și tu... Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cred că de la început am pornit-o prost.

— Nu te las să faci asta, îi spuse el, încercând s-o tragă mai aproape.

Ea nu se lăsă convinsă.

— Trebuie! El veni în urma ei, încercând s-o ajungă înainte de a pune mâna pe clanță.

— La naiba, Elaine. Nu gândești cum trebuie.

— Ba da. Ea începu să alerge prin cameră. Graham o ajunse înainte ca ea să deschidă ușa.

— De ce ai mai venit aici, în seara asta, dacă voiai să ne despărțim? De ce ai mai făcut dragoste cu mine? De ce mi-ai spus că mă iubești?

— Pentru că ăsta este adevărul, strigă ea. Graham, te rog, nu-mi îngreuna situația.

— Te-ai folosit de mine în seara asta. Te-ai folosit întotdeauna.

— Nu. Fața ei era realmente șocată. Cum poți spune un asemenea lucru?

— Asta este o greșeală, Elaine. Tu îl lași pe Anthony să-ți conducă viața. Eu sunt dispus să-l aștept până mă acceptă el. Știu ce gândește, deși mă doare. Am fost acolo...

— Astea sunt doar vorbe, Graham. Când am încercat să vorbesc cu tine despre problemele lui Anthony la școală, nu te-a prea interesat...

— Nu este adevărat.

— Crede-mă, așa este. Și când a fugit, nici nu te-ai obosit să vii.

— Știi că nu este așa. Mă întreb cum poți face o asemenea afirmație? Elaine, te rog să te gândești mai bine...

— M-am gândit destul. Trebuie să-mi pun fiul pe primul plan. Are doar treisprezece ani. Dacă

— Ne vom căsători... va fi și mai rău pentru el. Graham, fac asta în special pentru tine.

— Nu mai spune așa ceva. Nu mai merge.

— Graham, îi zise ea, îmbracă-te, te rog.

El o privi neștiind ce să mai creadă, în acest moment, în care el se simțea atât de șocat. Elaine se îndreptă spre ușă și o deschise hotărâtă.

Graham rămase uitându-se la ușă. Odată cu ea, se terminase o parte atât de importantă a vieții lui. Corpul îi era gol și vulnerabil, dar nu se compara cu rana din suflet.

John Kruk lovi mingea, aruncând-o în partea de sus a stadionului. Elaine își ocupase, ca de obicei, locul printre oamenii care veniseră să se bucure de frumusețea meciului. Își închise ochii, fără să-i pese că echipa ei de abia scăpase de o fază critică. Vederea i se oprise asupra celor doi bărbați care stăteau în fața ei.

Îl cunoștea doar pe unul dintre ei. Ed Tarksas adusese un client nou. Inima începuse să-i bată tare când îl văzuse venind împreună cu Ed, dar acesta era un străin, nu omul pe care ar fi vrut ea să-l vadă.

Un străin care stătea pe scaunul lui Graham. Nu avea chef să verse apa tonică pe acest individ. Simțea o durere atât de acută, undeva, în zona pieptului, încât de abia

putea să mai respire.

Făcuse ceea ce trebuia, rupând relațiile cu Graham. O duruse destul. În ultimele două săptămâni, umblase ca un om fără rost. Îi spusese lui Anthony despre despărțire; acesta fusese cât se poate de mulțumit.

Văzându-i zâmbetul arborat cu atâta satisfacție pe figură, Elaine ar fi vrut să poată face ceva, care să-l șteargă. Chiar și acum își spunea că nu trebuie să simtă niciun fel de regret, pentru că ea avea responsabilitatea creșterii copilului.

Dar ceva în sufletul ei o făcea să-și ceară și dreptul la fericire. Dacă Anthony ar fi fost mai mare, n-ar fi fost obstacole în calea fericirii ei cu Graham.

Graham avusese dreptate, dintr-un singur punct de vedere. Ea îl folosisese în acea ultimă noapte. Avusese intenția de a merge și a-i explica de ce nu mai pot continua. Dar el o sărutase direct, fără să-i mai dea voie să vorbească. Ea nu fusese atât de tare, încât să se oprească și să nu mai facă dragoste cu el, ultima oară.

— Te simți bine, scumpo?

Elaine deschise ochii pentru a o vedea pe Cleo, care se aplecase deasupra ei. Jean și Mary erau în spatele ei, la fel de îngrijorate. Elaine își reținu cu greu lacrimile.

Le spusese despre despărțire, la scurt timp după ce avusese loc; Nu le dăduse detalii și nu avea de gând s-o facă nici acum.

— Mă simt bine.

— Ești sigură?

Ea făcu un semn cu capul, ca să nu fie trădată de voce. Se așezară toate trei la loc, deși erau atât de îngrijorate. Anthony se uită la ea, apoi din nou la meci. Ea îl alesese pe el, alesese fiul, în locul bărbatului. Era singura alegere pe care o pgtea face. Anthony era din nou al ei, acum. Își impuse să se rețină.

Lacrimile începură să-i curgă, fără ca ea să le mai poată stăvili. Cleo îi întinse câteva șervețele. – O, Cleo, zise ea, începând să plângă și îngropându-și fața în umărul femeii mai în vârstă. Își dădu drumul la lacrimi cu toată puterea, pentru a se elibera.

— Mă așteptam la așa ceva, o auzi ea pe Jean.

— Păi, la ce altceva ne putem noi aștepta? interveni și Mary. Îl iubește mult. Se vede clar. O să mă rog pentru ea.

— Rugăciunile nu pot s-o ajute prea mult. Este mai bine s-o lăsăm să plângă.

— Mamă! Mamă!

Elaine își întoarse capul. Prin vâlul de lacrimi văzu chipul îngrijorat al lui Anthony. Chiar și Ed Tarksaș părea îngrijorat...

— Nu se întâmplă nimic deosebit, minți ea, apoi îi dădură noi lacrimi. Cleo o îmbrățișă. Elaine se simți de parcă ar fi fost sub îmbrățișarea mamei. Plângi cât vrei, draga mea, deși niciun bărbat nu merită asta.

— Eu am fost de vină. Nu Graham. L-am iubit atât de mult și totuși am făcut-o.

La zece minute după această scenă, echipa ei câștigă, iar Elaine se simți singură și părăsită. Dar făcuse ce crezuse ea de cuviință.

Era octombrie. Trecuseră două luni de când n-o mai văzuse pe Elaine. Era înconjurat de acte, dar munca nu părea să fie un remediu pentru supărarea lui. Încercase s-o urască, dar nu putuse.

Toată dragostea pe care o simțise pentru ea nu se putea transforma în ceva rău. Cu toate astea, nu-și putea opri gândurile rele și mânia. Dragostea nu-i pierise. Ea făcuse aceeași greșală pe care o făcuse și mama lui, renunțând la ea, pentru un copil. Poate că și el fusese cam rece cu Anthony, dar asta nu înseamnă că nu-i păsa.

Pe de altă parte, simțea că nu are dreptul să comenteze ce făcea ea cu Anthony. Poate că ar fi trebuit să arate mai multă înțelegere, dar nu prea se pricepea. Ea nu-i mai dăduse o șansă. Nu se putea opri să se gândească la ea și S-o dorească.

Doamne, cum o mai dorea! în fiecare zi își cumpăra ziarele să vadă dacă echipa ei mai câștigase vreun meci, de parcă asta l-ar mai fi ținut legat de ea. Oftă. Ar fi trebuit să nu se implice în această dragoste, de la început.

O altă lecție de viață, ar fi spus mama lui. De fapt, ea spusese o mulțime de lucruri, când aflase de despărțirea lor.

Îi păruse rău de ei, toți. Frecându-și fața cu mâinile, Graham simți că ar vrea să-și șteargă din minte amintirea ei. Este ciudat, își spuse el, cum se repetă lucrurile în viață.

Mama lui renunțase la viața ei, pentru el, iar Elaine făcuse același lucru, pentru Anthony. Înțelese că putea revedea de mai multe ori șirul întâmplărilor, fără să ajungă la o concluzie care să-l satisfacă. Să îl elibereze din durere. Își luă niște documente și începu să le studieze. Când sună telefonul, fixa cifrele pentru viitorul an fiscal.

Dar, după ce ridică receptorul, vocea care se auzi îl făcu să renunțe la toată activitatea și să se concentreze asupra noutăților.

— Anthony? - Domnul Reed?

Da, Anthony, de ce mă suni? Totul e bine, sau sunt probleme? Tu ai ceva? Mama? Doamne, se gândi el, se întâmplase ceva cu Elaine.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Dar mama nu prea se simte bine. Adică, nu prea înțeleg ce este cu ea. Nu este bolnavă, dar este cam ciudată.

— Anthony, spune-mi ce se întâmplă? Dacă nu este bolnavă, atunci ce se întâmplă? Spune-mi, fără să te

grăbești.

— De fapt, nu s-a întâmplat nimic. Nu este bolnavă. Numai că nu este ca de obicei.

— Ca de obicei?

— Da, nu este ca de obicei.

— Plânge mult și nu mai mănâncă. Mătușa Cleo spune că este deprimată. Mătușa Mary se roagă pentru ea și Jean spune că timpul vindecă orice rană, dar văd că nu este așa. Nu vreau ca mama să fie așa!

Graham simți că băiatul îl acuză.

— Anthony, eu n-aș fi putut s-o rănesc în niciun fel pe mama ta. Eu am iubit-o mult. Dar ea n-a mai vrut să mă vadă. Nu mai pot face nimic pentru ea, acum.

— Mă gândeam că poate vii să vorbești cu ea... poate, dacă îi spui că ai iubit-o, o să se simtă mai bine.

Graham încercă să fie înțelegător.

— Aș putea, dar nu cred că va fi de folos. Tu și cu mine... nu ne-am înțeles, așa cum ar fi trebuit, și ea era mereu îngrijorată pentru asta. Sper că tu n-ai fugit din nou, de acasă, ca s-o faci să fie și mai supărată, nu-i așa?

— Nu! Atunci m-am purtat prosteste. M-am gândit că ea nu putea să te placă atât de mult. Și am mai crezut că va fi ca mai înainte, dacă tu nu mai ești. Dar n-a fost așa. Graham își dădu seama că băiatul încerca să-l facă să înțeleagă că el era gata să accepte relația lui cu Elaine. Speranța îi încolți în inimă. Fusesse un gest neașteptat pentru un copil, să sune așa, deodată, înseamnă că Elaine îi demonstrase pe deplin ce înseamnă responsabilitatea propriilor fapte. Acum se vedea fructul acelei munci... dar nu era de ajuns...

— Anthony, mama ta s-a despărțit de mine din cauza ta. Eu am fost foarte supărat din cauza asta: Mar sunt încă supărat, pentru că și mama mea a renunțat la viața ei personală, după moartea tatii. Mama ta ți-a spus vreodată

că tatăl meu a murit când eram mai mic decât tine?

— Nu, nu mi-a spus.

— Aveam doisprezece ani. Mi-a lipsit tata foarte mult. Apoi mi-a lipsit un bărbat cu care să discut. Dar mama mea nu avea pe nimeni altcineva în viața ei. Acum, tot ce mai are este un fiu matur, care are propriile lui probleme și propria lui viață. Nu are pe nimeni al ei, cu care să schimbe o vorbă. Nu vreau ca și cu mama ta să se întâmple același lucru. Cred că nici tu nu vrei.

— Nu. Vocea copilului fusese clară și puternică. Graham se gândi dacă el voia cu adevărat ceea ce îi oferea copilul. Chiar și cu acceptul copilului, viața de familie nu este ușoară. Putea el, oare, s-o ierte pe Elaine că l-a părăsit? Graham făcu mai multe presiuni asupra băiatului, dorind să fie mai sigur.

— Știi că, dacă eu și mama ta vom reîncepe să ne vedem, eu voi deveni ca un membru al familiei. Voi fi acolo permanent. Dacă, bineînțeles, mama ta mă va accepta. Urmă o secundă de liniște pe fir.

— Știu, îi spuse puștiul.

— Nici nu mi-ar plăcea să avem discuții la fiecare pas. Nimeni nu poate lua locul tatălui tău și numai Dumnezeu știe că eu nu sunt pregătit pentru asta. Dar pot să-ți fiu prieten. Și vreau să-ți fiu. Și mai cred că am putea face o pizza foarte bună, împreună. Dacă tu nu poți să fii prieten cu mine, spune-o acum.

Graham aștepta. Anthony nu spunea nimic.

— Îmi pare bine că am un nou prieten, spuse Graham.

— Se auzi o răsuflare ușurată de partea cealaltă a liniei.

— Sunt mândru că mi-ai dat telefon știu că a fost greu pentru tine. Ești un copil nemaipomenit, Anthony.

— Adevărat?

— Da, cât se poate de adevărat. Graham începu să râdă ușurat și-i spuse: Ce ne facem dacă mama nu mă mai vrea?

— Te vrea. De asta plânge tot timpul. Graham și-o imaginea pe Elaine înlăcrimată încontinuu.

— Ai să vii? întrebă Anthony. Poți să vii acum?...

Graham se gândi o secundă, apoi zise:

— Am o idee mai bună...

Numărul magic era unu. Încă o victorie și echipa „Phillies” ajungea în divizie. Dacă ar fi câștigat acum, nu mai avea importanță dacă celelalte echipe ar fi câștigat din meciurile care mai trebuiau jucate și „Phillies” ar fi pierdut.

Ar fi fost oricum pe locul unu și ar fi ajuns apoi în Liga Națională, ultima etapă înainte de Mondiale. Și cea mai mare surpriză era că ei ar fi putut realiza numărul magic acasă.

Cele peste 55.000 de locuri de la stadionul veteranilor” erau ocupate. Oamenii veniseră cu toate că seara de septembrie era rece.

Cam multă lume, se gândi Elaine. Dar locurile din fața ei erau goale.

— Aș crede că domnul „Costum” are un alt client important de adus, în seara asta, spuse Cleo, arătând locul lui Ed.

— Da, și eu cred, spuse Mary, distrată.

— Poate că Elaine îl udă și pe ăsta.

Anthony începu să chicotească.

— Da, mamă, poate îți găsești din nou un prieten. Elaine se întoarse și se uită cam ciudat la fiul ei, căruia îi îngheță zâmbetul pe buze.

— Draga mea, îți dai seama, astăzi este întâlnirea decisivă, zise Cleo. Intrăm în finale. Am mai fost tot așa, acum zece ani. Îți amintești?

— Îmi amintesc, îi spuse Elaine. Nu-și putea reține un zâmbet ușor. Anthony îi adormise în brațe în anul acela.

— Am făcut față la mulți ani răi, de atunci, spuse Jean. Mary, mai ai mășaniile?

— Da, le am și am mai aprins și zece luminări la biserică.

— Probabil că o s-o încurce mâine, la Pittsburg, spuse Elaine, a cărei depresiune se reinstalase.

— Taci, Elaine, nu fi piază rea, îi spuseră cele trei femei în cor. Ea se lăsă înapoi în scaun, neluând supărarea lor în serios. Nu putea să le strice bucuria așteptărilor. Dar o putea strica pe a ei.

De fapt, ce voia ea? Dacă Graham ar fi venit, totul ar fi fost o tortură, iar dacă ar fi stat altcineva pe locul lui, tortura n-ar fi fost mai ușoară. În ultimele minute dinaintea jocului, ea îl văzu pe Ed care intra pe stadion printre ceilalți spectatori. Inima începu să-i bată mai tare, pentru că-și imagină că Ed va aduce un nou client pentru publicitate.

Ea vru să știe dacă nu este Graham. De fapt, lui nu-i plăcea baseball-ul. Dar el apăru pe stadion în urma lui Ed.

Elaine respiră adânc. Lumea începuse să se schimbe rapid pentru ea. Când putu să-l vadă mai bine, observă că avea în mână clătite pe care le mânca preocupat. Ea îl sorbi din priviri, amintindu-și de sărutările lui. Cei doi bărbați urcară scările de beton și ea rămase fixându-l pe Graham, fără a-i putea evita privirea.

Îl iubea atât de mult și-l primise cu totul în viața ei. Apoi îl eliminase și reîncepuse viața ei obișnuită, fără bucurii. El se uită la ea, apoi își mută privirea. Ei i se opri inima.

— Se pare că domnul „Costum” l-a adus și pe celălalt domn „Costum”, spuse Cleo, necăjind-o...

— Poate că se simt bine împreună, spuse Jean.

Poate că ai o minte cam bolnavă, zise și Mary. Anthony zâmbi.

— Mi-e rău, murmură Elaine.

— Du-te și adu-i mamei apă tonică, puștiule, îi spuse Cleo, dându-i bani.

— Mă duc imediat. Elaine îl urmări pe Anthony, care trecu pe lângă cei doi bărbați. El îi zâmbi lui Graham, care îi întoarse zâmbetul. Ambele gesturi o uimiră... și o durură și mai mult, încât nu mai putea suporta.

— Acum știu că sunt bolnavă.

Bărbații își găsiră locurile din fața ei. Graham le salută pe celelalte femei și păru încântat că le revedea. Cleo, Jean și Mary, trădătoarele, erau încântate la maxim.

El nici nu se uită la Elaine, înainte de a se așeza. Înseamnă că o urăște, se gândi ea, simțindu-se de parcă ar fi lovit-o cineva în stomac. Nu-l putea învinui, dar o durea să-l vadă atât de indiferent.

Se uită la umerii lui, care erau numai la o jumătate de metru distanță. Dacă și-ar fi mișcat puțin picioarele, l-ar atinge pe spate. Era atât de aproape și atât de departe, totuși. Ea rămase nemișcată în scaunul ei de plastic.

Gândurile îi năpădiseră mintea, Nu se mai întâmplase ca cele trei prietene, ou oare era, să nu facă glume la adresa bărbatului din fața lor. Cel mai important joc al anului era în desfășurare. Ea ar fi vrut să plece acasă.

Un pahar cu apă tonică îi apăru în mână, pe neașteptate.

— Poftim, mamă.

Elaine își ridică privirea și își dădu seama că Anthony fusese plecat cam mult timp, iar ea nici nu observase.

— Anthony, ce-i cu tine? Unde ai. Stat atât?

Băiatul îi spuse:

— Mi-a luat multă vreme la stand. Erau o mulțime de oameni acolo, mamă.

Graham se mișcă și îi atrase atenția. Desigur, se gândi ea, o auzise dădăcindu-și fiul, motivul pentru care renunțase la el. Ar fi vrut să-și ceară scuze.

Ar fi vrut ca Graham să fie prietenul ei, din nou. Dar nu i-o putea cere. Stătu și se uită la meci, timp de câteva minute, fără să știe ce se petrece pe teren. Oamenii din jurul ei aclamau și se bucurau...

În timpul celui de al cincilea serviciu, se uită la afișajul electronic al Stadionului. Ecranul uriaș, Panavision, arăta scene de pe stadion. Mascota stadionului, Phillie Phanatic, care semăna cu o pasăre uriașă, era în formă, furând pălăriile spectatorilor, sărutând copiii și dansând. Graham nu se întoarse niciodată spre ea în tot acest timp, ceea ce însemna că nu-i mai păsa deloc de ea. Elaine începu să se mire de ce o fi venit la meci.

Ar fi putut să facă orice afacere cu Ed, la birou. Ar fi putut avea orice altă formă de distracție. Bilete la teatru, la concertul Rolling Stones, un meci de baschet, orice, în afară de meciul de baseball pe care el nu-l agreea deloc. Așa că de ce venise?

Ca s-o tortureze pe ea, desigur. Ca ea să-și dea seama ce a pierdut. Reușise s-o facă să înțeleagă asta foarte bine. Cu colțul ochiului, îi văzu pe Phanatic și pe cameramanul de la Panavision trecând spre centrul stadionului.

Ea își spuse că era între serviciul al cincilea și al șaselea și ei căutau să dea imagini din public, în timp ce echipele schimbau locurile. Ochii păsării păreau atât de reali, încât i se păru că o urmăresc.

Nu, nu erau reali, ea știa asta, dar i se părea că se uită la ea. Și i se mai părea că pasărea vine direct spre ea...

Phanatic începu să vină spre rândul ei. Creatura părea că strivește oamenii pe scaunele lor, că se așază pe

ei, apoi îi șterge de praf. Toată lumea începuse să râdă.

Observă că Ed și Graham s-au întors spre ea și s-au ridicat în picioare. Pe mijlocul stadionului, Panavision o arăta pe ea, pe ecranul enorm.

— O, Doamne, exclamă ea înspăimântată, văzându-se pe ecran și fiind privită de 55.00 de oameni.

— Elaine! spuse Graham, Elaine! Se întoarse spre el, simțind că lumea s-a închis în jurul ei, făcând-o prizonieră.

— O să mă iubești pentru asta, sau o să mă urăști, îi strigă el. Dar nu mai pot sta despărțit de tine nicio clipă. Te iubesc. Vrei să te măriți cu mine? Ea se uită surprinsă, de parcă nu l-ar fi auzit. Le văzu pe Cleo și pe Mary râzând din tot sufletul. Ed îi zâmbea și el. Și Anthony! Anthony râdea din tot sufletul. Phanatic îl îmbrățișase cu brațul lui verde.

— Nu mai vreau să avem relația pe care am avut-o înainte, nu mai vreau jumătăți de măsură. Anthony este de acord și, pentru a ne mulțumi pe toți, vrei să te măriți cu mine?

— Hai, nu lăsa bărbatul să aștepte răspunsul tău, atâta timp, zise Cleo, spune-i ce gândești.

— Hai, spune-i ceva, o implorară Jean și Mary. În cele din urmă și Elaine își dădu seama că totul fusese o înscenare.

— Hai, mamă, spune ceva, o rugă Anthony, hai, mamă. Totul va fi bine.

Ea își privi fiul...

— Anthony...

Băiatul îi repetă:

— Este totul în ordine, mamă.

Phanatic dădu din cap viguros, cu ochii strălucind de bucurie. Toate emoțiile o cuprinseseră. Și ea o spuse, într-un mod pe care îl știa numai ea: vărsă apa tonică peste capul lui Graham. Toată lumea rămase cu gura căscată. Chiar și

Phanatic rămase uimit.

— Astă înseamnă da? o întrebă Graham, cu apa curgându-i pe față și pe jacheta din piele de căprioară. Elathe căzu în brațele lui.

— Da, da vreau.

Se auzi un freamăt prin lot stadionul.

— Îmi pare rău, spuse ea, imediat. Oh, Graham, îmi pare rău.

— Nu-i nimic. El o sărută din nou. Suntem împreună acum. E bine.

— Nu știu cum ai făcut asta și n-o să te iert niciodată, murmură ea, sărutându-l. Dar te iubesc.

Niște brațe puternice o smulseră din mâinile lui Graham și o gură imensă se strivi de a ei. Phanatic o sărutase. Mai fu sărutată de Cleo, de Jearide Mary și chiar de Ed.

Fiul ei își aștepta rândul s-o poată săruta.

— Ai știut ceva despre toate astea? îl întrebă ea.

Băiatul îi zâmbi din toată inima.

— Da, mamă.

— Nu-mi vine să cred. Lacrimile îi inundară ochii. Și nu înțeleg și am o mulțime de întrebări de pus... dar îți mulțumesc.

Anthony o îmbrățișă din nou.

Graham o luă iarăși în brațe.

— Trebuie să-mi explici o mulțime de lucruri, îi spuse ea.

— Iar tu ai de plătit o altă factură pentru curățătorie. Apoi el îi zâmbi. Te iubesc.

— Și eu te iubesc... O singură întrebare nu mai poate aștepta: Cum ai făcut asta?

— Anthony, fetele și Ed. Ed a aranjat apariția pe ecran. Mi-am imaginat că n-o să mă refuzi în fața întregului stadion. El zâmbi. Cu toate astea, nu mi-am

imaginat c-o să verși apa pe mine.

— Cum altfel aş fi putut spune „da”? îl trase şi pe Anthony între ei. Te iubesc atât de mult.

— Îmbrăţişare în grup, strigă Cleo.

Se adăugă şi „Clubul văduvelor”. Chiar şi Ed. Toţi fură îmbrăţişaţi, în cele din urmă, de braţele uriaşe ale lui Phanatic. Elaine nu fusese niciodată atât de fericită. Nu-i mai păsa că echipa ei pierduse...

Nunta se amână până la Mondiale.

— Chiar a trebuit să aşteptăm şapte jocuri, casă ne putem căsători? o întrebă Graham, după ce îi plăti pe cel care le anunţase căsătoria.

— Ce-ar fi putut fi mai original decât atât? îl întrebă Elaine. Se lăsa în fotoliul de pluş, din camera de zi a apartamentului lor de la Bellevue. O pierdere... un câştig... şi o altă pierdere acasă... faze pe care le-am pierdut la a noua aruncare... strigătele lui Kurt Schilling, pentru a încuraja echipa, şi... Danny Jackson, care a dus la câştigarea locului la Mondiale.

— Acolo era să fim aproape omorâţi de patru nebune, care erau suporterele. De la „Jay”, îi aminti el. Ai convins-o chiar şi pe mama să meargă! Cred că-ţi ia acum locui de la „Clubul văduvelor”.

— Sunt convinsă. Cele trei o vor aduce la acelaşi numitor. Elaine îi luă faţa în mâini şi i-o sărută. Acum, nu te mai plânge de nimic. Nu mă mai interesează decât noaptea nunţii mele. Şi Mondialele.

— Cred că ar fi mai bine să ne concentrăm asupra primului subiect. Graham se așeză pe un fotoliu de lângă ea şi o ridică în braţele lui.

— Trebuie să admit că m-ai luat prin surprindere cu propunerea ta de căsătorie, murmură ea. Încă nu pot să cred că Anthony ți-a dat acel telefon.

— Este fiul tău. Al nostru; Graham îi deschise nasturii

de la jacheta de mătase pe care o purta. Arătase foarte frumos la ceremonia care se desfășurase într-un cerc restrâns de prieteni, dar el o voia acum, așa cum îi plăcea lui cel mai mult: goală. Cred că acum au început să-mi placă copiii. Am putea avea mulți?

— Oh, absolut...

— Adevărat? o întrebă el, înțelegând că în fața lor se deschidea o lume plină de bucurie, dar și de necunoscut. El își dorea cu disperare acest necunoscut, plin de dragoste și de râsete. Crezi c-o să fie bine?

Ea îi zâmbi și începu să-i descheie nasturii cămășii.

— Cred că va fi minunat. Așteaptă și vei vedea. Și el o ascultă.

SFÂRȘIT